16

Doamna în negru

Christina Dodd

COLECȚIA MARI ROMANE DE DRAGOSTE

ALCRIS

CHRISTINA DODD

Doamna în negru

Reid Donovan nu fusese surprins să găsească un valet în slujba bunicului. La cei nouăzeci şi doi de ani, capul Corporaţiei Donovan merita un angajat personal. Îl şocase faptul că valetul era o blondă teribil de senzuală, cu ochi mari albaştri şi linii curbe perfecte. Ţinând seama că, de curând, bunicul fusese ameninţat cu răpirea, Reid nu credea că o femeie valet era o idee bună.

Traducerea şi adaptarea în limba română de
CARMEN CAMELIA COMŞA

Capitolul 1

— Tu cine naiba eşti? – ridică el surprins din umeri, trăgându-şi braţele afară din mânecile hainei.

— Eu sunt valetul, domnule.

Reid privea neîncrezător în vreme ce ea, mişcându-se cu eleganţa unui angajat bine şcolit, luă haina din mâinile lui şi o înmână unui lacheu, îmbrăcat într-un minunat costum, aidoma secolului al XVIII-lea.

Înainte să apuce să i-o ceară, Reid îşi apucă pălăria de margine şi o azvârli prin holul larg de la intrare, până ateriză scurt în suportul pentru umbrele, pictat în formă de papagal.

— De cât timp eşti angajată aici?

— De optsprezece luni, domnule.

— Şi-a pierdut minţile de tot? Sau s-a senilizat?

Este singura explicaţie care îmi vine în minte pentru a te fi angajat. Ce vârstă are acum?

— Nouăzeci şi doi de ani, domnule, dar sunt convinsă că bunicul dumneavoastră are deplin discernământ. Îl găsiţi în bibliotecă aşteptând cu nerăbdare sosirea dumneavoastră.

Impasibilă, îl conduse, oprindu-se doar cât să culeagă pălăria.

— Pe aici, domnule.

— Cunosc drumul, spuse el printre dinţi. Aici am crescut!

— Cum doriţi, domnule.

Ea deschise uşa bibliotecii şi anunţă:

— Nepotul dumneavoastră, domnule.

Reid înaintă în încăperea tapetată cu cărţi, pe lângă biroul încărcat de hârtii şi ajunse la bărbatul veştejit ce zăcea în scaunul cu rotile.

— Bunicule, ai înnebunit? De unde ai colecţionat valetul?

Se aplecă şi-l îmbrăţişă pe bătrân cu multă afecţiune.

— Nu-ţi place? întrebă Jim întorcând într-o parte căruciorul argintiu şi cercetă, împreună cu nepotul, silueta nemişcată în costum de mătase neagră. Este absolventă a Şcolii londoneze de valeţi. Serioasă, de încredere, calmă, prevenitoare…

— Sunt convins, spuse el măsurând-o cu privirea ascuţită a unui cunoscător.

— Vă mai pot fi de folos cu ceva, domnilor?

— Margaret, nu pleca încă, spuse Jim, zâmbind viclean.

Reid, un bărbat de vârsta mea trebuie să aibă bucuriile lui. Ia priveşte-o! Cu ochii aceia mari şi albaştri şi părul blond strălucitor ca gheaţa, îţi încântă privirea…

— Vă mulţumesc, domnule. Îmi permite-ţi acum

să…?

— Cum o cheamă?

— Margaret Guarneri, rosti tărăgănat Jim, urmărindu-şi atent nepotul.

— A.M. Guarneri? articulă glacial Reid.

Margaret îşi înfrână dorinţa de retragere.

— Da, domnule. Aţi mai auzit despre mine?

— Da, dar n-am făcut legătura cu noul valet al bunicului.O iscodi, din nou, cu o deosebită înţelegere în priviri. Asta explică multe.

Au intervenit iar schimbări, bunicule?

— Mi-ai spionat treburile, nepoate?

— N-a fost nevoie. Avocatul tău a fost destul de îngrijorat ca să mă caute.

— A făcut el asta? murmură mulţumit bătrânul.

— Da. Nu fi neliniştit, l-am concediat, spuse răutăcios Reid.

— Aşa ai făcut? şi murmurul deveni mai sonor.

— Nu poate să ne fie consilier dacă ne înşală încrederea.

Tulburat de satisfacţia care radia pe chipul bunicului, el continuă: ar fi trebuit să faci acelaşi lucru.

— Nici nu-ţi poţi închipui ce-am făcut, izbucni în râs bătrânul, eşti un tânăr necopt la minte.

— Tânăr? Mulţumesc, dar am treizeci şi opt de ani;

erai pe-aproape.

— Atunci eşti doar fără minte. Margaret, poţi pleca.

Întorcându-se apoi către nepot: să nu fi fost Margaret, n-aş avea nicio prietenă.

Margaret închise cu grijă uşa bibliotecii în urma ei. Nu gustase umorul bătrânului, dar informaţiile eronate pe care Jim i le oferise nepotului aveau să-i aducă mai multe necazuri decât se aşteptase când deschisese larg uşile masive ale intrării principale, ca să-l întâmpine pe Reid James Donovan al treilea.

Sigur, ştia câte ceva despre el. Ba chiar îl văzuse, în tablourile pe care dragul lui bunic le atârnase pe pereţi. Şi la televizor, dezbătând efectele guvernării asupra industriei. Ea făcuse pregătirile, când Jim îl însoţise prin Europa şi Japonia, ştiind că Reid nutrea o recunoştinţă profundă pentru bătrân, încât să-i ceară sfatul în materie de afaceri. Dar nimic n-o pregătise să-l întâlnească.

Reid arăta minunat. Era cu un cap mai înalt decât ea, o calitate importantă. Avea părul roşcovan, chiar castaniu cu reflexe roşiatice, drept şi tuns scurt. Un păr mai lung ar fi îndulcit linia feţei, atenuând forma abruptă a pometţilor şi bănuia că nu voia asta. Era renumit pentru duritatea lui, pentru spiritul caustic şi energia înfrigurată, asemeni baracudei. Era bogat, puternic, frumos şi ştia asta.

Dar, ca orice om, nu ţinuse cont de farmecul lui. Oare era chiar aşa de neobişnuit? Oare era ea pregătită? Era sigură până-n pânzele albe că, atunci când l-a văzut stând chiar în faţa ochilor ei şi a remarcat părul şi ochii castanii roşcat şi robusteţea ce-i definea trupul, cu siguranţă n-ar fi trebuit să simtă, pentru prima dată în trei ani, acea neliniştitoare senzaţie de dor.

Era tipul de bărbat care îi reamintea că reprezintă şi altceva decât un motiv de supărare; era genul care îi trezea o spaimă de moarte, altfel decât mai simţise vreodată.

Fusese atrasă de postul de valet în casele celor înstăriţi, pentru că excludea exteriorizarea sentimentelor. Rolul de valet blazat îi convenea, binecuvântând-o cu un regulament rigid care prevedea orice situaţie, inclusiv pe aceasta. Şi totuşi, de ce devenise foarte atent când i-a auzit numele?

Când ajunse jos opri semnalul persistent al staţiei fixate de centură. Paznicul de la intrarea principală îi transmise mesajul cu vocea întreruptă de pierderea legăturii radio.

— Doamnă Guarneri, domnul Martin urcă pentru raportul zilnic.

— Mulţumesc, răspunse ea, şi, după ce închise staţia, adăugă: minunat!

Deschise uşa şi păşi în veranda uriaşă. Îşi simţi, pe sub ciorapi, picioarele acoperite de transpiraţie iar bluza de mătase albă stătea lipită pe sub betelia fustei. Părul, prins în coc, atârna greu pe gât. Căută, cu degetele, să slăbească nasturele de sub nodul cravatei negre şi îşi dădu jos vesta neagră.

În faţa caniculei, singura ei alinare era imaginea lui Cliff Martin, care urca aleea şerpuită, mergând pe bicicletă. Cravata din lână îi atârna strâmb pe piept, îngreunată de umezeală; cămaşa albă avea pete de transpiraţie la subţiori. Haina de la costum era spânzurată de coarnele bicicletei, iar burta lui mare tresălta când gâfâia. Faţa îi strălucea, roşie de efort, şi, renunţând la maşina lăsată la intrarea în reşedinţă, şeful firmei de securitate conducea o bicicletă veche, cu o singură viteză, către castelul familiei Donovan. Margaret părea impasibilă, ascunzându-şi amuzamentul.

— Domnule Martin, ce plăcere să vă văd, intonă ea maiestuos, încântată să-l vadă dându-şi ochii peste cap cu dezgust.

— Cred că bătrânul Donovan ar putea să dea naibii siesta lui, pufni el, lăsându-şi bicicleta sprijinită pe umbrarul din tufe de mirt, lângă scara principală. Se pare ca gândul la noi, simpli muritori, târându-ne dosurile prin cuptorul ăsta, îi produce bucurie!

Cum Margaret avea aceeaşi impresie, nu reacţionă la comentariul lui.

Trase afară din buzunarul hainei lui maro cu dungi subţiri o bandană roşie, uriaşă, îşi tamponă faţa udă leoarcă şi spuse ceea ce milioane de oameni spun în fiecare zi de vară în Houston: „Nu-i canicula, este umezeala!”

— August nu-i luna yankeilor, spuse ea, ţuguindu-şi buzele cu falsă simpatie.

— Nu sunt yankeu, sunt din Kentucky, spuse el, privind-o lung, gata de harţă.

— Chiar şi aşa!

Cu satisfacţie, ea realiză că accentul ei englezesc era mai puternic prin comparaţie cu timbrul lui nazal. Îi deschise şi ţinu uşa de stejar, observând cu interes politicos, cum se lupta cu ideea că o femeie îi ţine uşa pentru el. Oare îl subestimat ca bărbat, sau o făcea pentru că era angajat pe o poziţie superioară?

— Pe aici, domnule Martin.

Ridicând din umeri, bărbatul masiv intra cu paşi nesiguri, abia strecurându-se prin spaţiul strâmt.

— Bătrânul Donovan este în toane bune? Ea deveni sobră.

Bădăranul ăsta încerca, aşa credea el, să se pună bine cu ea.

— Nu am permisiunea să spun, replică ea, închizând uşa în spatele ei cu o mişcare precisă, şi se îndreptă spre interfon.

— Domnule Donovan, domnul Martin a sosit la raport.

— Trimite-l sus şi adu mâncarea pe care am comandat-o, replică vocea iritată a lui Reid.

— Da, domnule.

În timp ce suna la bucătărie şi vorbea cu Abigail, îl observa pe domnul Martin, care îşi făcea vânt cu mâna, ca apoi să îşi coboare mânecile cămăşii. În timp ce ea îi studia profilul, el îşi puse haina şi-şi îndreptă cravata, iar Margaret rămase surprinsă de privirea lui extrem de inteligentă pe chipul de obicei bovin.

Când aruncă o privire spre ea expresia lui se schimbă.

— Cred c-ar fi mai bine să intru, nu-i aşa? Bătrânul Donovan s-ar putea răţoi la mine, rânji el binevoitor, în timp ce ea se depărta.

Traversă grăbită sufrageria şi se opri în holul întunecat ce ducea la bucătărie. Acolo, în umbră, stătea nemişcat un bărbat. Răsucindu-se pe călcâie, Margaret ateriză în poziţie de atac.

— Nu este necesar, vorbi statuia pe un ton clar, plat, ca al unui automat. Sunt aici, în slujba domnului Reid

Donovan.

— Ce faci aici în spate, lângă bucătărie? întrebă ea neîncrezătoare.

El se mişcă atent, aprinse lumina şi o măsură cu privirea din cap până-n picioare, ca pe un intrus.

— Sunt bodyguardul domnului Reid, spuse el în sfârşit.

Datoria mea este să stau de pază în spatele uşii.

Ea se relaxă, dar prevăzătoare, examină tipul butucănos din faţa ei.

Umerii lui erau pătraţi, sub haina maro şters, căptuşită cu perniţe pentru umeri ca să pară şi mai masivi. Mâinile, cu palme şi degete groase, complet imobile, se legănau pe de lături. Părul negru, tuns scurt, perie, completa forma colţuroasă a bărbiei. Era atât de plat, din faţă până în spate, atât de imobil, încât Margaret aproape crezu că, în grabă, fusese pus într-un prăjitor de pâine şi scos afară în forma asta.

Iar prăjitorul din care ieşise fusese dat la maximum, pentru că pielea lui avea aceeaşi nuanţă cu costumul.

Când îşi încheie inspecţia, bărbatul îşi strecură mâna în buzunarul jachetei. Fără să pară că se grăbeşte, dar înaintea ca ea să poată reacţiona, în palma lui deschisă, cu degete ca nişte spatule, odihnea un portofel deschis din care apăru legitimaţia lui.

— Corporaţia Donovan, citi ea cu glas tare.

— Aşa, acum cine eşti tu? o chestionă el cu aceeaşi voce plată.

— Eu sunt valetul.

— Bine, admise el, de parcă ea răspunsese la o întrebare dificilă. Eşti A. M. Guarneri.

— Cum se face, că toată lumea îmi cunoaşte numele? Întrebă ea, uimită.

— Datoria mea este să am informaţii despre oamenii din fiecare casă în care intră Reid.

— Şi el îmi ştia numele, însă nu ştia că sunt valetul, spuse ea, îngustându-şi privirea. Sau mă testa?

— Probabil că A.M. Guarneri, are o semnificaţie specială.

Dar nu ca valet, spuse el, înclinându-se impasibil şi se depărtă în tăcere, purtat de picioarele lui butucănoase.

Rămase privind lung în urma lui. Dacă pentru el, ea ca valet nu însemna ceva, atunci de ce să fi devenit atât de cunoscut numele ei? Şi de unde, de unde-şi pescuise Reid bodyguardul?

Nedumerită, îşi continuă drumul spre bucătărie. Energicul Reid Donovan şi robotul lui impasibil! Ce cuplu bizar!

Bucătăria era o cameră în alb şi argintiu, bucătăria viitorului – acum treizeci de ani. Previziunile designerului

nu se adeveriseră şi, acum, avea un farmec anacronic, înviorată de plantele înflorite şi de o bucătărească de culoare, costumată în volane roz, verzi şi portocalii.

— Ah, Abigail, de unde ai uniforma asta? întrebă ea în derâdere, acoperindu-şi îngrozită gura cu mâna.

— Nu toţi putem fi îmbrăcaţi ca pinguinii, o asigură Abigail, în timp ce scotea bucăţi de pui dintr-o cutie şi le aranja pe un platou de porţelan fin.

Lui Margaret, aroma de friptură îi gâdilă nările şi stomacul o anunţă cu un geamăt că fusese neglijat.

— L-am copiat de la M.A.S.H. Îl purta Klinger!

— Nu mai spune, începu Margaret, prăbuşindu-se pe un scaun de bar şi studiindu-şi prietena. Turbanul acela! Şi cerceii din pene…

— Perfecţiunea tuşelor finale, nu-i aşa? îşi arătă Abigail dinţii albi ce luminau chipul cu gropiţe în obraji. Îşi ridică braţele, se roti şi etală o poză graţioasă.

— Perfect!

Totdeauna am crezut că nu te poţi autodepăşi, ca apoi să faci pe grozava, purtând o altă născocire bizară.

Încurcată, Margaret privea cum scoate afară, dintr-o caserolă desigilată, fasole roşie şi orez, le pune într-un platou de servit, apoi ia chifle dintr-o pungă de hârtie şi le aşază într-un coşuleţ.

— Ce faci aici?

— Reid m-a chemat îndată ce a sosit şi mi-a spus să comand pui gata prăjit, de la ferma N’Awlens, spuse Abigail, ridicându-şi privirea spre chipul uimit al lui Margaret şi pufnind în râs. Meniu picant, continuă ea, lingându-şi ostentativ degetele, în timp ce Margaret înghiţea în sec.

— Nici nu mi-am dat seama cât îmi era de foame până n-am simţit aroma. Este seara ta liberă!

— Tocmai de aceea port la lucru cea mai noua creaţie a mea. Ori de câte ori vine Reid în oraş, tot ce trebuie să fac în prima seară, este să ridic receptorul şi să sun la ferma de păsări şi ei livrează.

La fel şi în a doua şi a treia seară, până când domnul Jim face plângere.

— Domnul Donovan este atât conservator, că n-aş fi crezut niciodată că ar putea mânca pui gata preparat!

— Domnul Donovan? Vrei să spui… Vorbeşti despre Reid?…

Spuse Abigail, care rămase cu gura căscată când Margaret încuviinţă. Conservator? N-are nici cea mai mică urmă de conservatorism!

— Atunci, şovinist!

— Şovinist! Da’ de unde, copilă, omului ăstuia nu-i pasă de originea socială, sex sau vârstă. Nu, atâta timp cât îţi faci treaba! Ştii ce-a făcut? Domnul Jim voia să m-

angajeze, dar domnul Reid voia să-l angajeze pe un francez. Reid i-a sugerat un bucătar străin care să gătească în prima seara şi eu în a doua. După ce a gustat din creveţii mei înăbuşiţi, m-a chemat în sufragerie implorându-mă să-l iert pentru neîncrederea faţă de mine şi să accept să lucrez pentru bunicul lui, spuse Abigail, râzând în hohote cu capul dat pe spate. Aveam douăzeci şi doi de ani şi eram timidă, dar el a fost foarte amabil. Sunt de opt ani aici. La salariul pe care-l plăteşte, cine sunt eu să-l învinovăţesc dacă vrea să mănânce pui gata preparat, la prima lui cină acasă!

— N-a părut prea încântat să mă vadă, o informă Margaret.

Probabil c-a devenit un snob în cei opt ani.

— Nu, infirma ea. Un bărbat care, anul trecut, în timpul unei serate, a coborât să danseze cu mine prin bucătărie, nu este snob. Poate eşti tu!

— Ce grozav! aruncă o privire superficială şi hotărăşte cât ai clipi.

— Aruncă o privire superficială?

— Da, privirea superficială a unui bărbat pentru o femeie! A trecut mult timp de când un bărbat a îndrăznit asta.

Abigail se trase înapoi şi o măsură cu privirea.

— Hmm! Interesant! Bărbatul ăsta o să îndrăznească

orice!

— Nu începe şi tu, Abigail! spuse Margaret, ridicându-se şi îndreptându-şi reverele. Nu sunt de vânzare!

— Nu toţi bărbaţii trebuie să moară, să ştii! Aşează platoul pe măsuţa de servit. Cât timp a trecut?

— Doi ani şi şapte luni. Privirea pe care mi-a aruncat-o domnul Donovan nu era tocmai o definiţie politicoasă a atracţiei. Era un rânjet! După ce mi-a auzit numele, părea mai degrabă… malefic.

Margaret scoase nişte tacâmuri de argint din dulap şi le aşează alături, pe tavă.

— Lasă-mă pe mine, spuse Abigail luând argintăria pe care o aranjase Margaret şi aşezând-o într-un model geometric.

Poate este doar îngrijorat de ameninţările la adresa bunicului lui. Ar fi de ajuns ca să te dea peste cap!

— Şi eu sunt un pic îngrijorată de asta, spuse ea zâmbind brusc amuzată. Însă dragul domn Jim nu mi-a făcut nicio favoare. Ştii ce-a spus? „Dacă nu era Margaret n-aş fi avut nicio prietenă!”

— Ia te uită, escrocul ăla bătrân şi depravat, chicoti vesel Abigail.

— Abigail, cine era tipul de pe culoar?

— Cine? Ah, te referi la Nagumbi?

— Acesta era numele de pe legitimaţie, confirmă Margaret.

Cine este? Un zâmbet se juca pe buzele lui Abigail.

— Bodyguardul domnului Reid. Nu ţi-a spus el?

— Da, sigur că mi-a spus. Este de mult angajatul lui?

— De o groază de ani, răspunse Abigail cu mâinile în şold, şi, fixând măsuţa de servit, explică: vezi tu, după absolvirea liceului, domnul Reid îşi dorea aventură şi domnul Jim n-a văzut nimic rău în asta. Aşa că, a angajat un om umblat prin lume, să se asigure că nimeni nu se va amesteca în aventurile nepotului şi să aibă certitudinea că planurile aventuroase ale nepotului nu vor fi atât de iresponsabile, încât să nu-l lase să revină acasă. Omul ăsta este Nagumbi!

Margaret aruncă o ocheadă spre cina aburindă.

— Totdeauna este atât de ager şi spiritual?

— Este o provocare, într-adevăr, fredonă Abigail, pe melodia cântecului „Este o noapte fermecată”, aşezând farfuriile pe măsuţă.

— O provocare? E prea bătrân să te provoace pe tine!

— Aşa spune şi el. Dar semnificaţia este că nu-i atât de rapid ca să se poată ascunde de mine.

— Ar trebui să-ţi tragă o palmă peste fund!

— Şi eu tot asta îi repet!

Râzând, Margaret o lovi uşor peste umăr.

— O să văd dacă pot aranja o înscenare.

Din difuzorul interfonului se auzi un urlet nervos.

— Unde naiba este cina mea?

Abigail aruncă pe măsuţă un teanc de şervete de pânză, în timp ce Margaret prinse mânerele măsuţei şi-o trase înapoi.

— E pe drum, Reid, anunţă Abigail. Margaret a trebuit să repare roţile măsuţei.

— Cine?

— Valetul, spuse cu satisfacţie Abigail şi-i făcu cu ochiul lui Margaret, care părăsea în fugă camera.

În timp ce împingea măsuţa, arboră atitudinea ei sobră şi ajunsă aproape de intrarea în bibliotecă, auzi vorbele aspre ale lui Reid:

— Care-i poziţia poliţiei faţă de toate astea?

— Răpirea este o acuzaţie gravă, spuse Cliff stând pe marginea scaunului, cu mâinile lipite între genunchi, privindu-i grav pe Reid şi Jim, aşezaţi de o parte şi de alta.

Poliţia este îngrijorată, dar nu poate asigura supravegherea permanentă ca să avem certitudinea că este în siguranţă.

Cliff privea cum Margaret împingea măsuţa mobilă în mijlocul triunghiului format de cei trei bărbaţi.

Retrăgându-se, ea se aplecă peste umărul lui Jim

Donovan şi murmură:

— Îmi permiteţi să vă servesc?

— Da, răspunse Jim şi se trase înapoi făcându-i loc să-i fixeze tava de mânerele de la scaun. Dacă puiul ăsta condimentat n-o să-mi ardă gura înainte să-l înghit!

Reid îşi întrerupse contemplarea avidă a cinei şi spuse:

— Asta da zi, Jalapeno Jim. Abigail n-a comandat pentru mine şi porumb fiert pe ştiulete? întrebă cu o privire care-i atrase atenţia lui Margaret.

— N-aş putea să vă spun, domnule. Doriţi s-o chem aici?

Puse tacâmurile în stânga lui Jim, aşezând pe tavă o farfurie plină cu fasole, o chiflă şi o aripă de pui, şi se pregăti să-şi îndeplinească atribuţiile.

— Nu eşti tu valetul, Margaret? întrebă caustic Reid. Nu alegi tu meniul?

— În mod normal, da, domnule. Dar…

— Fără „dar”. Asta este obligaţia ta!

— Nu fi cap pătrat, Reid, interveni Jim. Margaret n-are nicio legătură cu cina asta, şi ştii asta. O să ai porumb fiert pe ştiulete mâine seară, lângă blestemaţii tăi pui condimentaţi.

Bătrânul şi nepotul se priviră în ochi şi niciunul nu părea c-ar vrea să dea înapoi, până când Cliff chicoti.

Cu un fals accent texan el spuse:

— Femeile astea! Schimbă totdeauna rolurile cum le convine lor.

În primul rând, vor ca noi să le ţinem uşile deschise, şi în al doilea rând vor să ne ia slujbele. Vor doar să ne facă nouă, bărbaţilor, viaţa mai grea!

Reid şi Jim se traseră fiecare într-o parte şi-l priviră pe intrus. Jim spuse:

— Cred că nu sunt atât de bătrân încât să pierd din vedere un bărbat sau o femeie fără un plan.

— Viaţa ar fi destul de grea fără demarcarea câmpurilor de luptă între sexe, continuă Cliff. Nu fac niciun fel de compromisuri în chestiunea asta!

„Cliff, ce ticălos eşti”, gândi Margaret, în timp ce curăţa de piele aripa de pui, pentru Jim. „Afară încerci să-i întărâţi pe angajaţi împotriva patronilor; înăuntru, îi instigi pe bărbaţi împotriva femeilor. Dezbină şi cucereşte”.

— Ce aş vrea să ştiu, spuse Reid răscolind prin bucăţile de pui şi capturând un piept, este cum a ajuns al doilea bilet de şantaj pe biroul bunicului?

— Simplu! Şantajiştii au un complice în interior, explică Cliff, cotrobăind în buzunarul interior al hainei de unde trase afară o ţigare scurtă, turtită.

— Am crezut c-ai renunţat la asta! spuse Jim, privind mirat cum scapără din brichetă şi-şi aprinde ţigara.

— Am renunţat, spuse Cliff pufăind din ţigară până când jarul cuprinse şomoiogul de tutun bine răsucit şi fumul începu să se ridice din colţurile gurii. Câteodată dorinţa e prea puternică!

— Eşti nervos, sugeră Reid. Cu noi n-ai de ce să fii agitat, spuse privindu-l de sus, în timp ce anostul agent molfăia capătul ţigării, lăsând să-i cadă de pe buze firişoare maronii de tutun.

— Margaret, adu dosarul privind micul meu necaz!

— Mic necaz! explodă Reid.

Jim zâmbi privirii iritate a nepotului.

— Ce se întâmplă băiete? Am trecut eu prin situaţii mai rele.

— Da, dar atunci nu aveai nouăzeci şi doi de ani. Bunicule, îmi doresc să te văd împlinind nouăzeci şi trei!

— Când am avut optzeci şi doi de ani nu mi-ai purtat de grijă şi eram al naibii de bătrân şi atunci. De fapt, de ce există bărbaţi care care cedează şi mor la optzeci de ani? Numai femeile nu fac asta, spuse el stând rezemat de spătar şi-i făcu cu ochiul lui Margaret, care adusese din cabinet dosarul cu eticheta RĂPIRE. De asta stau ele prin preajmă! De asta îi fac curte unui bătrân ca mine. Unui bătrân bogat ca mine, se corectă el.

— Da, nu uita de partea cu bogăţia, adaugă Reid, privind cu înţeles către Margaret.

— Recunoaşte, te sperie doar infarctul care m-a pus în scaunul ăsta.

— Da, recunosc! Tu eşti toată familia mea; tu m-ai crescut şi m-ai educat, şi niciun criminal n-o să-ţi curme viaţa.

— Nu, băiete, niciun criminal nu vrea să-mi ia viaţa.

— O spui ca pe o promisiune, deşi eşti mai neajutorat decât ai fost vreodată. Ce-ai să faci dacă cineva se repede la tine? îl calci cu roţile pe picioare?

Jim îi înmânã lui Margaret farfuria lui, luă dosarul cu mâna validă şi-l răsfoi.

— Primul bilet l-am găsit pe douăzeci şi unu august, dar ar fi putut apărea pe biroul meu oricând, cu o săptămână înainte.

— Întocmai, observă Reid.

— Biroul meu este într-o dezordine totală!

— Există amprente?

— Da, ale lui Margaret. M-a ajutat să fac puţină ordine şi a găsit biletul.

— Margaret l-a găsit? Reid o privi lung şi rece, în vreme ce ea ridică o scrumieră, cu ochii lipiţi de ţigara prinsă între degetele dolofane ale lui Cliff.

— Margaret a fost verificată de firma de pază?

— Este născută şi crescută în California, absolventă a Şcolii de literatură engleză Berkley. Căsătorită la

douăzeci şi trei de ani cu doctorul Luke Guarneri, se mută la Houston, unde lucrează pentru o companie petrolieră, care acum nu mai există. Doctorul Guarneri a lucrat pentru Centrul de Cercetare a Cancerului M.D.Anderson.

Jim îşi ridică privirea spre chipul imobil al valetului şi plesni cu latul palmei măsuţa din faţa lui.

— Ajunge, treci la fapte! Ai găsit ceva în neregulă?

— Nu, doar că vorbeşte cu accent englezesc după ce a locuit în Anglia doar un an. În glasul lui Cliff răzbătea bucuria unei victorii meschine, dar Margaret se adâncise în pescuitul scrumului scuturat din ţigara lui.

— Mulţumesc, scumpo! spuse Jim.

— Accentul englezesc este o condiţie în fişa postului, spuse sec Reid. Sunt convins că te voi putea contacta dacă o să am nevoie de vreo informaţie mai devreme de mâine!

— Ah! Desigur, oricând!

Cliff rămase pe scaun fără să realizeze o bună bucată de timp că prezenţa lui aici era inutilă. În lipsa oricărei sugestii.

Margaret se îndreptă spre uşă şi o deschise.

Când o roşeaţă supărătoare cuprinse nasul şi urechile lui Cliff, devenind o adevărată erupţie pe obraji, el se ridica brusc şi strivi ţigara în scrumieră.

— Voi continua să fac toate verificările pentru dumneavoastră. În ceea ce priveşte seriozitatea, firma mea

este excelentă pentru mai multe motive. În primul rând, supervizează îndeaproape tot personalul care lucrează pentru mine, spuse el, înfundându-şi mâinile în buzunare şi răsucindu-se pe călcâie. Da, domnilor, faptele de natură violentă, ca acestea, sunt specialitatea mea.

— Ţinem cont de asta, zâmbi politicos Reid.

— În al doilea rând, la Agenţia Martin, fiecare caz se bucură de atenţia mea personală. Sunt un bărbat care urmăreşte realizarea responsabilităţilor asumate.

Reid se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Este un gând liniştitor, domnule Martin.

Cliff continuă ca un fundaş care, neîndemânatic, ezită.

— În al treilea rând, spuse el păşind pe hol, îmi selectez subordonaţii.

Margaret se pregătea să-l urmeze, când Reid îi puse mâna pe umăr, oprind-o.

— E minunat, domnule Martin. Se aplecă la de urechea ei şi-i şopti: să-l conducă lacheul. Avem nevoie de tine aici.

— Cum doriţi, domnule.

Când îi dădu drumul şi se întoarse la locul lui, ea îl anunţă pe Simon şi urmări cum îl conducea pe Cliff Martin, pe sub lăncile încrucişate, şi mai departe, prin verandă. Apoi îl văzu reluându-şi postul, lângă armura de cavaler.

Ea se întoarse către cei doi domni care o aşteptau.

— Eşti sigur că nu el este răufăcătorul nostru? testă Reid.

Jim ridică din sprânceană privindu-şi cercetător nepotul.

— Te referi la Martin? Nu, nu-i Martin. E prea prost!

— Este, murmură Reid. Oare chiar aşa o fi? continuă el pe un ton ridicat. Dacă-i de-ajuns de inteligent să conducă propria firmă de pază…

— Ei bine, tatăl lui a plătit că să-l promoveze în afaceri, spuse Margaret.

— Ei şi? Şi bunicul m-a sprijinit în afaceri şi am făcut totul cum trebuie.

— Da, n-aş fi crezut niciodată c-ai să te descurci atât de bine în afacerea cu componentele electronice, dar, cu siguranţă, m-ai salvat din impas când piaţa petrolului s-a prăbuşit, zâmbi Jim satisfăcut.

— Mulţumesc, însă mă îndoiesc să fi fost în dificultate în ce priveşte pierderile, spuse Reid, privindu-şi bunicul. Nu încerca să-mi distragi atenţia. Vreau informaţii despre Cliff Martin. Cine l-a recomandat? Ce a lucrat înainte? Cum…

— L-a recomandat Manuel, îl întrerupse Jim.

— Unchiul Manuel? se miră Reid, vizibil încurcat, nedorind să abandoneze o astfel de pistă. Relaţiile lui din

poliţie sunt la fel de bune ca întotdeauna?

— O să treacă pe aici; de ce nu-l întrebi pe el?

— Şi să-l chem la raport fluierându-l în stil spaniol? Nu, nu, dacă unchiul spune ca firma lui e în regulă, îi voi da crezare până la proba contrarie. Însă nu ştiu cum s-o scot la capăt cu el. Totdeauna e aşa limbut?

— Martin? chicoti Jim. Doar când este nervos, când tu încerci să-l determini să plece. Exasperant, nu-i aşa?

— Terifiant! Nimic nu mă deranjează mai mult. De aici înainte am să-i evit irascibilitatea. Şi despărţirile. Şi ţigările lui.

De unde îşi cumpără acadelele alea? De la Woolworth?

— Dă drumul la ventilator, Margaret, comandă Jim. În aer pluteşte duhoarea, nu-i aşa?

Margaret le cercetă atent chipurile. Jim era vesel. Acum totul îl amuza. Fusese un bărbat deosebit şi un nume printre giganţi, mişcând lumea cu agerimea lui în afaceri. Iubise viaţa, savurase dragostea, persiflase pericolul, însă acum, tot ce putea face era să privească. Nu-l deranja. Nu-şi plângea independenţa pierdută.

Urmărea comedia vieţii cu o licărire parşivă în ochii lui veştejiţi, şi, de aceea, ea îl iubea.

— Vino aici!

Comanda scurtă îi atrase privirea spre Reid, către

ochii lui de culoarea vişinei coapte, care străluceau plini de virilitate, şi imediat şi-o mută spre perechea de spiriduşi cu coarne de cerb, sculptaţi pe grinda de deasupra lui. Păşi lent şi maiestuos spre cei doi bărbaţi, dar Jim mârâi:

— Lasă de o parte prestanţa de valet şi aşază-te chiar aici!

Arătă spre locul pe care abia îl părăsise Cliff.

— Domnule, nu se cuvine…

— Dacă ţi-e teamă c-a transpirat în fotoliu, stai dincolo. Îi arătă locul din dreapta lui, de care îl despărţea doar o măsuţă mică de servit. Oricum, e mai bine. Poţi să-ţi pui jos farfuria, dacă ai nevoie.

Margaret se opri.

— Farfuria?

— Da, îţi pot auzi stomacul gol mârâind până aici. Nu-ţi respecţi orele de masă? Stai jos şi ia nişte pui!

— Domnule, regulamentul serviciului nu îngăduie să iei masa cu stăpânul.

— Stai jos! Răgetul lui Reid îi propulsă picioarele spre scaunul confortabil pe care i-l arătase. Studia satisfăcut înfăţişarea ei scandalizată. „Aşadar, acesta e modul în care poţi fi manipulată!”. Margaret stătea ţeapănă, dar el nu-i dădu nicio atenţie şi, ţinând o farfurie deasupra platoului, o întrebă:

mai prăjită sau albă?

Nu-i putu răspunde imediat, neştiind ce ar fi fost mai uşor de mâncat.

— Un copan, spuse el. Chiflă?

S-ar fi făcut firimituri pe fusta ei neagră.

— O să-l tăvălesc prin unt.

Reid îi observă frustrarea şi-i adăugă o lingură plină cu fasole şi orez, lângă copan.

— Poftim!

Îi înmână farfuria încărcată.

— Lingura? întrebă ea nesigură. Furculiţa?

— Poţi mânca totul cu lingura sau cu furculiţa. Se foloseşte una din ele, spuse el ţinând o combinaţie de lingură-furculiţă din plastic, cu o cupă rotunjită şi dinţi scurţi la capăt. Se foloseşte o furculingură.

— O figură, corectă ea.

El i-o oferi, dar ea îi arătă locul gol de lângă cotul ei, unde el o aşeză. Cu o delicateţe de care nu l-ar fi crezut în stare.

Reid se întoarse cu faţa spre bunicul lui, lăsându-i intimitatea de care avea nevoie.

— Dă-mi voie să văd biletul, spuse el, cercetând copia. Cine are originalul? Poliţia? Ce fel de imprimantă este asta?

— Imprimantă matriceală. Ochii i se luminară brusc.

Imprimanta mea! N-am mai folosit blestemăţia aia de când am luat imprimanta cu laser. O păstrez doar pentru situaţii de urgenţă.

— O păstrezi doar pentru că tu nu arunci niciodată, nimic, îl corectă Reid. Se uită lung la bătrân, apoi la Margaret. Ce ai de gând să faci?

Bătrânul blând pe care-l ştia Margaret dispăruse şi locul lui fusese luat de un dictator rece, calculat şi insensibil.

— O să-i dibui pe nenorociţi! Când am permis eu cuiva să mă trateze în felul ăsta?

— Da, mi-am închipuit, încuviinţă nepotul. Ce s-a întâmplat după ce ai primit primul bilet?

— Prima dată a trebuit s-o liniştesc pe Margaret, spuse el, cu chipul întunecat. Alerga de jur-împrejur, cotcodăcind ca o găină oripilată la vederea unei omlete triple.

Cu un zâmbet de prădător satisfăcut, Reid se aplecă şi şterse cu şervetul o urmă fină de grăsime din colţul buzelor ei.

— Hopa, nu mi-a reuşit prea bine. Şervetul meu e tot atât de unsuros ca şi friptura. Priveşte! Luă apoi un şervet curat, îl umezi pe limbă şi o şterse cu el pe faţă.

Complet nemişcată, încerca să-şi amintească, din ce învăţase la şcoala de valeţi, ce ar putea face în astfel de

situaţii.

Mintea îi era goală.

— Aşa, continuă Reid, studiind şervetul alb. Nicio urmă de machiaj. Cum de ai tenul ăsta fantastic? Trebuie să fii de origine scandinavă.

— Nu, domnule, americană, răspunse ea, satisfăcută să-l vadă ofensat de propria obrăznicie, dar el se replie rapid.

— Face excepţie accentul englezesc.

— Aşa cum spuneaţi, domnule, face parte din serviciu.

— Ce părere ai despre onorabilul nostru agent?

Întrebarea lui veni ca un glonţ şi ea intui planul lui criminal de a o interoga. „Lasă victima să se liniştească şi sari la gât!” Îşi puse farfuria jos şi se şterse pe mâini, pregătindu-se.

— Agenţia de securitate Martin ne-a fost recomandată de domnul Manuel, în urmă cu mai mult de şase luni, iar poliţia şi-a dat acordul. Activitatea firmei se desfăşoară în Houston, de peste paisprezece ani. Cliff Martin este fiul lui Frank Martin, proprietarul celui mai mare lanţ de firme de pază din lume.

Când am găsit primul bilet…

— Ce scria acolo?

— N-o să uit niciodată, spuse ea cu glas întretăiat.

Închise ochii şi imediat textul îi apăru în memorie, înşiruindu-se continuu, ca pe o imprimantă:

„Către cei interesaţi:

Siguranţa fizică a vârstnicilor presupune un cost ridicat şi este uşor ca un bărbat într-un scaun cu rotile să aibă o pană de cauciuc.

Trebuie să-l faci să alunece doar o dată, şi bătrânul este al meu, iar tu ai inima sfâşiată. N-ar fi mai uşor să plăteşti anticipat pentru a-i asigura viaţa?

Te caut când eşti disponibil.

Ştiu sigur când eşti sau nu ocupat!”

— Ştie când dormi, vorbi sacadat Reid. Ştie când eşti treaz.

Ştie dacă ai fost rău sau bun… Emisese o absurditate pe un ton atât de senzual, încât ea izbucni în râs. Care-i părerea ta despre Cliff Martin? o chestionă el.

— Pare să fie foarte capabil, răspunse ea, reluându-şi locul şi tăie cu dinţii o bucată mare de carne.

— Când n-are gura plină de mâncare, îl sfătui Jim pe Reid, ea spune că tipul se poate baza pe propriul fel de a fi care-i îndepărtează pe oameni, şi nu doar pentru că el fumează ţigări puturoase.

Când Reid îi zâmbi dulce – cel mai dulce şi senzual

zâmbet pe care-l văzuse vreodată dincolo de ecranul cinematografului

— Ea uită să mai mestece. Dumnezeule mare! îl pusese într-un dosar cu eticheta BARACUDA, dar poate că era nevoie să facă modificări.

Poate un dosar cu eticheta ŞARLATANUL? IMPOSTORUL? SEDUCĂTORUL?

Îşi încleştă dinţii. Ea nu era altceva decât o văduvă care se uita după cel mai viril armăsar.

Şi el ştia asta. Priveşte-i rânjetul atotştiutor, priveşte felul în care-i priveşte picioarele când şi le leagănă de surescitare şi cum îi studiază ticul nervos al mâinii care tot trage în jos poalele fustei!

Dar putea să încerce să-l deruteze, să-l facă să-şi piardă zâmbetul infatuat de pe chip. Trase aer în piept, îl fixă cu privirea şi spuse:

— Eu sunt cea care a găsit al doilea bilet.

Capitolul 2

Margaret îşi îndoia şi întindea braţele, îndoia şi întindea, ţinând greutăţile nemişcate în mâini. Lumina soarelui matinal, verde ca frunzişul bogat care o filtra, se strecura prin ferestrele demisolului şi aprindea cromul echipamentului de antrenament. Făcu o pauză şi stinse lămpile fluorescente din tavan.

O dureau braţele la fiecare reluare şi scăpa de cârcei doar scuturându-le. Îşi terminase exerciţiile pentru abdomen la masa înclinată, îşi lucrase muşchii de la gât şi spate prin răsuciri ale spatelui, şi-şi exersase gambele şi muşchii mari ai coapselor. Pantalonii scurţi şi tricoul i se lipiseră, din loc în loc, de corp şi şuviţe drepte de păr ud, scăpate din agrafă, îi atârnau pe ceafă.

Se mută la maşinăria din oţel cromat, care semăna mult cu roata de tortură din filmele hollywoodiene. Aşezată pe bancheta căptuşită, îşi sprijini coloana de spătar, îşi propti genunchii în locaşul din oţel şi împinse cu toată puterea. Un arc opuse rezistenţă eforturilor ei, şi, când ajunse la punctul lui maxim de rezistenţă, o sili să-şi depărteze din nou pulpele.

Însă ea păstra controlul, încordând şi relaxând muşchii, într-un ritm constant şi lent, ţinându-şi respiraţia şi încleştându-şi dinţii, de parcă şi-ar fi dat sufletul.

— De ce te antrenezi pe întuneric?

Margaret tresări şi genunchii îi scăpară din locaşul de sprijin.

— La naiba!

Reid răsărise din întunericul scării interioare.

— Iartă-mă! se scuză el. Am crezut că m-ai auzit.

— Nu, domnule, nu v-am auzit.

Stătu o clipă cu picioarele relaxate, respirând agitat, apoi îşi reluă exerciţiul.

— Cum ai fi putut? Păşi în faţa ei şi zâmbi. Aparatele astea îţi alterează simţurile – tot ce poţi auzi este pulsaţia sângelui în urechi.

Margaret căuta să-şi compună atitudinea potrivită unui valet şi descoperi că tot ce ştia se evaporase odată cu transpiraţia.

— Demolează întregul sistem nervos, admise ea.

— Dar dezvoltă minunat musculatura interioară a coapselor.

Tonul vocii lui coborâse, devenind catifelat şi ea îi aruncă o privire scurtă. Ce greşeală! Era la fel de încântător cum fusese şi în seara trecută, doar că acum nu mai purta costum.

Privirea posesivă cu care el îi studia picioarele, în timp ce se apropiau şi se depărtau, o făcu să-şi mute privirea într-o parte.

Nu putu să reziste tentaţiei şi îl privi din nou. Era în pantaloni scurţi. Purta o pereche de bermude. Vicios de scurţi, remarcabil de strâmţi, de culoarea pâinii prăjită. Ar fi vrut să poată ofta, dar exerciţiul îi mobiliza complet respiraţia.

Pe buzele lui înflori un zâmbet încântat când privirile li se întâlniră şi Margaret se întrebă dacă el ştie ce-i trece ei prin gând. Complet tulburată, închise ochii şi, când îi deschise, el dispăruse.

Răscolind în cutia cu accesorii, el ridică nişte greutăţi şi mormăi:

— Astea s-ar potrivi!

Când veni înapoi, rămase în picioare chiar în faţa ei, făcând-o să blesteme mut un gând vinovat. Cu braţele întinse deasupra capului, îşi îndoi coatele până când ganterele îi atinseră spatele, apoi îşi întinse coatele, şi îşi îndoi coatele, şi îşi întinse coatele…

Ca un val care vine spre ţărm, muşchii stomacului şi ai pieptului se răsuceau la unison, ori de câte ori ridica şi se încorda.

Avea senzaţia că-i ard ochii de la efortul cu care-l urmărea, ca hipnotizată, şi-i era imposibil să se elibereze.

— Nu mi-ai spus niciodată, o linişti vocea lui, de ce te antrenezi pe întuneric!

— Nu este întuneric, spuse arătând cu capul în

direcţia ferestrelor luminoase. În plus, nu suport lumina de neon.

— Atât de mult efort a investit bunicul meu ca să ridice o sală de sport perfectă şi ţie nu-ţi place iluminarea ei?!

— Lumina fluorescentă îmi aminteşte de spital, spuse ea, încheind scurt.

La naiba, cum reuşise s-o facă să recunoască asta?

— Va trebui să avem o discuţie, spuse el, iar ea se împotrivi tăcut. În legătură cu ameninţările de răpire.

Sunetul pe care-l scotea când expira, nu mai era un şuierat, ci mai degrabă un icnet. Se simţea blocată de panică; era sigură că lui n-ar fi putut să-i pese prea mult de experienţa ei cu spitalul.

— Ce doriţi să ştiţi?

— Seara trecută m-ai derutat cu mărturisirea…

— Mărturisire?

— Descoperirea acelor bilete, îi reaminti el, agitat.

În timp ce eu mă lamentam, tu ai dispărut cu bunicul. A fost o mişcare inteligentă şi te felicit, dar tot nu cunosc întreaga poveste. Cum ai găsit acel bilet?

— L-am pândit!

— L-au pus din nou pe biroul lui?

— Nu. Era prins de uşa de la intrarea principală, în maniera clasică. Cu un cuţit!

— Naiba să-i ia, spuse el cu glas moderat. Există amprente?

— Nu.

— Unde era paza din exterior?

— Zăcea fără cunoştinţă în bibliotecă, prăbuşit peste biroul domnului Jim, cu o rană sângerândă la cap.

— În bibliotecă? spuse el, coborându-şi braţele şi răsucindu-le într-o spirală de triceps. Oricine a fost, a putut să intre.

— Ah, da! Paznicul este încă în spital, într-o stare satisfăcătoare, şi jură că a zărit o femeie înaltă, grasă, care purta o fustă în carouri.

— Carouri?

— Unul din kilt-urile scoţiene lipseşte. Zâmbi deschis şi-şi şterse braţul transpirat. Domnul Jim a făcut o criză pentru că cineva i-a răscolit colecţia.

— Şi cuprinsul biletului?

— Era, cu siguranţă, mult mai ameninţător.

Frazele erau confuze, tonul părea mai amar şi mai afectat.

— Acelaşi tip de litere ca la primul?

— Tipărit pe imprimanta domnului Jim. Vă jur că imprimanta a fost păzită tot timpul, spuse ea, stând dreaptă şi simţindu-şi orgoliul rănit.

— N-ar putea fi acelaşi tip de imprimantă, dar alt

echipament?

— Nu. Poliţia a analizat ambele bilete. Unele litere de la imprimant domnului Jim rămân lipite şi în urma lor textul apare mânjit.

— De ce nu a fost curăţat?

Margaret îşi adună în spatele urechilor părul umed împrăştiat în şuviţe şi-şi dădu la o parte bretonul de pe frunte.

— Pentru că este prea zgârcit ca să mă lase să chem un specialist de la service!

— Ăsta-i bunicul, admise Reid. Deci este cineva pe care l-ai lăsat să păzească biblioteca.

— Imposibil! Îmi supraveghez oamenii!

— Sau criminalul a tipărit mai multe bilete o singură dată.

Desigur, am citit raportul poliţiei.

De data asta biletul părea să-mi fie adresat şi cerea un milion.

— Două, îl corectă ea.

El zâmbi sardonic şi ea realiză că fusese pusă la încercare.

— Două milioane. Dar raportul poliţiei nu menţionează o mulţime de lucruri. Spre exemplu, de ce naiba n-am schimbat firma de pază?

— L-aţi auzit pe bunicul dumneavoastră, aseară.

Bunul şi vechiul lui prieten în poliţia din Houston susţine că firma Martin este deasupra oricăror suspiciuni.

Braţele lui se umflau în ritm constant, aparent fără niciun efort.

— Unchiul Manuel nu s-a pensionat încă? El şi bunicul aveau obiceiul să intre împreună în bucluc.

— A, s-a pensionat, dar e în continuare pe val. Când i-a recomandat firma Martin, domnul Jim i-a angajat fără nicio verificare.

Margaret se întreba, îndurerată, de câte ori îşi exersase genunchi. Muşchi îi tremurau de încordare.

— Domnul Jim şi domnul Manuel sunt împreună în bibliotecă şi sporovăie despre vremurile de altă dată. Sunt doi bătrâni maliţioşi!

Amintindu-şi cine era ea şi cui îi povestea, ea se avântă grăbită:

— Domnule!?

El îi ignoră gestul politicos.

— Poate e posibil ca unchiul Manuel să fi fost superficial!

— Şi eu am avut aceeaşi impresie, aşa că am verificat.

Contactele mele din poliţia Houstonului insistă că firma Martin este cea mai bună.

— Raportul poliţiei pare neconcludent, dar există o

pistă. Au existat alte răpiri în Houston?

— Ca aceasta? N-au fost răpiri, doar şantaj. Oricine ar fi, îşi alege bine victimele. Oameni în vârstă sau persoane cu handicap din familii înstărite.

— Deci, de cât timp încerci să-l seduci pe bunicul meu?

Derutată, ea se relaxă şi picioarele i se depărtară. Unul din muşchi suprasolicitaţi protestă cu un spasm puternic.

— Ah, Doamne!

Ea se aplecă apucându-şi supărată piciorul.

Reid trânti greutăţile pe banchetă.

— Dă-mi voie!

Se aplecă îngrijorat şi-i împinse mâinile în lături. Începu să maseze cu degetele, înainte şi înapoi, muşchiul interior a coapsei.

— Aici este o crampă musculară acută! Poţi îndoi laba piciorului? Poţi întinde piciorul?

Îi ridică piciorul şi-i îndoi laba spre gambă şi ea gemu de durere.

— Asta-i bine! spuse el.

Îngenunche şi presă puternic cu palma pe crampă, mângâind şi masând locul. Încercând să scape de cumplita durere, Margaret se muta de pe o parte pe alta.

— Visez să te chinui cu mâna mea, dar nu în felul

ăsta!

Margaret scânci privindu-l drept ochii lui tăcuţi şi expresivi.

— Nu-l amăgesc pe bunicul dumneavoastră. Are nouăzeci şi doi de ani! Este pe jumătate paralizat!

— Ştiu. Dar te tentează!

— Ce copilărie, izbucni ea cuprinsă de indignare.

— Nu contează! Am vrut să-ţi văd reacţia. Zâmbea cu toată faţa, văzând-o că rămâne cu gura căscată. Am aflat o mulţime de lucruri!

— Pot să pariez, spuse ea, şi se întrebă cum de reuşise el să supravieţuiască atâta vreme.

— Dar încă rămâne întrebarea: de ce şi-a schimbat testamentul şi ţi-a lăsat o moştenire atât de mare?

— De aceea vă purtaţi ca un… spuse ea şi se lăsă, cu spatele moale, pe bancă. Expresia gravă a buzelor lui o opri. Nu este ceea ce vă imaginaţi!

— Eşti A.M. Guarneri? N-ai realizat că bunicul meu ţi-a lăsat prin testament, o sumă considerabilă?

— Nu tocmai!

Acum ştia de ce o interogase aşa de aspru şi nu mai era sigură că dorea să clarifice lucrurile. Îi înţelegea îngrijorarea, dar era vexată că fusese evaluată pe baza aspectului fizic şi al numelui.

— Nu tocmai A.M. Guarneri? Sau nu tocmai o sumă

considerabilă?

— Ah, sigur, eu sunt A. M. Guarneri. Dar, deşi ţin seamă de fiecare bănuţ, zece mii de dolari nu mi-ar putea ajunge să trăiesc între blănuri şi caviar toată viaţa.

— Zece mii de dolari! izbucni el dispreţuitor. Foarte nostim!

Sunt nerăbdător să ascult orice explicaţie logică, aşa că spune-mi, de ce ţi-a lăsat bunicul meu o sumă aşa de mare de bani?

— Este foarte normal, domnule, ca un patron să lase o sumă de bani valetului lui.

— Bine, spuse el, privind-o. Uită-te în ochii mei şi povesteşte-mi!

Privirea ei ezita. Mintea îi lucra, încercând să găsească o explicaţie care l-ar fi putut linişti fără să-i spună tot adevărul, dar timpul era un lux pe care el nu i-l oferise.

— Nu mă impresionezi când încerci să-ţi ticluieşti minciunile, zise el frustrat, cu privirea scânteind. Eşti, cu siguranţă, o amatoare în jocul speculativ. Nu ştii că trebuia să ai povestea pregătit? dinainte?

— Am să ţin minte, domnule, replică supărată, fără să-şi poată stăpâni furia.

— În mod normal te-aş fi abordat cu încetul, cu un pic de tact, dar toate minciunile despre banii bunicului m-

au scutit de absurditatea asta. Vreau să fii a mea, doamnă, şi trebuie să ştii că sunt un negociator mult mai priceput decât bunicul meu.

— Nu mai am nimic la picior, îl anunţă ea, încercând să-i dea la o parte mâna de pe coapsă, dar strânsoarea lui se mută pe muşchiul relaxat, transformându-se într-o alunecare a încheieturilor de la vârfurile degetelor.

— Am la fel de mulţi bani, sunt mai tânăr cu o groază de ani, şi, iubito, îţi voi oferi o călătorie pe care n-ai s-o uiţi niciodată!

Fiori reci îi coborau spre degetele picioarelor ca apoi să urce înapoi pe şira spinării până pe cap. Mângâierea uşoară a degetelor lui îi transmitea mai multă energie decât o sticlă din cel mai bun vin al bunicului. Şi vocea aceea! Electrizantă şi ademenitoare, rostind vorbe care şocau şi o întărâtau. Nu ştia ce să-i răspundă, aşa că-l prinse de încheietură şi-i împinse mâna la o parte. Când degetele li se încurcară, el le privi îndelung, apoi îşi mută privirea în ochii ei buimăciţi.

— Dar poate nu-ţi pasă de banii ori de aspectul meu, sau cât de bun sunt ca amant, pentru că nu sunt cu un picior în groapă şi cu celălalt pe marginea ei?

Fără să-şi dea seama, mâna ei se repezi să-l lovească peste faţă şi se opri la câţiva milimetri de obrazul lui. Reid nu se clinti, nu se feri, pur şi simplu aşteptă să fie lovit.

Era cumplit să-l vezi cântărindu-i răspunsul la vorbele lui şi reacţia ei la propria violenţă. Îngheţată de dezamăgire, palma ei tremura simţind căldura obrazului lui, realizând iminenţa unei greşeli ireparabile.

— Dă-i drumul, o sfătui el în şoaptă. Voi şti de ce eşti capabilă. Tu vei afla de ce sunt eu în stare.

Stătea cu mâna aproape de bărbia lui şi ochii i se umplură de lacrimi. Îşi lăsă capul în jos, apoi şi mâna.

— Am terminat antrenamentul la aparate!

Vocea ei era joasă şi răguşită, şi înghiţi ca să poată continua.

— Trebuie să-mi termin programul de antrenament.

Nemişcat, el o privea, îngenunchiat în faţa gambei rănite şi Margaret reuşi să-şi retragă mâna din strânsoarea degetelor lui.

— Vă rog, vreţi să vă daţi la o parte?

Se retrase puţin, făcându-i loc doar atât cât să se poată ridica de la aparat, dar nimic mai mult. Nesigură pe picioare ca un armăsar tânăr, ea făcu mai întâi un pas, apoi pe celălalt. Era un test, un experiment sortit eşecului; însă un experiment pe care trebuia să-l facă.

O lăsă să ajungă aproape de uşă.

— Ce faci pentru restul programului? Înoţi?

— Hm! Da.

— Am să te însoţesc, îi spuse el, tocmai lucrul de

care se temea.

— Nu, nu se poate, răspunse ea grăbită. Fac ture de bazin.

— Ar trebui să foloseşti bazinul ca să te relaxezi după antrenamentul de forţă, o sfătui el.

— Exerciţiile de întreţinere sunt tocmai ceea ce îmi trebuie.

Apoi se gândi: „Nu puteţi merge pentru că voi trage tare, încercând să vă enervez. Dacă aţi renunţa, mi-aş putea permite să-mi dau jos uniforma şi să-mi pun costumul de baie, ca să înot relaxată”.

— O să mă stânjeniţi!

Ridicând cu înţeles o sprânceană, el comentă:

— Este un bazin de dimensiuni olimpice!

* * *

Intrară în casă prin bucătărie şi simţiră aerul condiţionat ca pe o binecuvântare divină. Margaret ştia că avea faţa congestionată, şi jetul de apă clorurată îi intra în ochi, scurgându-se pe spate. Purta un costum de baie întreg, de concurs, care i se mulase pe corp, iar prosopul umed i se lipise în pete umede de corp.

— În locul tău aş lăsa-o mai moale cu turele de bazin, îi sugeră Reid. Nu ştiai că un program intensiv de înot,

după un antrenament de forţă nu face bine?

Respirând greu, se uită dezgustată la bărbatul de lângă ea.

Cum de făcuse aşa o prostie? Întotdeauna dispreţuise femeile inteligente care, când se aflau în faţa unui bărbat, deveneau de o prostie extremă. Reid era doar un bărbat. Un bărbat atrăgător.

Ţinu seama de soarele din Houston, care deja ardea, şi, înainte să sară în bazin, îşi trase pe el un tricou simplu.

Ce prostie, să te uiţi lung la el cum stă în picioare, pe linoleumul colorat, în tricoul ud ce-i conturează fiecare muşchi şi-i scoate în evidenţă bronzul arămiu al pielii!

— Răspunsul la întrebare n-ai să-l găseşti dacă te uiţi atât la corpul meu, spuse el atingându-i umărul. Nu-ţi dai seama că te-ai putea răni singură dacă insişti prea mult cu antrenamentele?

Gândindu-se că se făcuse de râs încercând să ţină pasul cu el, furia ei crescu, secând-o de orice elan. Cu gura deschisă, stătea să izbucnească, să-l doboare de pe calul lui…

Vocea lui Abigail risipi confuzia lui Margaret.

— Pentru Dumnezeu, ce-ţi veni să încerci să te iei la întrecere cu domnul Reid, pe apă?

Margaret se-ntoarse spre ea. Acoperită cu un şal roz de mătase, Abigail ţinea într-o mână o farfurie cu pâine

prăjită, suc de portocale în cealaltă, şi-şi muta privirea neîncrezătoare de la unul la celălalt.

— Te-am văzut acolo, răscolind apa, spuse ea, arătând spre fereasta cu vedere la bazin. Eşti nebună?

— Ce-i cu tine trează, la ora asta? o chestionă Margaret, dorind cu disperare să-i distragă atenţia.

— Mi-e foame. De ce n-ai înotat aşa cum obişnuieşti să faci?

Disperată, Margaret protestă.

— Nu mănânci niciodată aşa de devreme!

— O fac dacă sunt aici, curioasă!

Abigail puse farfuria pe masă şi păşi spre Margaret ca să-i aducă prosopul.

— Fetiţo, n-ai ştiut că, în studenţie, domnul Reid a fost campion la înot?

— Nu, răspunse ea, privind împietrită spre Abigail. N-am ştiut!

— Pariez că pramatia asta nu ţi-a spus, comentă ea, împungându-l pe Reid cu umărul. Margaret apucă marginea prosopului de baie din mâna lui Abigail şi o stoarse. Din pricina ta a înotat aşa de mult, azi-dimineaţă?

— Nu, spuse el, privind-o direct pe Margaret. I-am sugerat s-o lase mai moale.

Dacă ar fi fost posibil, chipul ei s-ar fi înroşit şi mai mult.

— Hmm! concluzionă sec Abigail.

Margaret se răsuci pe călcâie şi plecă în fugă.

În timp ce-şi făcea nodul la cravată, Reid studie copia celui de-al doilea bilet, care zăcea pe biroul bunicului lui. Se concentră mai mult asupra cuvintelor folosite:

„Către cei care ar putea fi extrem de interesaţi:

Păstrează cuţitul. Este doar un memento al consideraţiei mele.

Bătrânul Donovan nu-i îndeajuns de îngrijorat pe cât ar trebui să fie. Probabil pentru că nu are pe nimeni care să-i poarte de grijă. Sau are?

Ştiu că există un bărbat care-şi preţuieşte foarte mult bunicul, şi care ar trebui să fie mai mult decât doritor să-şi ofere doar o mică parte din numerar ca să-i asigure securitatea… În definitiv, ar fi trist să vezi un domn atât de neputincios devenind şi mai neputincios.

Ştiu că-ţi pot mulţumi pentru suma de două milioane de dolari. Ţine minte, dacă aştepţi până când el o să fie răpit, suma va creşte. Tot ce trebuie să faci ca să-mi dai banii, este să spui că eşti de acord. Am auzul foarte dezvoltat şi îţi voi spune unde să-i pui”.

— O să-ţi spun unde să-i pui, măi găgăuţă? mormăi Reid.

Spre deosebire de primul, biletul ăsta reflecta personalitatea şantajistului, era o cerere mult mai formală. Nu era con cis, ca şi când criminalul ar fi fost presat de timp când l-a tipărit. Reid ştia că Jim Donovan n-ar fi scăpat din vedere indiciul ăsta, aşa că merse cu pas săltat până la capătul holului, spre apartamentele din spatele casei.

Bătu la uşa bunicului şi o deschise larg. Intrând în camera de zi, se opri brusc. Scutură capul neîncrezător, auzind dinspre dormitor un râs subţire, feminin, care întrerupea vocea gravă a lui Jim. Nu, nu era posibil. Femeia pe care tocmai o pusese pe jar în sala de gimnastică, cu care tocmai înotase două mile, femeia care aproape îl pălmuise, nu ar fi acceptat să se tăvălească acum prin patul lui Jim Reid o chestionase, o hărţuise, o făcuse să se simtă stânjenită, iar ea îi răspunsese cu atâta sinceritate şi bun-simţ încât el crezuse fiecare cuvânt. Ţinuse cont de motivaţiile – altele decât banii – pentru care se strecurase în apropierea lui Jim.

Se întreba dacă poate fi atât nevinovată cum părea, şi mai mult decât atât, ce va face el dacă se va dovedi că aşa este.

Să-i ceară o întâlnire? Să-i aducă flori? Să-i trimită scrisori de dragoste? La naiba, avusese în vedere fiecare din aceste gesturi de peţitor nostalgic. Dar acum… Se

simţea stânjenit de propria curiozitate, dar asta nu-l împiedică să meargă tiptil spre dormitor şi să iscodească pe la colţuri.

— Fir-ar să fie, blestemă el, dezgustat de credulitatea lui. Ce naiba se petrece aici?

Două chipuri, unul plin de riduri şi copleşit de vârstă, celălalt, proaspăt, plin de viaţă şi iubire, se întoarseră spre el.

Două chipuri diferite, aceeaşi uimire.

— Ah, frăţioare, exclamă Margaret, alunecând uşor din pat.

Era în picioarele goale. Pe scaunul de lângă pat, zăceau aruncate haina ei neagră şi vesta de la costum, depuneau mărturie spre ruşinea ei. Capetele cravatei negre stăteau spânzurate de guler, iar cămaşa era descheiată doar la primi doi nasturi de sus, dar era de-ajuns ca privirea lui Reid s-o condamne.

Surprinderea de pe chipul lui Jim se topi sub privirea inflamată a nepotului, şi el chicoti scandalos de vesel:

— Ne deranjezi, băiete!

— Văd şi eu asta!

Tonul lui împovăra fiecare cuvânt cu semnificaţii ofensatoare.

— Îl îmbrăcam, spuse Margaret, ridicând sus, ca pe o dovadă, indispensabilii lui Jim, apoi îi îndesă la spatele ei.

— De ce? întrebă agresiv Reid.

— De ce? repetă ea. Pentru că numai aşa poate fi îmbrăcat.

Pentru că aşa va putea să iasă din cameră. De aceea! încheie ea ridicând din umeri.

— Câtă generozitate din parte a ta!

Reid înaintă cu paşi mari spre pat şi cuprinse cu mâinile unul din stâlpi patului. Privirea îi alunecă spre bătrânul care purta doar o pereche de indispensabili.

— Şi cred că aici ai vrut să-ţi acoperi urmele!

Margaret trase o gură de aer în piept şi se pregătea s-o elibereze, asemeni unui dragon care scuipă flăcări, când Jim o atinse scurt pe braţ.

— Încetează cu pălăvrăgeala şi urcă aici. Este aproape zece dimineaţa şi încă nu sunt la birou.

Răsucindu-se pe călcâie, îşi privi lung patronul până când stăpânirea de sine îi reveni.

— Desigur, domnule.

Localiză pantalonii şifonaţi, se căţără pe o parte a saltelei şi ridică sus un crac al pantalonilor. Jim îşi lăsă un picior să alunece înăuntru, iar ea îi potrivi celălalt picior, paralizat în urma infarctului, şi i-l împinse înăuntru, în cracul pantalonului. Ca să-i potrivească la talie, ea prinse pantalonii şi-i trase în sus peste genunchi. Jim gemu vlăguit, încercând s-o ajute să-i ridice mai uşor pulpele, şi

reuşi doar să se rostogolească pe o parte.

— Mă descurc eu, Jim, spuse ea în şoaptă, şi-l ridică de mijloc şi trase rapid, în sus, pantalonii.

— Sunt prea greu ca să mă poţi manevra!

Chicoti la propria-i glumă, stânjenit că nepotul lui putea să vadă cât de mare este infirmitatea.

— Da, da! îi fixă betelia. Şi înainte te-am manipulat!

— Aud fiecare cuvânt pe care-l spui, spuse Reid cu glas tunător de undeva din spatele ei, făcând-o să tresară şi să-şi rotească ochii.

— Ce aş putea să-ţi spun, băiete? comentă Jim cu voce calmă. Eu sunt bărbat, ea este femeie. Eu sunt divorţat, ea e văduvă. Eu sunt bogat şi ei îi place asta.

— Eu sunt cosaşul şi tu eşti păşunea, spuse Margaret pe un ton egal, în timp ce-i închidea nasturele de la betelie. Trebuie să-ţi strâng fermoarul şi viaţa ta e în mâinile mele.

— Vrei să spui… se autoironiză Jim.

— Da, răspunse ea, zâmbind mărinimos. Dacă n-ai de gând să taci din gură, o să te castrez cu fermoarul.

— Tremur de frică, oftă el. De ce nu ameninţi că ai să strângi ceva mai bun?

— Şi s-ar putea să sângerezi şi să mori înainte să chem o ambulanţă, îl încredinţă ea.

— Aşa vorbeşte un adevărat valet englez cu stăpânul lui?

Glumi Reid. Sau ai depăşit stadiul în care datorezi stăpânului tău respect?

— Eu şi Simon îl ajutăm pe domnul Jim să se îmbrace în fiecare dimineaţă, spuse ea, privindu-i la fel de aspru şi pe bătrân şi nepot. Simon se ocupă de aspectele mai delicate.

— De indispensabilii mei, interveni Jim.

— Iar eu fac restul.

— De ce nu se ocupă Simon de toate? o interogă Reid.

— Pentru că, în tot ce face, dă deoparte buna dispoziţie, spuse Jim, cu privirea inocentă a lupului care, după ce a mâncat oaia, se scobeşte între dinţi.

— Pentru că este tânăr, sănătos şi eficient, completă ea printre dinţi. Atât de eficient încât domnul Jim este epuizat când Simon termină cu îmbrăcatul. Renunţaţi la orice gânduri josnice; nu există aşa ceva în cazul ăsta.

— Ah, scumpete, să am din nou optzeci de ani, n-ai mai fi în stare să faci o astfel de declaraţie, suspină el am? rât şi iritat.

— Sunteţi incorigibil, izbucni ea în râs, neputând să se stăpânească.

Jim se strâmbă şi amuţi.

Conştientă că Reid îi urmăreşte fiecare mişcare, ea termină cu îmbrăcatul lui Jim.

— Aşa, spuse ea, stând jos cu mâinile sprijinite de călcâie.

Sunteţi gata. Vreţi să vă odihniţi, înainte să-l sun pe Simon ca să vină să vă pună în scaun?

— Lasă-l pe intolerantul meu nepot să mă ajute, decise el.

Aşa ar putea să se facă mai util decât stând să ne privească încruntat.

Reid ajunse de cealaltă parte a patului şi întrebă:

— Cu ce vrei să te ajut?

Margaret îl cercetă cu amărăciune. Iat-o stând jos, neprotejată de uniforma ei de valet şi în circumstanţe compromiţătoare, iar el… Era îmbrăcat ireproşabil de la umerii perfecţi ai costumului şi până la pantofii italieneşti pe care îi purta, probabil la sfatul stilistului. Iritată, se întreba dacă Reid avea şi haine de stradă. Haine care să nu intimideze, pur şi simplu haine de gata, cu care să poţi intra oriunde. Oare îi era scris să-l vadă doar la costum, cu nodul la cravată bine făcut?

— Adu scaunul cu rotile şi reglează frâna, comandă el.

Oricum, îmbrăcat doar pe jumătate, într-un şort exagerat de strâmt rămânea la fel de înfumurat. În orice caz, ţinuta lui era remarcabilă şi Margaret admise că situaţia nu o avantaja.

Îmbrăcat, era întruchiparea magnatului elegant şi impunător.

Dezbrăcat, era doar un bărbat. Dar un bărbat atrăgător care impresiona, care avea puterea de a seduce.

Ca să-l mute în scaun ea îl sprijini, săltându-l pe Jim de umeri, iar Reid susţinu toată greutatea bătrânului în timp ce-l lăsau în jos spre scaun.

— Ah, bunicule, bine că nu eşti gras, spuse el, ştergându-şi picături imaginare de transpiraţie de pe frunte.

Bătrânul, care nu făcuse altceva decât să se lase ridicat, juca teatru, gâfâind şi gemând, ca după un mare efort.

— Auzi, să-mi vorbească aşa! spuse el şi căută în buzunarul cămăşii de unde scoase afară o batistă. Cât urăsc starea asta de neputinţă! Să trebuiască să fiu cărat ca un… ca un om bătrân, încheie el, zâmbind răutăcios. Dacă n-aş fi avut ceva la care să mă pot gândi, aş fi înnebunit.

— Vă aduc pastilele, spuse Margaret, îndreptându-se către baie.

Se întoarse cu un pahar cu apă şi patru pastile aşezate în palma deschisă.

Jim luă paharul şi, ţinând în mână o pastilă, îşi dojeni nepotul:

— Ai grijă cum îmbătrâneşti!

— Şi ce s-ar putea întâmpla, bunicule?

— Să ajungi dependent de un scaun cu rotile, dependent de o listă cu medicamente.

Margaret prinse scaunul de mânere şi-l împinse spre hol, îndepărtându-se de Reid.

— Te autocompătimeşti?

— Sunt realist. Ştii ce se întâmplă dacă nu iau pastilele? Ştii ce întâmplă?

— Ce se întâmplă? îl tachină ea.

Cu un deget întins în dreptul gâtului, bătrânul mimă un cuţit care îi taie beregata.

— Oricum, intenţionez să mor în curând; dar cât mai sunt pe aici aş putea să fac lumea mai bună.

— Luaţi-vă pastilele, sau n-o să mai aveţi şansa să faceţi lumea mai bună, îi ordonă ea drăgăstos, în timp ce-l împingea către bibliotecă. Acum, mai doriţi altceva?

— Un strănepot. Crezi c-o să te descurci cu asta?

Margaret izbucni în râs cu o veselie necontrolată, apoi privi spre dormitorul bătrânului, unde avusese loc cea mai recentă ciocnire cu nepotul. Se înroşi până-n vârful urechilor.

— Doamne, nu, spuse ea cu vocea gâtuită. Nu, dacă asta este oferta pentru un tată.

Bătrânul se cabră, ofensat.

— Nu văd ce problemă ai. Reid este chipeş, viril, bogat…

— Ştiu, spuse ea, şi, lăsându-se pe vine lângă cărucior, îl privi în ochi cu înţeles. Am auzit asta de la el, de dimineaţă. Se pare că în lista cu excepţionalele lui calităţi nu există modestia sau politeţea.

Relaxat, el o concedie fluturând dintr-o mână şi comentă:

— Pfui! Pe tine un om modest nu te-ar putea impresiona.

Trebuie să recunoşti că l-ai studiat, nu-i aşa?

— La fel cum şarpele studiază o mangustă, spuse ea, şi se ridică şi-i închise nasturii de la guler. Vă aduceţi aminte că astăzi, pe la prânz, am o întâlnire?

— Mi-amintesc, sigur că-mi amintesc, recunoscu el. Nu sunt încă senil! Dar nu uita! Nu vreau ca alt bărbat să intre pe teritoriul meu!

— Ah, nu mă întâlnesc cu un bărbat, spuse ea zâmbind afec tuos. Sunt doi bărbaţi!

— Femeile de azi! suspină el. Nu ştiu să facă cum trebuie nici măcar o programare! Ce-ar fi dacă l-ai lua cu tine pe Reid să arbitreze competiţia?

— Nu, spuse ea hotărâtă.

Fără să pară surprins, bătrânul întrebă:

— Câte zile mai sunt până când mă faci fericit?

— Încă trei zile, chicoti ea.

— La ce oră? o întrebă el.

— Ah, după-amiaza târziu, dacă totul merge bine, spuse ea, lovindu-şi buzele uşor cu un deget.

— Abia aştept!

— Şi eu!

Schimbară un zâmbet conspirativ, apoi ea întrebă:

— Vă mai pot fi de folos cu altceva înainte să fac ordine în dormitor?

— Nu, spuse el, răsucindu-şi scaunul spre birou. Aici sunt în stare să mă feresc singur de necazuri.

— Vă urez o zi bună, murmură ea, strecurându-se afară, pe uşă.

Oprindu-se în faţa oglinzii din hol, îşi prinse părul înainte să intre în apartamentul lui Jim.

Aşa cum se temuse, Reid o aştepta acolo, stând cu un picior cocoţat pe saltea. Încruntat, începu să-i expună, demn şi fără niciun haz, îngrijorarea pentru situaţia bătrânului.

— Vreau să ştiu ce se întâmplă aici.

Margaret îşi trase picioarele, încălţate regulamentar în pantofi negri, şi se gândi cum să-i răspundă. Îşi închise nasturii vestei şi îşi strecură braţele în mânecile hainei negre.

Îmboldit de puterea obişnuinţei, Reid îi ţinu haina de

guler şi o ajută să se îmbrace.

— Mulţumesc, murmură ea, apoi se întinse peste pat, pescui pijamaua bătrânului şi îndreptă aşternuturile.

— Încerci să mă impresionezi cu dexteritatea ta? rosti el tărăgănat. Doar cameristele strâng paturile în casa asta!

— Dar nu şi pe acesta, domnule. Eu strâng patul acesta, răspunse ea, cu competenţă rece. Bunicul dumneavoastră este stânjenit de lipsa accidentală a controlului asupra reflexelor corpului.

— Ah! exclamă el, şi rămase pe gânduri, privind-o în timp ce împacheta strâns pătura. Dar am angajat o infirmieră.

— Nu are nevoie de o infirmieră şi nici n-o putea suferi. Şi-a dat demisia la puţin timp după ce am obţinut acest post, spuse ea cu ostentaţie rece, privindu-l drept.

— Ţi-ai asumat multe responsabilităţi, o ironiză el, iritat de propria vinovăţie.

— Eu sunt valet, domnule. Un valet competent angajează şi coordonează personalul, pregăteşte garderoba stăpânului, alege vinurile, se ocupă de câini, face pregătirile de călătorie, avizează meniul, plăteşte facturile, face aprovizionarea. În schimb, primeşte un salariu bun, un apartament cu două dormitoare în corpul principal al casei, un calculator personal şi o poliţă de

asigurare, se întrerupse ea delicat. Domnul Jim se interesează delicat asupra gusturilor mele în materie de maşini. Probabil pentru Crăciun, presupun!

— Ăsta este stilul lui, încuviinţă Reid.

— Aşadar, domnul Jim nu are câini, nu face multe călătorii, nu mănâncă mult, nu poate bea vin, iar personalul îi este atât de devotat încât supravegherea este minimă. O firmă de contabilitate plăteşte facturile. Datoria mea este să-mi fac fericit stăpânul, şi dacă pentru asta ar fi nevoie să-l car cu propriile braţe, o voi face.

Ca şi cum lucrurile fuseseră clarificate, se întoarse cu spatele şi termină de aranjat patul.

Reid nu mai părea ostil, decise ea; părea gânditor şi calm, ca şi cum i-ar fi cântărit vorbele şi intenţiile, comparându-le cu faptele, iar acum aştepta rezultatele.

— Ce se întâmplă dacă se îmbolnăveşte grav?

— Am atestare de la Crucea Roşie pentru acordarea primului ajutor şi resuscitare cardio-pulmonară, şi la primul semn de boală voi chema ambulanţa. Ştiu să folosesc telefonul la fel de bine ca o infirmieră.

— De ce ai putea fi mai utilă decât… Cum se numea?

— Doamna Adams, completă ea, şi întrebându-se dacă el îşi alesese deliberat cuvintele, hotărî că aşa făcuse.

— Cine te recomandă ca însoţitor mai util?

— Domnul Donovan, răspunse Margaret,

încrucişându-şi mâinile pe piept şi privindu-l aspru. Bunicul dumneavoastră are nouăzeci şi doi de ani, dar şi-a păstrat isteţimea de diavol versat; e chiar mai ager decât cei mai mulţi bărbaţi la vârsta de treizeci şi opt de ani.

Rânjetul lui de baracudă îi spuse c-a prins aluzia.

— În vremurile bune era unul din magnaţii lumii de afaceri care putea muta munţii din loc şi sigur detestă să i se spună:

„Acum este vremea să facem băiţa”. Imita excelent glasul cântat şi tonul ridicat al infirmierei. Reid se cutremură. Ea continuă:

— Sau „Acum trebuie să mergem să tragem un pui de somnic”. Domnul Jim poate fi condus şi linguşit, dar nu poate fi obligat. Cu programul ei, administrat cu mână de fier, doamna Adams l-a adus foarte aproape de un alt infarct.

— Aşa că ai concediat-o!

— Nicidecum, răspunse ea, punându-şi mâna pe piept şi retrăgându-se ca în faţa unei jigniri usturătoare. Dacă nepotul stăpânului angajează un administrator, valetul nu are niciun drept să-l concedieze.

— Sau i-ai adus atâtea prejudicii, încât ea n-a mai vrut să rămână.

Primele presimţiri ale neliniştii îi schimbară ritmul respiraţiei. Cu o mână în buzunar şi cu cealaltă strângând

un stâlp al baldachinului Reid părea atât de detaşat când examina concentrat carpeta de sub pantoful lui. Atitudinea lui îi reamintea de un film pe care-l văzuse când era tânără şi mult mai emotivă; un film care încă îi bântuia coşmarurile. În scena care o îngrozise, răufăcătorul stătea în spate, cu capul plecat spre eroina îngâmfată, şi în clipa când el îşi ridicase privirea ochii lui străluceau, roşii.

Dar, când Reid îşi ridică privirea, ochii lui nu aveau culorile iadului. Erau la fel de reci ca luna care pluteşte pe cerul unei nopţi senine.

— Ia stai! Dacă un valet poate face atât de grea viaţa unei infirmiere, încât s-o determine să plece, cum poate nepotul stăpânului influenţa decizia valetului de a-şi căuta alt post?

Ea începu să-şi frece braţele în sus şi în jos, simţind un fior de gheaţă coborându-i pe şira spinării.

— Mă ameninţaţi?

— Eu nu ameninţ. Dar dacă aleg să-ţi fac viaţa nefericită, vei pleca!

Un torent de furie o încălzi pentru scurtă vreme.

— Domnul Jim…

— Îl implici pe bunicul meu în confruntarea noastră?

— Eu… nu. Furia ei păli. Nu, dar dacă nu putem colabora…

Nu-l implic pe domnul Jim. Dar îl va afecta dacă mă

forţaţi să plec.

El zâmbi strâmb.

— De ce crezi că am să te las să rămâi?

Capitolul 3

— Ai dreptate Jim, băiatul arată un pic amărât, spuse Manuel trăgând din pipă şi privindu-l jovial pe Reid cu ochii lui căprui. Crezi că e clima noastră?

— Nu, spuse Jim, smulgând o foaie dintr-o cutie cu hârtie de imprimantă şi mototolind-o. Doar s-a născut aici. Este obişnuit!

— A stat prea mult timp departe de Houston. Uită-te la el!

Abia dacă poţi găsi vreo urmă a obârşiei lui, spuse el suflând un fuior de fum spre biroul din bibliotecă, unde lucra Reid, copleşit de un morman de rapoarte.

— Nu-i din pricina climei, spuse Jim aruncând boţul de hârtie în coşul de gunoi, fără să-l nimerească, şi scoţând o altă bucată de hârtie din cutie.

— Nu poate ţine bine pasul cu puiul prăjit din sud!

— Crede-mă, ţine pasul, spuse Jim cu adâncă sinceritate.

Manuel pufăi până când fumul îi înfăşură bărbia, ca o barbă de Moş Crăciun.

— Doar un singur lucru l-ar putea face pe un bărbat voinic şi puternic ca Reid, s-arate aşa de neajutorat, dar aş greşi să cred asta.

— Ba să crezi asta!

— N-o să-mi spui că sunt femeile?!

— Pot, şi chiar mai mult!

— Să-l pună femeile pe jar?

— Femeia, îl corectă Jim. O femeie. Ştii ce face în clipa asta?

În cele din urmă, Reid îşi înălţă capul.

— Poate paloarea mea lividă este rezultatul tutunului ăla pe care insişti să-l fumezi, spuse el, sucind ventilatorul de birou în aşa fel încât să sufle în direcţia lui Manuel.

Bătrânul nu-l băgă în seamă, ca şi cum ar fi fost un ţânţar fără importanţă.

— Ce face acum? întrebă Manuel, complet fascinat.

Reid se întinsese pe jos şi ţintea coşul de gunoi cu proiectile din hârtie.

— Sau poate-i de vină dezordinea din jurul biroului meu, care-mi distruge liniştea!

Jim execută o aruncare la coş cu un alt ghem de hârtie.

— Ştii că el m-a îmbrăcat în fiecare dimineaţă în ultimele trei zile.

— Of, doamne! exclamă Manuel, examinându-şi finul cu o privire pătrunzătoare. Vorba ceea, cine se aseamănă…

— Se adună, spuse Reid privindu-şi bunicul.

— Băiatul nu îndeplineşte întocmai serviciul pe care

Simon şi Margaret îl făceau. Ei aveau mai mult haz! Ea avea la naibii de mult haz!

— Te cred, încuviinţă Manuel înţelept. Ce altceva mai face?

— Cloceşte!

— Cloceşte? repetă Manuel, ridicându-şi mirat sprâncenele, mai mai să-şi atingă creştetul capului lui lucios. Vrei să spui că suspină şi lâncezeşte?

— Nuu! Femeile suspină şi lâncezesc. Bărbaţii suferă şi chibzuiesc.

— Fascinant studiu de caz! Ce s-a mai întâmplat cu miss Margaret zilele astea?

— Suspină şi…

— De când te adresezi unui valet cu „miss”? Oriunde am întâlnit valeţi toată lumea li se adresa doar pe numele de familie şi nimic mai mult.

— Aha! scânci Manuel, răspunzându-i lui Reid într-un târziu. Vrei să-l strigi pe valet „Guarneri”? Seamănă cu ceea ce spui când strănută cineva.

— Hap-ciu! spuse Jim.

— Guarneri! replică Manuel.

— Dacă vă place să vă pierdeţi timpul flecărind despre frumuşica şi atrăgătoarea blondă care, întâmplător, este valetul nostru…

— Este o văduvă, una respectabilă şi ţi-ar putea

deveni o soţie minunată, spuse radios Jim.

— Soţie?

— Voi doi o să-mi puteţi dărui copii minunaţi! Eu nu întineresc; ar trebui să accepţi asta cât mai curând. Ia gândeşte-te – nici tu nu mai întinereşti!

— Ce înseamnă asta, un fel de înscenare pe care tu şi ea laţi ticluit ca să mă prindeţi în cursă? spuse el cu dezgust, gesticulând cu mâinile.

Îl înfuriase gândul că valetul punea la cale distrugerea lui.

— Nu, nu, Margaret detestă ideea. I-am sugerat ideea asta, după ce a avut prilejul să te studieze, dar ea a râs şi a refuzat.

— A râs? Pentru un anume motiv, gândul ăsta îl înfuria şi mai tare, aşa că se îndreptă cu paşi mari spre fereastră şi privi în grădina plină de umbrele după-amiezii.

— Cred că te-a comparat cu un şarpe, îl testă Jim.

— Mititica asta… Reid observă veselia triumfătoare de pe chipul bătrânului şi oftă plin de îngăduinţă. Aşa deci, pehlivanilor! Aţi câştigat! Oricum, aveam nevoie de o pauză. Mă duc la bucătărie să fur o gustare de la Abigail. Ea încă mă place!

— Să fi căpătat puştiul un complex de inferioritate? se întrebă Manuel. Să creadă că nu-l place nimeni?

— Ah, mie îmi place, spuse Jim, şi, renunţând la jocul

de baschet, începu să rupă marginile hârtiei perforate. Şi ţie îţi place!

Manuel încuviinţă.

— Acum însă, Margaret… Nu ştiu dacă ea îl place.

Reid porni cu paşi mari către uşă, dar nu îndeajuns de repede.

— Nuu, doomnule, spuse Jim tărăgănat. A plăcea nu este un cuvânt destul de puternic să exprime ceea ce simte Margaret pentru el, sau el pentru ea. De ce oare, când sunt amândoi în cameră, am sentimentul că atracţia ridică temperatura încât mă trezesc complet din pricina radiaţiilor?

Manuel se înecă dintr-un fum de ţigară şi Reid se opri pe hol, aşteptând să vadă dacă bătrânul îşi revine.

— Mai bine rămân prin preajmă, zise Manuel cu glas răguşit. Să pot folosi tot sprijinul pe care-l pot obţine.

* * *

— Phii! fluieră Abigail. N-arăţi rău deloc!

Margaret se roti, expunându-şi jacheta de un verde translucid, agăţată de un deget, pe umăr, à la Frank Sinatra. Fusta asortată flutură lipindu-se de coapse, iar cămaşa verde crud părea o pată de culoare care punea şi mai mult în valoare costumul pe care-l purta.

— Eşti sigură că e aşa?!

— Sigur că da! Dar crezi că pantofii sunt destul de înalţi?

— Au doar unsprezece centimetri, spuse Margaret scoţându-şi un pantof cu toc cui şi examinându-l. E drept că trebuie să fiu atentă, dar altfel nu voi putea fi remarcată.

— O să ţin minte, spuse mica bucătăreasă zâmbind.

Margaret se aşeză alături de Abigail şi începu să se frece de braţul ei, ca o mâţă ce aşteaptă să fie dezmierdată.

— Ce părere ai de bluza asta?

— Mătase?

— Sută la sută!

— Ştii, culoarea mai închisă se potriveşte foarte bine cu părul tău blond revărsat pe umeri. Vrei să-ţi împrumut oja mea? spuse ea scoţând o mână din castronul de porţelan.

Picături de lichid transparent ameninţau să se scurgă de pe unghiile verzui pe tejgheaua barului.

— De unde ai făcut rost de culoarea aia de mort?

— De la Neiman-Marcus.

— E macabră!

— Asta înseamnă că nu vrei să ţi-o împrumut, spuse Abigail înfundându-şi unghiile în castron.

— Ce-i acolo? iscodi ea în castron. Cuburi de gheaţă?

— Fără doar şi poate! Dacă vrei într-adevăr să-ţi fixezi lacul pe unghii, pune-ţi degetele sub apă rece.

— Mi-am adus aminte! Am făcut asta odată şi n-am obţinut decât dâre pe unghii!

— Eşti grozav de stilată, Guarneri, spuse dispreţuitoare Abigail. Uscându-şi mâinile cu un prosop, se tolăni în scaun şi zâmbi mulţumită. Deci, astăzi e ziua cea mare. Agitată?

— Agitată? Eu? spuse Margaret adoptând un mers legănat de debutantă, apoi îşi azvârli mâinile în aer şi chiui. O luă pe sus pe Abigail şi se învârtiră în jurul camerei, fredonând Valsul Tennessee.

Abigail râse până când se înecă, apoi protestă.

— De ce eu nu pot să conduc niciodată?

O voce aspră, bărbătească, o invită:

— O să conduci dacă dansezi cu mine!

Amândouă femeile făcură stânga-mprejur.

Reid stătea proptit în cadrul uşii, zâmbind obraznic, şi ochii lui examinau cu pasiune mocnită ţinuta lui Margaret.

Remarcase mătasea, remarcase nuanţele de verde care-i lăudau prospeţimea tenului. Mai mult, remarcase fusta strâmtă, crăpată în spate, lungă până deasupra genunchiului, care scotea şi mai mult în evidenţă

picioarele ei lungi şi zvelte.

Îşi dădu seama – şi se enervă – că încetase să mai respire la vederea profilului ei perfect. Şi a ochilor ei albaştri, atât de albaştri.

Era furios pe senzaţia de prudenţă subînţeleasă cu care ea îşi ascundea abil dorinţa.

— Foarte drăguţă, spuse el cu ironie. Pleci undeva?

Ea îşi trase jacheta, privind în jos către mâini, în timp ce-şi încheia pe rând nasturii.

Ascundea pieptul obraznic sub bluza de mătase fină, şi asta-l întărâta şi mai mult.

— Ei bine?

— Trebuie să plec pentru câteva ore, spuse ea moale. Domnule!

Nu voia să-i spună unde, observă el. Avea curajul să creadă că asta nu-l privea.

— Imposibil! Am nevoie de tine la birou.

— L-am anunţat pe domnul Jim cu săptămâni în urmă.

— Te întorci la timp să coordonezi servirea cinei?

— Nu, însă personalul este bine instruit.

— Trebuie să fie ceva foarte important!

— Da.

El făcu o pauză, lăsându-i timp pentru explicaţii, dar chipul doamnei rămase ca de gheaţă. Într-un neaşteptat

acces de personalitate, porni un atac furibund:

— Ai uitat chestiunea aceea minoră despre care am discutat săptămâna trecută?

Ochii ei reci deveniseră acum albaştri ca gheaţa polară.

— În legătura cu infirmiera?

— Exact.

— Ah, îmi amintesc, spuse ea, punându-şi liniştită pe umăr geanta care zăcuse pe podea. Pur şi simplu nu are legătură cu mine.

— Nicio legătură? repetă el pe un ton ceva mai temperat.

Nu te îngrijorează şomajul?

— Da, ca problemă socială. În ceea ce mă priveşte, nu am în vedere perspectiva şomajului. Îmi permiteţi să plec, domnule?

Spuse ea, şi, întorcându-i spatele, se depărtă către uşa din spate a bucătăriei.

Dintr-o săritură, Reid ajunse înaintea ei şi, prinzând-o de umăr, o întoarse cu faţa spre el.

— Mie nu-mi întorci spatele, ordonă el.

— Daţi-mi drumul la mână!

Chibzuind cu grijă, o prinse de celălalt umăr şi o întoarse cu totul spre el.

— Dacă pleci acum, să nu te mai întorci!

— Domnul Donovan m-a angajat, şuieră ea. El mă va concedia!

— Da, spuse el, dându-i drumul. El o va face!

Se priveau intens, unul rece asemeni oceanului îngheţat, celălalt fierbinte ca miezul unui vulcan. Se salutară scurt, înclinând amândoi capul fără să scoată un cuvânt, şi fiecare o luă în altă direcţie: Margaret se îndreptă spre maşina care o ducea la aeroport, Reid porni spre bibliotecă.

Abigail stătea zâmbind, în mijlocul bucătăriei, unde o lăsaseră ei, frecându-şi braţele. Adresându-se mormanului de oale atârnate deasupra cuptorului, spuse:

— Femeia asta se duce într-o cameră cu doi bărbaţi şi asta mă face şi pe mine să mă-ncing. Mă întreb ce treabă ar putea avea la noapte bodyguardul ăla chipeş şi voinic!

* * *

— Ai adus-o? strigă Jim. Mi-ai adus prietena acasă?

Un copil de vreo nouă ani, dansa, plin de vioiciune, dincolo de uşile bibliotecii.

— Sunt aici, domnule Buni, spuse ea, îndreptându-se direct în braţele deschise ale lui Jim. Mi-a fost dor de dumneata!

Stând cu spatele la cămin, Reid privea fix copila oacheşă care-i îmbrăţişase bunicul. Părul ei scurt, negru, avea cârlionţii răspândiţi în dezordine, iar ochii ei negri plesneau de viaţă.

Ţopăia într-un picior, strângându-l în braţe, prea surescitată să poată sta nemişcată.

Jim tremura de plăcere şi ochii lui decoloraţi lăcrimau când o ţinea în braţe. Apoi o dădu la o parte.

— Dă-i drumul şi sărută-l pe unchiul Manuel, înainte să-i sară muştarul.

— Chiar aşa, ce sunt eu, ficat ciopârţit? zise Manuel desfăcându-şi braţele pentru îmbrăţişarea ei titanică, în timp ce Jim îşi ştergea ochii.

— Baracudă ciopârţită, spuse fetiţa, şi izbucniră în râs, tachinându-se veseli.

— Acum ridică-te, o instrui Jim. Lasă-mă să te prezint!

Fetiţa se îndreptă, îşi încrucişă mâinile în faţă şi-l studie liniştită pe Reid.

Luat prin surprindere din contemplarea nestingherită a acestei puştoaice pline de energie, Reid îi întinse mâna.

— Reid, ea este Amy Guarneri, Amy, el este nepotul meu.

Reid Donovan.

Amy prinse palma întinsă spre ea şi o scutură ferm.

— Bună ziua, domnule Donovan.

Venind din partea lui Amy, însemna mai mult decât o frază politicoasă. Era o abordare sinceră, încălzită de garanţia fermă a curiozităţii.

— Mai târziu, Amy, vorbi blând Margaret, şi întrerupse concentrarea fetiţei. Îl poţi interoga mai târziu pe domnul Donovan!

Pentru prima dată, privirea lui Reid se întoarse spre Margaret care stătea în cadrul uşii. Cele trei ore care trecuseră de când părăsise furtunos bucătăria, o transformaseră. Acum nu mai era nici valetul ideal, nici femeia ostilă, acum părea neobişnuit de blândă. Jacheta ei verde translucid dispăruse, iar cravata atârna, legănându-se pe bluză. Fusta se răsucise, aşa încât şliţul, care acum se deschidea în lateral, lăsa să se vadă dunga strâmbă a ciorapului. Îşi ţinea pantofii în mână şi îşi întindea spre spate şuviţele răvăşite de pe frunte. Era prima dată când Margaret nu conştientiza absolut de loc prezenţa lui.

Mintea lui Reid începu să lucreze.

— Amy Guarneri, gândi el cu glas tare. Amy Margaret Guarneri.

— Fără Margaret, îl corectă Amy. Margot. Numele mamei mele este Amelia Margaret, aţi înţeles? Sună asemănător, dar fiecare dintre noi avem propriul nume.

— Nu le-a amestecat nimeni, niciodată?

— O, nu! Numai un prost ar putea amesteca cele două nume, îl asigură ea.

— Doar un prost, încuviinţă el cu greutate.

O privi pe Margaret, dar ea nu-i zâmbea superior, şi asta spunea mult despre stăpânirea de sine. Atitudinea ei ar fi câştigat, cu siguranţă, simpatia oricărui comesean care s-ar fi trezit rostind vorbe nechibzuite.

Încă se uitau unul la celălalt când Jim îi întrerupse vesel:

— Îţi stă bine aşa, Margaret. A avut întârziere avionul?

— Dacă ar fi avut întârziere n-aş fi avut cum să fiu în halul ăsta de epuizată, explică ea ironică. Sunt aproape sfârşită de cursa după maimuţica asta!

— Mami! spuse fetiţa, pe un ton muzical, pregătindu-se să explice relaţia mamă-fiică, pe care Reid nu o putea înţelege.

Nu sunt o maimuţică!

— Nu, dar este sigur că ai mai multă energie decât am avut eu vreodată.

Margaret lipăi în bibliotecă şi se afundă într-un scaun, de o parte a căminului.

— Ar fi trebuit să port pantofi de sport, spuse ea, lăsându-şi călcâiele pe podea.

— Ah, mami! spuse ea, lansându-se în braţele lui Margaret.

Nu te bucuri că m-am întors?

Cuprinsă de o voioşie copilăroasă, Margaret o lăsă pe spate şi-i îmbrăţişă şi sărută gâtul.

— Da, sunt bucuroasă, spuse ea, zâmbind la chiotele fetiţei.

Da, mi-ai lipsit. Da, abia aştept să te întorci la şcoală!

Amy făcu o grimasă, îi răspunse cu un sărut, o îmbrăţişă şi sări în picioare.

Cei doi nasturi de la pieptul bluzei lui Margaret atârnau desfăcuţi, şi un fir de la ciorap se deşirase până jos.

— Ce-ai făcut în California? o chestionă Jim pe fetiţă.

— Heather şi cu mine…

— Heather este verişoara ei care are opt ani, explică Margaret.

— Da, verişoara mea. Este fata surorii tatălui meu, explică Amy cu faţa schimonosită de concentrare. Ne jucăm împreună. Cel mai grozav joc este să-i facem farse bunicului!

Chicoti, dansând o gigă, în timp ce vorbea. Ştiţi gelul ăla verde, de la crema de ras? Ştiţi cât de lucios este? Am pus un pic pe butonul uşii de la şopron, şi bunicul l-a

apucat şi a crezut că era…

— Ah, Amy, spuse Margaret, îngrozită.

— Dar nu-i asta partea frumoasă, combătu Amy. Partea frumoasă s-a întâmplat în ziua următoare când l-am făcut pe bunicul s-o ia razna pentru ultimele două rulade. Ştii ce-a făcut? Ştii ce-a făcut?

— Spune-ne ce-a făcut, o invită Jim, şi colţurile gurii lui ridate tremurară involuntar.

— El avea o monedă care avea capul imprimat pe ambele feţe, aşa că ştia că vom câştiga, şi când noi am muşcat din rulade, amândouă erau pline cu cremă de ras.

Adulţii izbucniră în râs la grimasa pe care amintirea i-o trezise.

— A mea era umplută cu cremă de aloe vera, iar a lui Heather era umplută cu Old Spice, spuse ea strâmbându-şi faţa şi mai mult.

Toţi râseră cu poftă şi Amy începu să chicotească.

— Nu-i aşa că-i comic?

Reid se aplecă spre umărul lui Margaret.

— Cum reuşeşte să vorbească şi să chicotească în acelaşi timp?

— Felul în care se poartă anticipează adolescenţa, explică ea, întorcând spre el un chip ce strălucea de fericire. Fizionomia ei se pregăteşte pentru intrarea în pubertate.

— Cum reuşeşti să ţii ritmul cu ea?

— Nu reuşesc! Priveşte-o! Dacă era un căţeluş, ar fi dat fericită din codiţă, spuse Margaret zâmbind cu căldură.

Reid se dădu înapoi şi-o studie. Lucrurile se schimbaseră acum. Şi el şi Margaret erau schimbaţi, iar situaţia era cu totul alta. Suspiciunile lui privind implicarea ei în planul răpiri erau în mare parte nefondate. Existenţa unei relaţii imorale între ea şi bunicul lui era, cu certitudine, o poveste, pe care Jim o lansase şi-o alimentase, doar din dorinţa de a-l vedea pe nepot năpustindu-se orbeşte să pună concluzii. Un amestec de scepticism şi furie se infiltrase în pasiunea pe care ea i-o stârnise, aşa încât niciun fel de sentiment de remuşcare n-a subminat planul pe care şi-l făcuse ca să zădărnicească răpirea.

Dacă relaţia dintre el şi valet avea să se înfierbânte prea mult, va trebui să se gândească mai profund, asupra urmărilor unui concubinaj cu o văduvă care este angajată şi are un copil, şi bunele intenţii ale bunicului care voia să pună la cale o căsătorie.

Să aibă sufletul stăpânit de o văduvă care lucrează şi are un copil, era o luptă dură între foc şi gheaţă, între datorie şi inteligenţă.

Oare chiar îşi dorea să accepte riscul de a fi legat?

Sau îşi dădea cu stângul în dreptul? N-ar trebui oare s-o subjuge el?

Nu era un prost; ar putea să existe o atracţie care-i subjugă pe amândoi, dar nu el era cel care să se ofere necondiţionat.

Ca să fie a lui, trebuia să se folosească de constrângeri, să pună la cale înscenări şi să înşele. Un zâmbet îi înălţă colţul gurii, dar dispăru la următorul gând. Asta ar însemna să-şi dedice întreaga viaţă ca s-o poată păstra.

— Scuzaţi-mă, spuse Reid, ridicându-se din jilţul aşezat lângă scaunul ei. Am ceva de lucru.

Zâmbi egal către cei prezenţi, lăsând trei adulţi şi un copil să se uite lung în urma lui, şi un vraf de hârtii pe birou.

* * *

— Iar stai pe întuneric?

Vocea lui ar fi trebuit s-o surprindă, dar nu se întâmplă aşa.

El rămăsese cuibărit în subconştientul ei asemeni unei drojdii care fermentează, dând uneori pe afară, alteori abia desluşindu-se, dar întotdeauna prezent.

Margaret lovea şi se replia, lovea şi se replia.

Pantalonii ei albi şi largi şi cămaşa înfăşurată a costumului de arte marţiale erau transpirate de la efort. Îşi împletise părul într-o singură coadă.

— Ce ar trebui să înţeleg din comentariul ăsta?

— E doar un comentariu, spuse el, intrând în raza câmpului ei vizual, lângă salteaua pe care ea îşi făcea exerciţiile. Dar august a devenit septembrie, soarele răsare mai târziu şi este aproape întuneric aici în sala de gimnastică.

— Nu e nevoie de lumină pentru un astfel de antrenament, şuieră ea, biciuind cu picioarele goale aerul cu lovituri de scurte ale gambei, simulând un atac.

Stătea în faţa ei, un profil neclar al chintesenţei masculine, lângă ferestrele umbrite.

— Am venit să-mi cer scuze.

— Domnule?! urmă ea, proptindu-şi ferm picioarele pe saltea.

— Pentru opiniile mele.

— Aş dori să nu o faceţi!

— De ce?

— Pentru că purtându-vă ca un bădăran îmi sunteţi şi mai antipatic, spuse direct.

Reid chicoti, uşor amuzat şi împăcat.

— Am, cu atât mai mult, motiv să-mi cer scuze. Nu vreau să-ţi fiu antipatic! Este un sentiment prea meschin

pentru noi!

— Emoţiile meschine sunt ideale. Nu sunt periculoase, sunt pure şi simple.

— Aşa! Oricum, îţi prezint scuzele mele, îi făcu el oferta, dar nu înainte să se plimbe nehotărât, încolo şi încoace. Pentru cam tras concluzii în privinţa ta şi ţi-am nesocotit protestele, chiar aşa slabe cum au fost. Nu a existat niciun motiv real ca să cred că testamentul bunicului meu era altceva decât propria lui decizie.

— O iubeşte pe Amy şi ea ţine la el. E un sentiment care umple un gol din viaţa ei, nevoia de a avea un tată permanent, spuse ea ridicând din umeri, stânjenită de propria ei ruşine.

Aşa că el a vrut să-i lase ceva. I-am spus să n-o facă, şi el a oferit cinci sute de mii de dolari, pe care eu i-am refuzat; apoi a oferit o sută de mii de dolari pe care eu i-am refuzat din nou; atunci, a spus zece mii de dolari şi eu am acceptat. Ar fi trebuit să vă spun, imediat ce m-aţi acuzat, în favoarea cui era legatul, şi am ştiut că veţi fi suspicios până în clipa în care o veţi întâlni pe Amy.

— Într-adevăr, Amy mi-a risipit neîncrederea. Spui că l-ai oprit la zece mii de dolari? Zece mii de dolari? Ea încuviinţă din cap şi râse. Aşadar, asta ţi-a spus ţie! Zece mii de dolari!

Găgăuţă bătrân! Aproape îndeajuns ca să fie răpit!

Ridică mâna cerându-i să-l lase să vorbească. În mod normal nu stau să bâjbâi în situaţiile în care faptele nu sunt exprimate într-o manieră raţională. Singura mea scuză pe care doresc să ţi-o aduc la cunoştinţă este una evidentă: eram îngrijorat în privinţa bunicului meu. Dar mai există şi altceva în afară de asta.

Vreau să fii a mea!

Margaret se lansă cu aviditate într-o genuflexiune pe care n-o exersase.

— Vreau să fi a mea şi e mai puţin reprobabil să te seduc cu sânge rece, dacă eşti o femeie perfidă care-l împinge pe bătrân spre un alt infarct.

— Asta înseamnă că tentativa de seducţie a luat sfârşit, spuse ea, plină de speranţă, sărind în picioare.

— Nu, spuse el, chicotind din nou, dar pe un ton blând şi cald. Dispare doar expresia „cu sânge rece”.

Dedicându-se doar articulaţiilor slăbite, ea începu să execute o nouă serie de genuflexiuni.

— Nu-mi face plăcere să persecut o femeie, doar pentru motivul neîntemeiat al suspiciunii nefondate şi pentru pasiunea pe care o am faţă de ea. Justificările mele nu pot fi acceptate de angajaţii mei şi nici de mine însumi. După minciunile pe care doream să mi le spun, cu siguranţă, ai realizat câtă influenţă ai asupra mea.

Dimineaţa luă foc în spatele lui şi ea putu distinge

formele trupului lui îmbrăcat în pantaloni de gimnastică şi tricou.

— Accepţi scuzele mele?

Semiîntunericul îi ascundea trăsăturile de jucător versat şi ea nu se putea stăpâni să creadă că e o manevră conştientă din partea lui. O înspăimânta, acum mai mult ca niciodată. Un om care îşi poate analiza detaşat propriile motivaţii cu atâta precizie, cere o atenţie specială.

— Şi eu trebuie să-mi cer scuze, domnule, spuse ea, şi se opri din antrenament. Ieri, în bucătărie, mi-am pierdut cumpătul, şi lucrul ăsta nu mi s-a mai întâmplat de ani de zile.

V-am provocat intenţionat!

— Ce te face să crezi asta? întrebă el cu o rezonanţă blândă şi protectoare în glas, ca un psihiatru care-şi călăuzeşte pacientul.

— Nu ştiu, spuse ea grăbit, şi panica-i dispăru într-o răbufnire de furie. Dumneavoastră sunteţi creierul, dumneavoastră să-mi spuneţi!

Dar el n-o făcu.

— Astea sunt exerciţii de karate? întrebă el, pe un ton vag interesat.

Fără să se lase păcălită, ea răspunse:

— Un pic din judo, din aikido, din karate. Maestrul meu de arte marţiale mă învaţă tot ceea ce crede că aş

putea stăpâni.

— La ce-ţi serveşte?

— Domnule, sunt valetul unui om foarte bogat. Datoria mea este să-l pot proteja pe bunicul dumneavoastră – şi pe mine însămi – dacă situaţia o va cere. Există şcoli speciale, pentru şoferi şi gărzi de corp de orice fel, care predau metode de apărare.

— N-ar fi mai simplu să fugi şi să-ţi părăseşti „stăpânul”, cum îi spui tu, la nevoie?

Nu-l învinovăţea de cinism, dar la şcoala aceea specială îşi învăţase lecţiile foarte bine.

— Pentru majoritatea şantajiştilor şi a răpitorilor, servitorii sunt doar un obstacol nesemnificativ, de care te dispensezi fără să stai pe gânduri. Dacă nu reuşesc să-l protejez eficient pe domnul Jim, este cert că voi fi prima victimă.

— Bunicul nu ţi-ar cere să-ţi dai viaţa pentru el, spuse el încruntat.

— Tocmai de aceea, fac tot posibilul să rămân în viaţă. Mă informez asupra oricărei persoane care intră pe proprietate.

Verific personal orice livrare, iar dacă livrarea este făcută de un nou venit, folosesc şi un detector de metale.

— Pentru arme de foc, presupun, spuse el, dându-şi jos cămaşa pe care o atârnă de bicicleta fixă. Ce-ai face

dacă dai peste un anarhist lacom, care dă târcoale?

— Aş chema întăriri. Tot personalul are cel puţin o minimă iniţiere în apărare, şi a fost instruit în mod special asupra modului de alertare a poliţiei.

— Ce faci dacă vine la tine când eşti singură?

Gândul o făcu să se încordeze.

— Ar trebui să fie un luptător mai bun ca mine!

— Şi dacă ar fi?

— Rămâne de văzut! spuse ea prudentă. Tocmai pentru asta continui să mă antrenez.

— Când iei lecţii?

— În timpul anului şcolar. Fac antrenament ca să rămân în formă pe perioada verii.

— La lecţii aveţi şi program de lupte? întrebă el, strângând un pumn şi privind cum tendoanele încheieturilor i se încordează. Lupte cu colegii, cu profesorul?

— Desigur!

Hârşâitul fermoarului de la bluza lui răsună cu putere în cameră şi Margaret îşi aminti instantaneu că se antrena. Se pregăti să exerseze o serie de lovituri cu înaintare. În ritmul sacadat al loviturilor de pumn instinctul emitea mesaje de avertizare: Stângul, ignoră, dreptul, bărbatul, stângul, fără, dreptul, haine.

— Am o oarecare pregătire în artele marţiale, spuse

el, azvârlindu-şi pantalonii peste celelalte haine şi rămase în picioare, doar în şosete şi în şort. Nu m-ar deranja să ne măsurăm forţele! Şi, înainte ca Margaret să poată refuza, el adăugă: dacă n-ai nimic împotrivă să ai de-a face cu amatori!

— Sigur că nu, dar…

— Gândeşte-te că ai ocazia să-l învingi pe nepotul patronului, îi sugeră el.

— Este foarte tentant, dar…

— Sau te temi că te-aş putea pune la pământ?

Nu, nu se temea… Era foarte bine pregătită, şi ştia asta.

Pentru o femeie care a început antrenamentele după vârsta de treizeci de ani, era excepţională. Dar n-avea încredere în ticălosul acesta lunecos şi provocator.

— Pariez că te pot învinge, o provocă el. Pariez pe cincizeci de dolari!

— Cinzeci de dolari? Gândiţi-vă bine, răspunse ea, chinuindu-se să se concentreze.

Reid scotoci în dulapul cu echipament şi trase afară un costum de antrenament folosit în artele marţiale. Scutură pantalonii albi, mototoliţi şi-i trase pe el, iar jacheta o azvârli înapoi, pe un raft.

— Le-am uitat aici ultima dată, când am luat lecţii. Să fie vreo doi ani. Aşadar, te-ai hotărât?

— S-a făcut, anunţă ea moale şi fără chef, aproape sigură că-l putea învinge şi că-şi putea permite să piardă cincizeci de dolari. Mă zoreşti?

— Există o singură cale să aflăm, spuse el depărtându-şi mâinile şi ispitind-o.

Şi, fără să mai stea pe gânduri, se duse şi aprinse lumina fluorescentă.

* * *

Până la sfârşitul celei de-a doua reprize, crezuse că voia s-o trântească. Cu toate că muncea din răsputeri, fentând şi lovind-o cu piciorul, tehnicile lui de luptă nu erau încă destul de sofisticate. Lupta bine, recunoscu ea. Aproape că o învinsese, până când, după ce a reuşit o defensivă strălucită, profitând de o breşă din apărarea lui a pornit o serie de atacuri succesive şi l-a pus la pământ cu o lovitură de pumn răsucit.

— Bună treabă! Am crezut că m-ai învins atunci! spuse ea fără să-şi ascundă bucuria, şi-i întinse mâna să-l ajute să se ridice în picioare. Victorioasă, îşi putea permite să fie amabilă.

— Da, spuse el, punându-şi mâinile pe genunchi şi respirând greu. Trăiesc agonia înfrângerii! Am rămas doar cu cenuşa umilinţei! Dar continui să cred că te-aş putea

învinge, acum că îţi cunosc tehnica.

— Şi eu îţi cunosc stilul, punctă ea.

— Da, dar tehnica are părţi mai slabe, comentă el stând aplecat în sprijin pe un genunchi cu amândouă palmele pe podea. În defensivă, completă el.

— Ei, haide! Eşti doar supărat că ai fost învins! Cincizeci de dolari pentru prima înfrângere, o sută pentru a doua, spuse ea.

Sprijinindu-şi palmele pe celălalt genunchi şi fără să-şi ridice privirea care fixa salteaua, el propuse:

— Încă o repriză!?

— Te-am învins deja de două ori!

— Doar una singură!

— Nu!

— Numai una şi o să fie una interesantă, spuse el, cu capul plecat, fără s-o privească.

— Cum adică? întrebă curioasă, chiar dacă bunul simţ îi spunea să renunţe.

— De data asta am putea paria pe ceva ce ne dorim, într-adevăr, foarte mult.

— Ca de exemplu? întrebă ea, deşi auzea zgomotul clopotelor de avertizare printre valurile de adrenalină care o copleşeau.

— Ce-ţi doreşti mai mult decât orice pe lume?

— Stabilitate!

Îşi ridică ochii spre ea ca să descopere cât de sincer îi răspunsese. Când îi întâlni privirea fascinată, Margaret îşi întoarse capul într-o parte, dorindu-şi să fi chibzuit înainte să-i răspundă. Dar respiră uşurată când auzi:

— O s-o ai! Dacă asta îţi doreşti, tu vei administra casa cât timp va exista! Dar ce altceva anume vrei? Vacanţe vara? O iolă?

O bursă de studii la Harward pentru fiica ta? La ultima propunere Margaret trase precipitat aer în piept. Asta era? Bursa?

OK, te lupţi pentru educaţia ei. Eu îi voi asigura admiterea şi-i voi plăti cei patru ani de studii. Doar ştii că poţi avea încredere în mine!

Era un adevăr pe care îl acceptase. Putea să aibă încredere în el; avusese încredere în el, dar…

— Ce vă doriţi dacă o să câştigaţi? întrebă ea cu neîncredere.

Îi răspunse fixând cu privirea, din nou, salteaua.

— Pe tine!

— Ah, nu, râse ea şi se trase înapoi. Nu intru-n jocul ăsta!

El privi în jur, părând complet dezorientat.

— Doar nu vreţi să spuneţi că vă gândiţi? Ah, nu!

— Am nevoie de cineva care să meargă cu mine să ne uităm la case.

— La case? Ea oscila între stinghereală şi neîncredere. De ce să te uiţi la case?

— De ce se uită un adult la case? întrebă el cu bun simţ.

— Ca să cumpere?

— Da.

Încerca să o descoasă ca şi cum nu-i putea înţelege neîncrederea.

— Ca să locuiască în ea?

Sau ca să facă o investiţie?

— Exact, încuviinţă el.

— În acest moment, piaţa imobiliară din Houston are preţuri scăzute, comentă ea, încă nedumerită de motivele lui.

— Cumpără ieftin, vinde scump, spuse el, frecându-se la ochi şi afişând o plictiseală studiată. E un sfat pe care ţi-l dau gratis.

— Mulţumesc, răspunse ea privindu-l cu atenţie. Deci condiţiile sunt: dacă cu înving, Amy primeşte bursa. Dacă dumneavoastră câştigaţi, vă ajut să găsiţi o casă sau case? Nu-i cumva un truc ca să-mi petrec timpul cu dumneavoastră?

— Nu ai încredere în mine, aşa-i? Nu, nu este un truc. Hai să lăsăm baltă ideea cu o altă repriză, ce părere ai? Cred că valetul meu poate suporta o pierdere de o sută

cincizeci de dolari.

Aşadar, totul fusese o născocire stângace de bărbat, o încercare s-o ţină cât mai aproape de el.

— Am avut impresia că vă preocupă propriul ego, îl tachină ea, realizând că situaţia îl punea într-o lumină defavorabilă.

El tresări şi spuse scurt:

— N-are importanţă! Uită de meci! Sunt obosit, şi tu la fel!

Cu mult curaj tatonă terenul.

— Sunteţi atât de sigur că aţi putea câştiga?!

— Aş putea!

Din vorbele lui răzbătea nesiguranţa şi ea hotărî că e vremea să-i dea o lecţie…

— Vă amintiţi ce spuneaţi despre defensiva mea? Aţi afirmat că îmi cunoaşteţi tehnicile, nu-i aşa? Ei bine, accept doar o repriză! Să vedem cine-i campionul mondial!

— Bine, spuse el ranchiunos, s-a făcut!

Pe neaşteptate, îşi ridică palmele de pe genunchi şi îi prinse braţele. Ca un şarpe care-şi leapădă pielea, lăsă în urmă orice urmă de oboseală şi, din poziţia lui umilă, se ridică asemeni păsării Phoenix… Stătea drept în picioare, cu trupul radiind de energie.

Ochii lui căprui străluceau vioi şi plini de satisfacţie, iar pe chip îi apăru un zâmbet care o făcu să simtă fiori de

gheaţă pe şira spinării.

Capitolul 4

— Renunţ la partidă!

— Nu, spuse Reid păşind înapoi şi salutând înclinându-se.

Automat, îi întoarse salutul. Nu-ţi dau voie să-ţi pierzi curajul acum!

— Nu mi-am pierdut curajul, spuse ea tensionată. M-am deşteptat!

— Luptă sau renunţă! Dar pariul rămâne valabil, spuse el, luând poziţia de începere a luptei.

Abia reuşi să eschiveze lovitura lui înaltă, apărându-se cu o contralovitură. Ritmul era alert şi dur încât abia îi lăsa timp să respire. Lupta evolua rapid, păstrând scorul echilibrat, dar asta o solicita la maximum. Încerca să atace elegant şi să pareze spontan, dar Reid anticipa şi transforma cea mai mică ezitare în avantajul lui, cu eficacitatea unei maşinării. Nu mai era doar o luptă de antrenament, degenerase într-o adevărată încăierare.

Nu dură mult şi Reid se aruncă la pământ executând o foarfecă de picioare, lovitură care o dezechilibră şi o făcu knock-out. Imediat, urmă o serie de lovituri pe care ea nu le mai văzuse şi el reuşi să-i pună umerii pe saltea, încheind victorios lupta.

Lipsită de apărare, se lupta cu disperare să-şi

elibereze încheieturile mâinilor ţintuite deasupra capului, căutând, pierdută sub trupul masiv care o încercuia şi o domina, o cale de scăpare.

— Ce-a fost asta? reclamă ea.

— Break-dancing, răspunse el cu un zâmbet strâmb dar satisfăcut. Maestrul meu în arte marţiale din New York recomandă introducerea unui element surpriză în timpul luptei.

— Probabil sacul cu nisip, îi ironiză ea, gâfâind.

— Nicidecum, spuse el rânjind, cu nasul lipit de al ei. M-am păstrat pur şi simplu pentru meciul campionilor. Orice strateg ştie asta!

— N-am ştiut că vom avea o finală de campionat, obiectă ea.

— Ah, dar eu am ştiut! mai devreme sau mai târziu, ştiam că vom avea una!

— Cine este maestrul tău din New York? întrebă ea neîncrezătoare.

El îi spuse numele unui cunoscut campion, adăugând:

— Nu numai servitorii celor bogaţi fac antrenamente speciale! Sunt şi bărbaţi care, dacă au ocazia, iau astfel de lecţii. Întotdeauna e mai bine să-ţi porţi singur de grijă decât să te laşi pe mâna altora ca să ai siguranţă.

— Fireşte, admise ea dezgustată. Nu cred că ţi-ar

place să depinzi de altcineva!

— Nu-mi doresc să existe cineva care să-şi dea viaţa pentru mine! Apropiindu-se mai mult, el şopti: cu atât mai mult o femeie atât de atrăgătoare cum eşti tu!

Răsuflarea lui îi răcori faţa. Nu-i plăcea sentimentul că Reid o copleşea.

— Lăsaţi-mă să plec!

— Sigur, spuse el, şi, când îi eliberă imediat încheieturile din strânsoare, ea încercă să-l îndepărteze proptindu-şi ostil mâinile pe pieptul lui.

Simţi un şoc când atinse pieptul transpirat cu palmele şi, pierzându-şi controlul, izbucni ca o fecioară din epoca victoriană:

— Daţi-vă jos de pe mine!

— Sigur, spuse el iar, dar de data asta nu se mai supuse atât de prompt.

Sâsâind ca un adolescent pe care o astfel de apropiere îl face să se dea în spectacol, se rezemă cu toată greutatea corpului pe ea, făcând-o să simtă cât este de excitat.

Furioasă, înspăimântată şi înveselită fără voie, reuşi cea de-a doua greşeală a zilei. Îşi încordă trupul, alungă orice expresie de pe chip şi, mobilizând orice resursă a pregătirii ei de valet, spuse:

— Vă rog, domnule, daţi-vă la o parte! Aşa ceva nu

se cuvine!

Ochii lui scânteiau de furie şi îl auzi răcnind ca un leu.

— Nu mă respinge! Nici cu trupul, nici cu gândul! Să nu te joci aşa cu mine! spuse el ţinându-i bărbia cu degetele.

Anticipând o pedeapsă, ea îşi încleştă maxilarele şi murmură:

— Nu mă ameninţaţi!

Privirea lui se îmblânzi şi ea întoarse capul, evitându-i tandreţea. Îşi lăsă capul în scobitura gâtului ei şi îşi frecă bărbia nerasă de pielea ei, încercând s-o determine să-l privească.

— Să nu cumva să-ncerci să mă ignori! Am metode cu care pot să te fac să înţelegi că nu există altceva mai plăcut!

Felul în care accentuase fiecare cuvânt o preveni doar cu puţin înainte ca buzele să li se întâlnească într-un sărut apăsat.

Privirea lui plină de înţeles se oglindea în ochii ei, arătându-i cât îl amuza îndărătnicia cu care-şi ţinea buzele strâns lipite, şi, ridicându-şi capul, îi ordonă:

— Respiră!

Ea sorbi aerul cu toată puterea pe care muşchii blocaţi i-o refuzaseră până atunci.

— Bine, acum poţi deschide gura! spuse lipindu-şi din nou faţa de a ei.

Buzele lui îi presau plăcut gura, mângâind şi împingând până când, îşi strecură limba printre dinţii ei întredeschişi.

Sărutul era delicios şi avea gust de cremă de ciocolată caldă, bogată, fină şi încântătoare şi Margaret părea că nu se mai satură. Râzând pe înfundate de stângăcia dorinţei ei, se ridică, îi desfăcu centura şi-i scose jacheta pe care o azvârli într-o parte, lăsând-o cu pieptul dezgolit în curentul răcoros al aparatului de aer condiţionat. Privea fascinat cum o picătură de transpiraţie îi aluneca între sâni. Stătea întinsă sub lumina neonului, complet nemişcată, ca un animal prins în capcană şi care speră să nu fie observat. Când îşi ridică privirea, ochii lui se topiseră în ape de un rubiniu aprins. Genele păreau un amestec de umbre vişinii şi maro, sub sprâncenele groase şi aproape unite. Mireasma forţei masculine îi asaltă nările şi avea sentimentul că, pe salteaua încinsă, este doar o hrană la festinul lui.

— Nu poţi insinua să facem asta, şopti ea răguşit.

— Asta? o tachină el. Ce înţelegi prin asta?

— Poate numai cu forţa, spuse ea, ignorându-i cuvintele fără sens.

— Ai dreptate, pentru că psihic nu eşti pregătită,

chiar dacă trupul tău o doreşte din clipa când ne-am întâlnit, spuse zâmbind larg. Nu-i aşa?

Încercă să se apere, ferindu-se de privirea lui şi dându-şi capul pe spate. Cum îşi dăduse seama? Cum de ştia de transpiraţia care-i umezise coapsele, de dorinţa frustrată de a desăvârşi sărutul?

— Ai julituri pe coaste, murmură el, atingându-i-le cu gura.

Îmi cer iertare! Am crezut că pot să mă stăpânesc mai bine!

Regretul din vorbele lui trezi un răspuns politicos.

— Şi tu ai! Îmi pare rău!

O vagă emoţie îl luă prin surprindere. Oare credea în ce spunea?

Ochii lui obraznici vorbeau în tăcere, fără să încerce să-şi ascundă satisfacţia. Hrănindu-se cu imaginea ei, alunecau în jos pe chip urmărindu-i conturul gurii. Stătea inertă, cu ochii închişi şi nările fremătând şi-şi simţea obrajii arzând. Trupul ei frumos îşi pierduse răceala demnităţii şi puterea de a se opune, devenind moale, docil, feminin. Arăta ca atunci când, în joacă, Amy alergase după ea pe sub aspersoare şi o transformase într-o mămică.

Şi el făcuse acelaşi lucru, căutând să obţină alte rezultate; o transformase în iubită. Dispăruse valetul stilat, dispăruse luptătoarea agresivă, acum exista doar femeia.

Pe buzele lui se citea o plăcere diabolică. Iubea senzaţia de putere. Margaret, care era atât de introvertită şi neobişnuit de rezervată, îi tremura acum în braţe ca o frunză plăpândă în vânt.

Aţâţat de buzele ei întredeschise, o sărută uşor, apoi, ridicându-se, îi prinse mâna şi-o trase în picioare.

Ea şovăia, pierdută, uitând de rigorile sociale, de poziţia ei, şi, cu bună ştiinţă, lăsase deoparte aparenţele.

— Chiar dacă s-a petrecut fără să-ţi dai seama, trebuie să-ţi spun că am fost cucerit de tine, iar asta spune un singur lucru.

Între noi s-a creat o legătură profundă, prin motivaţiile şi ambiţiile noastre, prin felul în care gândim. Tot aşa ceva există între mine şi bunicul meu; totdeauna pe aceeaşi lungime de undă, fără să fie nevoie de cuvinte. Aşa sunt mulţi dintre directorii mei.

Numai că tu eşti prima femeie!

Ea îşi trase jacheta şi bâjbâi după curea, care încă zăcea undeva pe saltea.

— Nu doresc să fiu pe aceeaşi lungime de undă cu tine!

— Sigur, ştiu că nu doreşti!

Dinspre scările ce coborau spre sală se auzi tropăitul unor paşi. Ignorându-i, Reid spuse:

— Nici mie nu-mi place să te port mereu în gând, dar

uneori soarta…

Cineva lovi uşa şi încercă mânerul.

— Reid? se auzi aspru şi agitat glasul lui Nagumbi.

Cu o mişcare rapidă, Reid o întoarse cu faţa la el şi-i dădu mâinile la o parte.

— Uşa este închisă, remarcă ea. Cum s-a întâmplat asta?

El se aplecă şi ridică de jos cureaua, apoi i-o înfăşură în jurul taliei şi o închise.

— Am încuiat-o, dar Nagumbi poate desface lacăte.

— Dă drumul la uşă, şuieră ea, luptându-se să-şi ia hainele, dar el scutură din cap.

— Nu ne-ar fi întrerupt dacă n-ar fi fost…

— Reid, răsună din nou vocea lui Nagumbi.

— Ceva important. Şi n-o să las pe nimeni să te vadă. Cu glas ridicat, el răspunse: vin acum!

Îi aşeză părul prins în coc până îl potrivi mulţumit, şi ridică o privire ascuţită spre ea. Observase totul – supărarea, jena, îngrijorarea – şi-i prinse scurt bărbia, privind-o cu ochi plini de promisiuni.

Răsucindu-se, alergă cu paşi mari spre uşă şi ajunse în dreptul ei, când butonul începuse să se rotească. Preluând controlul, scoase capul pe uşă şi întrebă:

— Ce naiba vrei?

Vocea blândă a bodyguardului avea un sunet

funebru.

— Bunicul tău a fost răpit!

Reid deschise brusc uşa, trântind-o de perete. Cu toată furia care i se citea pe faţă, întrebă cu voce calmă şi hotărâtă:

— Cum s-a întâmplat?

Margaret înaintă spre uşă şi el o privi. Fermecătoarea iubită dispăruse, evaporându-se de parcă nici n-ar fi existat, dar în atitudinea formală pe care o arborase se citea fermitate şi chiar furie.

Reid se bucura că i se alăturase.

— De cât timp a dispărut? întrebă ea.

— Abia am primit un telefon de la poliţie, răspunse Nagumbi, ca şi cum ea avea dreptul să ştie. A fost acum treizeci şi două de minute, la brutăria România.

— Este unul dintre magazinele lui preferate, explică ea, îndemnându-l să continue.

— Prioritatea poliţiei este să dea de urma domnului Donovan, continua el. Ei pregătesc o intervenţie în cel mai scurt timp.

Terminându-şi raportul, Nagumbi se răsuci şi porni pe scări, în sus. Reid şi Margaret îl urmară.

— Se ştie cine l-a răpit? întrebă Reid.

— Doi bărbaţi care aveau feţele acoperite cu măşti de schi.

— Unde era şoferul?

Intrând în bucătărie, Nagumbi explică:

— La întrebarea asta nu mi s-a oferit un răspuns complet.

— Ce vrei să spui? îl opri Margaret, prinzându-l de mână.

Bodyguardul se opri şi se întoarse spre ea. Când îi simţi privirea ascuţită, îi eliberă mâna, dar îl întrebă iar:

— Vrei să spui că şoferul nu s-a opus răpitorilor?

— Ofiţerul n-a pomenit de nicio luptă, spuse el, apoi se întoarse şi se depărtă, trecând pe lângă Abigail care privea cu ochii mari, îngrijorată.

— Şoferul a fost rănit? insistă ea.

— Nu.

Margaret se încruntă şi se retrase. Urmărea jocul muşchilor pe spatele lui Reid şi asculta tirul întrebărilor pe care i le punea bodyguardului. Şoferul fusese angajat la propunerea ei şi ar fi putut jura că era un om de încredere. Ştia că omul sărise în apărarea unui fost angajat când acesta fusese atacat de revoluţionari pe străzile Romei. Avea un curaj nesăbuit, specific multor tineri.

„Dar, gândi ea, stai să vezi ce-o să-i facă, atunci când va apărea aici. Interogatoriul luat de poliţe va fi mizilic faţă de perpeleala pe care o să i-o administreze”.

Intrară toţi trei în bibliotecă mânaţi de acelaşi scop.

Bodygurdul şi Margaret flancară uşa, iar Reid ocoli biroul, luă telefonul şi-l trânti în vârful unui vraf de hârtii. Ridică receptorul şi apăsă tasta de apelare automată. Îşi ţinea buzele strânse cu furie şi privirea-i hoinărea prin cameră cu o energie nervoasă. Ochii lui se opriră la Margaret. Acum nu mai era nici adversar şi nici iubită, era doar o fiinţă încolţită de greutăţi şi de frânturi de amintiri. Valul pasiunii trecuse şi luase cu el orice neînţelegere.

Prioritatea lui era să afle adevărul şi abia atunci ar fi putut fi demnă de încrederea lui.

Dar, într-un moment ca acesta, nici ea nu-i putea purta pică.

— Manuel! urlă el în receptor. L-au răpit pe bunicul meu şi vreau să afli ce face poliţia în cazul acesta.

Reid asculta şi încuviinţa.

— Acum o jumătate de oră. Da, anunţă-mă imediat…

Îşi ridicase capul şi asculta tropăiala ce se auzea răzbătând de la uşa principală. Bodyguardul coborî scara până în hol, iar Margaret venea cu paşi mari în spatele lui. Simon, lacheul, în magnificul lui costum, se îndrepta, fără să grăbească pasul, spre uşă, în timp ce tropăielile se auzeau tot mai tare.

Simon deschise uşa dublă şi un val de oameni năvăli înăuntru. În mijlocul mării de uniforme albastre, rula un scaun argintiu cu rotile şi o voce furioasă îşi trâmbiţa

frustrarea:

— Blestemaţilor, aţi avut ocazia ideală şi i-aţi lăsat să scape.

V-a fost prea frică să aşteptaţi şi să-i încercuiţi, acum trebuie să…

Jim surprinse privirea lui Margaret şi tăcu brusc. Fruntea i se înroşise, străduindu-se să-şi oprească predica şi părea nervos şi întristat din cauza ei.

— Unde-i nepotul meu? se răsti el la ea.

— În bibliotecă, domnule, spuse ea, păşind alături şi invitându-l înăuntru.

Jim se îndreptă spre uşă şi, când rămaseră doar ei doi, ea puse mâna pe umărul lui. Fără s-o privească, o bătu uşor cu palma pe degete şi spuse:

— Nu fi îngrijorată, dragă, n-am fost niciun moment în pericol.

Ea rămase pe loc şi-i făcu loc să intre în bibliotecă, lăsându-i în urmă pe poliţişti. Privi neajutorată spre Nagumbi, dar acesta îl fixa pe Jim, încruntând din sprânceană.

Răsucindu-se pe călcâie, bodyguardul se depărtă preocupat, de parcă ar fi vrut să găsească răspunsuri care nu puteau fi aflate în bibliotecă.

Totul părea să funcţioneze, însă reacţiile erau extrem de neobişnuite. Ea îşi scutură capul ca şi cum şi-ar

rându-i gândurile şi păşi în bibliotecă.

Cu chipul palid, Reid ţinea mâna bunicului şi-i cerea socoteală. Bătrânul continua să arunce jigniri la adresa poliţiştilor care-l salvaseră prea repede. Holul era înţesat de poliţişti care priveau colecţia de arme medievale atârnată pe pereţi. Foarte necăjit, un reprezentant al poliţiei, domnul Morris, încerca să-i explice lui Reid ce se petrecuse, în timp ce bătrânul continua să-l întrerupă cu vorbe dispreţuitoare şi insulte.

În opinia lui Margaret, dacă ţineai seama de modul în care poliţia din Houston se ocupa de cazuri, era de mirare că, printre victime, rata nebuniei nu era ridicată.

Oricum, două lucruri erau foarte, foarte clare. Nepotul era furios că Jim fusese răpit, iar Jim era foarte furios că fusese eliberat. Reid cerea să ştie unde fuseseră poliţiştii în timpul răpirii în timp ce Jim voia să afle de ce sosise poliţia înainte să poată fi descoperit creierul care stătea în spatele ameninţărilor.

Exasperat, Reid întrebă hotărât:

— Unde era şoferul angajat să-l apere pe bunicul meu când iese în oraş?

Pentru o clipă se aşternu liniştea, apoi Jim şi reprezentantul poliţiei începură să declare fiecare, simultan:

— Fusese împuşcat!

— Era vânatul!

Reid ridică amenințător din sprâncene şi neîncrederea lui avu darul să coboare temperatura din cameră. Jim şi domnul Morris se uitau speriaţi unul la celălalt. Bătrânul gesticula, apărându-se.

— Ai face mai bine să-i spui adevărul!

Domnul Morris făcu doar o pauză.

— Da, aşa cred! Privindu-l perplex, explică: tocmai fugea şi unul dintre poliţişti l-a confundat cu unul dintre suspecţi. A refuzat să se oprească şi ofiţerul a tras în el.

Reid nu înghiţi răspunsul şi spuse:

— Aş vrea să vorbesc cu el la spital.

— Din păcate – şi reprezentantul trase adânc aer în piept a fost ucis.

Margaret scoase un sunet slab de consternare, îngrozită de pierdere şi năucită de acest scenariu, atât de nepotrivit cu firea şoferului. Reid o privi.

— Ucis? spuse el clătinând din cap. Hai să fim serioşi acum, ofiţerul l-a ţintit mortal?

— Nu, însă victima s-a împiedicat şi a căzut în direcţia glonţului.

Îşi roti privirea şi întrebă:

— Cine l-a angajat pe acest laş incapabil?

— Eu l-am angajat, spuse Margaret, înaintând imediat. Am schimbat şoferul când am primit primul bilet.

Voiam pe cineva special antrenat, care să fi urmat aceeaşi şcoală care m-a pregătit şi pe mine, ca să-şi poată proteja stăpânul.

— Ai făcut o treabă grozavă, o ocări el.

— Ei bine, nu pot să înţeleg, spuse Jim frecându-şi bărbia cu degetele lui artritice. Pot intui bine caracterul unei persoane şi nu am descoperit la el nicio urmă de laşitate. Mă întreb dacă nu a fost cumpărat.

Domnul Morris îşi flutură agenda şi-şi notă slugarnic.

— Voi face verificarea contului bancar, dar tind să cred că este ceva ce nu vom şti cu certitudine, niciodată.

Reid se abţinu să facă public un lucru care era evident, iar Margaret avea impresia că-l auzea gândindu-l. Dacă nu angajase un laş, atunci angajase un hoţ.

— Au fost anunţaţi părinţii? întrebă ea.

— Nu încă, doamnă.

— Va trebui să-i anunţ, decise ea, dar un poliţist o prinse de braţ.

— Nu! Poliţia preferă să anunţe ea rudele, în astfel de situaţii. Vă rugăm să vă abţineţi să luaţi legătura, până ne vom ocupa de formalităţi.

Margaret acceptă, înclinând capul.

Reid îşi apăsă cu două degete fruntea de parcă preîntâmpina o durere de cap.

— Ei bine, să-mi trimiteţi raportul interogatoriilor

îndată ce sunt gata.

— Interogatoriile? întrebă domnul Morris, dându-se înapoi.

Ale cui?

Ridicându-şi capul, Reid îl fixă cu o privire rece.

— Ale răpitorilor!

— N-au fost prinşi!

— Ce? urlă Reid cât putu de tare.

— Ei n-au…

— Cum naiba i-aţi lăsat să scape? continuă el.

— L-au abandonat pe bunicul dumneavoastră şi au luat-o la sănătoasa printre arbuştii din Memorial Park.

Moris rămase umil, cu palmele deschise, scuzându-se că le-a scăpat printre degete.

— Adunătură de incapabili, mormăi Jim.

— Am fost educat să respect poliţia, spuse rece Reid, dar înclin să cred că bunicul are dreptate.

Jim îşi trase mâna din mâna nepotului.

— Mă refeream la răpitori!

La semnalul lui Morris, poliţiştii începură să părăsească, pe rând, încăperea.

— Îmi cer scuze pentru că s-a lucrat atât de prost, spuse reprezentantul poliţiştilor. Cred că domnul Donovan este bine protejat de firma de pază pe care o aveţi şi o să vă recomandăm alt şofer. Unul verificat de departamentul

nostru.

Margaret spuse:

— L-am verificat împreună cu cei de la departamentul dumneavoastră atunci când l-am angajat pe actualul şofer, şi corectându-se, pe fostul şofer.

— Se pare că informaţiile noastre erau eronate, spuse el ezitând.

— Şi au fost verificate toate referinţele lui. Toţi foştii lui angajatori îl adorau.

— Atunci, se poate spune că cineva i-a oferit destui bani, spuse zâmbindu-i nervos. Toată lumea are un preţ!

— Păcat că nu va mai avea timp să-i cheltuie, strecură Margaret.

Domnul Morris părea îndurerat, ofiţerii păreau furioşi. Ea nu mai spuse nimic şi exodul spre ieşire continuă.

Când camera se goli, Reid se întoarse spre ea.

— Ţi-ai apărat bine prietenul!

— Nu trebuia să fie ucis doar pe prezumţia de vinovăţie!

Privirea îi căzu pe hainele în dezordine ale lui Jim. Domnule, arătaţi de parcă v-aţi fi îmbrăcat singur, la întâmplare. Ce s-a întâmplat cu nasturii de la cămaşă?

Jim privi în jos şi spuse:

— I-au smuls cei care m-au răpit!

— Şi cablurile care atârnă de scaunul dumneavoastră, spuse aplecându-se şi ridicând cablurile galbene şi albastre. Tot ei le-au smuls?

Se vedea clar că este stânjenit mai mult decât s-ar fi aşteptat.

— Nu-mi dau seama cum s-a întâmplat!

— Poate s-o fi stricat ceva la cărucior! Puteţi să-l deplasaţi înainte sau înapoi şi dintr-o parte în alta?

— Totul pare să funcţioneze bine, o asigură el.

Îngenunchind în faţa lui, ea studie capetele cablurilor.

— Se pare că le-au tăiat complet!

— Nu-mi pot imagina ce-au vrut să facă, sună angelic glasul lui Jim.

Reid înaintă şi îngenunche lângă Margaret.

— Ce presupui c-a fost? se minună el. N-am înţeles cum s-a putut descurca bunicul acolo!

— Nici eu, consimţi ea. O să fac nişte verificări, mâine.

Se ridică în picioare, îşi frecă genunchii şi-l privi în ochi.

Rememorând, imaginea ultimelor întâmplări păli şi amintirea competiţiei din sala de sport le acoperi cu totul. Brusc, revăzu pieptul gol cu muşchi proeminenţi. Revăzu părul lui răvăşit.

Ridică nervoasă mâna spre păr şi întâlni şuviţe evadate din coc, care îi atârnau pe lângă faţă. Speriată că ar putea arăta ca o femeie depravată, îşi desfăcu părul şi-l pieptănă cu degetele.

Citea pe faţa lui că asta n-o ajutase prea mult. Ba dimpotrivă, ochii lui alunecară pe coama strălucind ca lumina lunii, şi care acum, revărsată pe umeri, îi purta privirea în jos, pe formele voluptoase ale trupului ei.

— Acum, ar trebui să vă uitaţi şi la voi, spuse Jim aşezat relaxat în scaunul lui, cercetându-i metodic pe amândoi. Am impresia că voi doi aţi ajuns la o înţelegere cât am lipsit eu, spuse el îngândurat.

Margaret îl privi, confuză.

— Bunicule, îl avertiză Reid.

— Nu, decise Jim. Dacă ar fi ajuns la o înţelegere, privirea ei ar fi confuză şi mai blândă, iar starea lui de spirit ar fi un pic mai bună.

Ca să-l facă să înceteze, ar fi fost în stare să mint?

— Domnule, cunoaşteţi părerea mea despre angajaţii care se implică în relaţii nepermise cu angajatorii lor, şi ştiţi ce v-am spus despre domnul Donovan, declară că pe un ton ferm şi-l privi drept, fără să ezite doar până în clipa când urma să pronunţe numele lui Reid. Atunci vocea ei sună nefiresc şi-şi coborî privirea.

— Pe toţi sfinţii, Margaret, spuse Jim, lovind braţul

scaunului cu palma, arăţi de parcă ai fi descoperit, la nepotul meu, ceva ce-ţi place.

Instinctiv, îşi întoarse privirea înapoi căutând un sprijin din partea lui, dar el rânjea la fel ca atunci când câştigase lupta.

Rânjea de parcă ar fi câştigat premiul cel mare şi voia să-l soarbă din priviri. Ochii albaştri ai bătrânului alunecau, învioraţi de veselie, de la valet la nepot şi înapoi, şi încreţindu-şi mai mult buzele ridate, spuse:

— Şi v-aţi luptat ca doi bărbaţi? O prinsese la mijloc şi vedea cum se zbătea între dorinţa de a-i susţine privirea şi tentaţia de a-l privi pe Reid, ai cărui ochi îi captau imperios atenţia. Şi cine a câştigat? marşă Jim, chicotind. Te-ai luptat cu el, l-ai supus, lăsându-i urme de unghii pe umeri, sau el te-a trântit la podea şi te-a învins?

Cuvintele lui Jim îi conduseră automat privirea la Reid.

Atunci observă urmele roşii de pe pielea lui şi, din felul în care o privea, înţelese că jubila la gândul că era ul înfrângerii ei.

— Dacă-i dai hainele jos nu-i chiar un tip rău, o sfătui Jim.

— Fir-ar să fie, Jim, gemu ea, mai mult moartă.

Se răsuci pe călcâie, făcând stânga-mprejur şi, ignorând canoanele funcţiei de valet, grăbi pasul, simţind

că genunchii n-ar fi ascultat-o dacă ar fi vrut să alerge.

— Mulţumesc, bunicule, îşi întoarse Reid dezgustat privirea spre Jim. Totdeauna am ştiut că pot conta pe tine ca să mai pun un cui la coşciug! spuse el, îndreptându-se cu paşi mari spre camera lui şi lăsându-l singur pe bătrânul care râdea încântat, bătându-şi genunchii cu palmele.

* * *

— Dar este ziua lui de naştere, mamă!

— Nu mă interesează, Amy. Eu nu sunt mama lui!

— El n-a avut mamă. Este orfan!

— Îmi pare rău!

— Mamă, suspină Amy. Eşti rea!

Margaret întinse pe pomeţi fardul de obraji.

— Sunt foarte rea!

— Nu, nu eşti. Eşti cea mai grozavă mamă din lume! Ai grijă de mine tot timpul!

Stând aşezată pe capacul de la toaletă cu bărbia sprijinită pe genunchiul piciorului îndoit, fetiţa îşi privea mama care se machia şi, legănându-şi celălalt picior, continua, în felul ei copilăros, să o piseze.

Margaret ştia că, uneori, Amy avea succes cu pisălogeala ei, mai ales când era vorba despre binele

cuiva, sau când era vorba despre o faptă bună, şi când ştia că are dreptate.

Cu candoarea vârstei de copil, Amy spuse:

— Uneori nu-ţi place ce fac, dar mă iubeşti indiferent cât de nesuferită sunt. Mă înveţi tot felul de lucruri, despre prietenie şi încrederea în sine şi-mi spui că pot să fac ce-mi spune inima că-i drept. Îmi spui că trebuie să tac atunci când nu pot spune ceva drăguţ…

Margaret îşi puse pensula de machiaj pe marginea chiuvetei şi se întoarse cu faţa spre fata ei.

— Amy, de ce îmi repeţi tot ce ţi-am spus altă dată?

Mica şantajistă zâmbi cu tot farmecul de care era capabilă.

— Pentru că noi vrem să-i oferim lui Reid, de ziua lui, o petrecere. Domnul Jim nu plănuieşte nimic. Abia dacă-şi aminteşte că a fost ziua lui şi spune că, în copilărie, nu i-a oferit niciodată o petrecere. Să nu mă laşi vreodată să plec, fără să-mi sărbătoreşti ziua de naştere, şi nici eu nu te voi lăsa să pleci fără să-ţi sărbătoreşti ziua de naştere. E o ruşine să laşi pe cineva să plece fără…

— Amy, întrerupse Margaret interminabilul discurs, nu crezi că ar trebui să-i spui, domnul Donovan?

— Cui, lui Reid?

Margaret încuviinţă.

— OK, răspunse Amy. S-a făcut! îi voi spune domnule

Donovan şi-i vom oferi o petrecere.

— Ah, nu, draga mea, spuse Margaret aplecându-se spre oglindă şi aplicându-şi culoare pe pleoape. Nu fac nimănui concesii. Mi-am învăţat lecţia în privinţa asta!

În liniştea apăsătoare care se lăsase, îşi studie fata fără să-ntoarcă faţa, privind-o dintr-o parte. Amy îşi coborâse umerii, studiind vârful pantofului pe care-l legăna.

Margaret ştia că spuse o prostie şi încercă să o justifice.

— Ia gândeşte-te, iubito, ce fel de petrecere putem să-i oferim noi domnului Donovan? E un om bogat şi are o vârstă la care ar putea să-ţi fie tată. Realiză cât de stupidă era justificarea pe care i-o dădea copilului, dar continuă. La treizeci şi opt de ani, un bărbat nu-şi doreşte baloane, pălării de hârtie şi pungi surpriză, cu Mickey Mouse pe ele. Mai degrabă şi-ar dori un tort din care să apară o femeie goală…

— Pariez că nu-i aşa, murmură Amy.

— Şi chiar dacă-i place Mickey Mouse, tot s-ar putea simţi jignit dacă l-am aşeza la o masă acoperită cu o faţă de masă din hârtie. Ar putea să se supere dacă-i invităm prietenii, când suflă în treizeci şi opt de…

— Treizeci şi nouă!

— OK, treizeci şi nouă de lumânări, iar dacă mai şi

vărsăm punci roşu pe covor – spuse ea, ţuguindu-şi buzele la acest gând – va deveni foarte furios. Vezi!

„Şi poate, continuă ea în gând, aşa va înceta să se mai uite indecis la mine şi să chibzuiască dacă să mă târască în închisoare sau în pat. Poate o să ţină cont de poziţia lui socială şi o să înceteze să se uite la mine ca şi cum s-ar gândi la o relaţie de convieţuire”.

— Ştii tu, Amy, s-ar putea ca ideea ta să fie bună. Ce personaj crezi că ar alege? Batman sau Waldo?

— Zorro?!

Capitolul 5

Simon lăsă deschise uşile sufrageriei şi Reid îl conduse înăuntru pe Jim. Reid fixase frâna şi la o oprire căruciorul derapă. Amândoi rămaseră complet uluiţi. Pentru o fracţiune de secundă, invitaţii savurară expreasia de total? consternare de pe chipurile celor doi, pentru ca apoi să strige în cor:

— Surprizăă!

Toată lumea îşi trase sufletul şi izbucni în râs, strigând din nou:

— Surprizăă!

Apoi grupurile se înşiruiră să-l felicite pe tânărul sărbătorit.

Margaret văzu că Reid trece în revistă mulţimea de invitaţi.

Erau aici unii dintre cei mai apropiaţi prieteni, unii însoţiţi de familii, alţii singuri. Erau bebeluşi care-şi sugeau degetele, erau adulţi care se sprijineau în baston, dar şi de alte vârste.

Consultându-i pe Nagumbi, pe Abigail, pe Manuel şi iscodindu-l subtil pe bătrân, alesese numele a douăzeci şi cinci dintre amicii lui cei mai buni. Petrecuse mult timp la telefon, mereu atentă la răspunsurile de confirmare. Douăzeci din cei douăzeci şi cinci veniseră. Ceilalţi cinci

trimiseseră felicitări şi cadouri, prezentând scuze pentru că nu puteau veni.

— Este minunat, spuse Reid, cu răsuflarea tăiată, când realiză ce se întâmplă. Asta este pentru mine? întrebă el, cu ochii mari ai unui adolescent căruia tocmai i s-a împlinit cea mai mare dorinţă. Este minunat!

Margaret supraveghea totul cu plăcere. Baloane de plastic şerpuiau de-a lungul tavanului boltit, şi culorile lor strălucitoare avansau rând pe rând spre ventilatoarele de aer.

Balonaşe din nailon, inscripţionate cu numele fiecărui invitat, se legănau, prinse de spătarul fiecărui scaun. Faţa de masă din hârtie era încărcată de farfurii cu prăjiturele şi pacheţele surpriză, fluiere şi pălării. În mijlocul mesei, trona un tort dreptunghiular. Un panou uriaş îl prezenta, într-o viziune hazlie, pe sărbătorit alături de cei mai buni prieteni, zâmbind veseli, şi toţi aveau urechi negre şi rotunde şi o cravată neagră.

Totul – totul – striga: M-I-C-K-E-Y… M-O-U-S-E. Orice loc liber acum avea o poză cu Mickey. Baloanele aveau forma lui Mickey, prăjitura avea o glazură Mickey, prăjiturelele erau lipite cu o scobitoare Mickey, pălăriile aveau urechi, fluierele chiţăiau când fluierai, pacheţelele surpriză erau pline cu gumă de mestecat, bomboane şi poze Mickey.

Întorcându-şi privirea, îl văzu studiind pe unul din invitaţi; acesta era tocmai cadoul surpriză pe care-l pregătise pentru el.

Pe Chantal o întâlnise la una din ceremoniile domnului Jim, din ultimul an. Era tânără, avea în jur de douăzeci de ani, şi era încântătoare. Înaltă, dar nu cât Margaret, şi exotică, se putea spune că pubertatea avusese asupra ei un succes răsunător. Hainele îi puneau în valoare fiecare linie a trupului şi reflectau bunul gust. Părul roşcat, cu bucle dezordonate, i se revărsa pe spate, şi doar o şuviţă adolescentină îi necăjea fruntea. La vederea ochilor ei albaştri, orice bărbat îşi lăsa baltă chiar şi discuţiile de afaceri şi o urma docil ca un căţeluş.

Şi, spre oroarea lor, aflau că Chantal putea discuta despre finanţe cu cei mai buni dintre ei, despre politică şi despre actualităţile economice din Houston.

Femeia era ziarist independent şi-şi vindea articolele de investigaţii celor mai mari ziare locale şi, uneori, agenţiilor de ştiri. Nu era doar frumoasă, era şi inteligentă. Şi, cel mai rău dintre toate, după părerea lui Margaret era simpatică.

Era într-adevăr simpatică! Şi femeile o plăceau. Foarte trist, dar o plăceau!

Primul cuvânt pe care-l schimbase cu Margaret fusese un compliment la adresa uniformei ei negre şi o

remarcă asupra felului în care aceasta îi pune în valoare culoarea blondă a părului.

Margaret privise totul cu scepticism, dar când Chantal a căutat-o ca să o întrebe dacă poate coborî jos să-l aplaude pe bucătar, Margaret s-a predat. Devenise un membru cu drepturi depline în clubul fanilor lui Chantal şi acum era cel mai fervent susţinător. Cum ar fi putut să fie altfel? Frumoasă, inteligentă şi foarte agreabilă; trei dintre cele mai banale epitete ale limbii engleze erau redefinite prin Chantal.

Erau prietene, şi când Margaret o invitase la prânz şi o implorase să-i ţină companie lui Reid la petrecere, Chantal acceptase. Fără mândrie nejustificată, Chantal era sigură că-l va putea ademeni în mrejele ei, şi din câte auzise, era o plăcere să-l păstrezi.

— Totuşi, Margaret, o avertizase Chantal, după cât de mult te preocupă problema asta, eşti sigură că vrei să-l cuceresc?

— Poţi să-l păstrezi şi să-ţi fie de bine, replicase Margaret Acum privea cum Chantal dădea mâna cu Jim, care urma se prezinte nepotului său.

Ce triumf! îl pusese în încurcătură cu o petrecere şi-l aruncase, cu o singură mişcare şi fără niciun efort, într-un haos total. Doamne, ce bucuroasă era!

Reid o întâlni pe Chantal, şi Margaret putu să vadă,

de unde stătea, licărul din privirea lui. Îi sărutase mâna şi privirea lui o examinase cu o admiraţie atât de sinceră încât Margaret vru să… pună la punct unele activităţi din programul petrecerii.

În mulţimea care-l înconjura el o descoperi pe Amy şi o ridică în braţe. Râdea şi sporovăia, uitându-se de jur-împrejurul sufrageriei, iar Margaret ştia că-i destăinuia cine a trimis invitaţiile, că Nagumbi se ocupase de posterul cu Mickey, că Manuel şi soţia lui insistaseră să se ocupe de delicatesele spaniole, iar tortul fusese decorat chiar de Abigail.

— Mama – şi degeţelul ei mic arătă acuzator spre Margaret

— Mama a coordonat totul pentru tine!

Întâlnindu-i privirea, Margaret îşi pierdu răsuflarea şi suspină. Nu părea supărat. Poate că era un actor extraordinar, dar chiar părea fericit. Amuzat, uimit şi încântat, aproba cu căldură atenţia ei. Priveau lung unul la celălalt când Jim, cu vocea lui răguşită, ceru socoteală:

— De ce naiba nu mi s-a spus?

Margaret îl privi pe bătrân, surprinsă că nu observase când apăruse lângă ea. Îşi ridică ochii spre Manuel care, aşezat alături de vechiul lui prieten, zâmbea şi-şi răsucea vârfurile mustăţii. Dădea din cap spre amândoi cu braţele deschise.

— Ţi-era teamă că un bătrân de nouăzeci şi doi de ani o să alunece?

— Ah, nu, nu dumneavoastră, şi fixându-l cu degetul continuă: dumneavoastră nu veţi aluneca accidental niciodată, sunteţi prea inteligent pentru aşa ceva. O veţi face cu un scop, fără nicio obligaţie din partea nepotului dumneavoastră, şi nimeni nu va putea strica surpriza.

— Nu m-aş fi gândit niciodată, dar s-ar putea să ai dreptate.

Pare să-l bucure copilăria asta. Privi în sus, fixând panoul cu Mickey şi Reid. Cui i-ai dat să deseneze asta?

— Normei Van, care n-a putut veni. Avea o prezentare la New York, la sfârşitul săptămânii acesteia, dar a insistat că vrea să-i pregătească ceva, şi acum Reid are un tablou care valorează mii de dolari.

— E o doamnă, răspunse el, complimentând-o cu ceea ce pentru el reprezenta superlativul în materie.

— Mulţi dintre invitaţi sunt oameni excepţionali, încuviinţă ea.

Jim îşi întoarse scaunul cu faţa spre ea.

— N-ai de ce să fii atât de uimită! Ce fel de prieteni credeai că are Reid?

Nu-i răspunse, pentru că nu voia ca răspunsul ei să pară nepoliticos. Privindu-l pe Reid care îşi croia drum prin mulţime, salutându-i pe toţi cu un zâmbet special, bătându-

i prieteneşte pe umăr sau îmbrăţişându-i afectuos, încerca să-şi imagineze cum s-ar fi aşteptat să fie prietenii lui.

Realitatea era în contradicţie cu ideile ei preconcepute! Era surprinsă de atitudinea lor simplă, lipsită de aroganţă, dar oare prietenii lui apropiaţi trebuiau să fie îngâmfaţi? Să fie neobişnuit faptul că şeful celei mai mari corporaţii petroliere din lume nu era un infatuat? Oare era firească amabilitatea cu care prinţul bulgar exilat, stătea la taifas cu un valet? Să nu fie ceva ieşit din comun când un magnat japonez dă mâna cu ea atât de prietenos? Ar fi fost anormal ca şeful poliţiei al unui mare oraş francez să se plângă de protecţia pe care i-o putea asigura ea? Fără nicio urmă de trufie toţi o tratau ca pe un prieten felicitând-o sincer pentru idee, încântaţi şi bucuroşi că Reid are, în sfârşit, parte de o petrecere atât de deosebită.

Se cazaseră în camerele pe care le rezervase pentru ei, şi când pensiunea n-a mai avut camere libere, acceptaseră să stea la hotel fără să aducă vreun reproş. Primise mulţumiri pentru felul în care organizase totul şi se minunaseră de ingeniozitatea ei. Pur şi simplu nu erau ca alţi bogătaşi pe care-i întâlnise, şi întâlnise destui. Cum era posibil, ca măcar unul din aceşti oameni bogaţi să nu fie arogant? Dacă unii din asociaţii lui puteau să fie oricât de nepoliticoşi, apropiaţii lui trebuiau să fie oamenii cei

mai buni. Ignoră îndoiala care-i frământa gândurile. Nu băgă de seamă nici faptul că Jim şi Manuel îi urmăreau cu priviri atente fiecare expresie care i se perinda pe chip.

Margaret făcu un pas înainte, bătu din palme şi anunţă cu glas sonor:

— Atenţiune! E timpul să-nceapă petrecerea! Amy, adu-l pe sărbătorit, urechile şi fluierul!

— Nu-i corect, strigă preşedintele corporaţiei petroliere.

Reid primeşte urechile lui Mickey, cele care au numele lui brodat pe ele.

— Reid este sărbătoritul…

— Da, răspunse el monosilabic.

— … şi nu ţi-ai primit încă surprizele, aşa că fii cuminte sau nu vei mai primi nicio surpriză. Acum, toată lumea-şi pune pălăria pe cap.

Fiecare îşi potrivi sub bărbie elasticul, fixând pălăriile ascuţite pe cap.

— Ca să jucaţi acest joc, va trebui să scoateţi fluierele din gură. N-o să puteţi alerga cu fluierele în gură, dacă o să cădeţi, le-aţi putea înghiţi!

— Mulţumiri pentru grijă, răsună distinct o voce din mulţime şi toţi îi zâmbiră, ca şi cum ea ar fi fost şeful grupului de majorete şi ei erau galeria echipei.

— Vom juca „scaunele muzicale”!

* * *

— Trebuie să mă plâng de costumul tău neprofesional!

Margaret îşi coborî privirea asupra propriilor haine, c-un zâmbet pierit.

— Ce? De ce? se bâlbâi ea.

Pe fusta ei neagră jucau una sau două pete de glazură, iar cămaşa ei albă părea un pic mototolită, în timp ce, în agitaţia jocului, jacheta fusese aruncată deoparte, dar, cu aceste mici excepţii, socoti că aspectul ei era cel tradiţional.

Reid întinse mâna şi atinse eşarfa grena pe care ea şi-o legase în jurul gâtului.

— Cam radical, nu-i aşa?

— Ah, îngăimă ea. Uitase de papionul pe care Amy o cicălise să-l poarte. Am crezut că la o petrecere…

O studia cu o plăcere leneşă.

— Este exagerat. Costumul negru cu alb e de ajuns de sobru să sperie mult un supraom, dar culoarea asta este chiar provocatoare Le poate da idei vajnicilor tovarăşi pe care îi numesc prieteni şi doresc să-mi rămână, în continuare, prieteni.

Ea nu scoase un cuvânt. În fond, ce-ar fi putut

spune? Nu dorea să continue discuţia. Ochii lui căprui erau prea încântaţi, prea mulţumiţi, prea posesivi.

— Pierre a făcut deja observaţii asupra atitudinii doamnei în negru şi a pasiunii tainice care zace ascunsă sub convenţionalismul ei.

— Pierre? Ah, poliţistul francez!

El simulă un suspin înspăimântat, şi, înclinându-se ca pentru o destăinuire, spuse:

— Atenţie, este un lup în blană de oaie!

— Mulţumesc pentru avertisment, spuse ea ironic.

El izbuti să pară rănit.

— Insinuezi că sunt un lup în blană de oaie?

— Nicidecum! Dumneavoastră n-aveţi nici măcar un costum din lână de oaie!

— Ce de bine mă cunoşti, chicoti el. Ce părere ai despre restul prietenilor mei?

Un zâmbet cald lumină chipul ei.

— Sunt minunaţi! Plăcuţi, spirituali şi foarte interesanţi.

— Toţi?

— Majoritatea prietenilor dumneavoastră are cel puţin una din calităţile de mai sus, îl asigură ea.

— Şi tu le placi lor, spuse el cu o profundă mulţumire. Au impresia că eşti, în primul rând, un prieten drag şi, în al doilea rând, un valet stilat.

— Să zicem, spuse ea, studiindu-şi unghiile. Nu-mi pot imagina ce i-a făcut să creadă asta!

— Poate că este o părere care apreciază efortul pe care l-ai făcut ca să organizezi petrecerea.

Nota de satisfacţie caldă o făcu să nu-şi găsească locul, simţindu-se vinovată, şi să-şi ferească privirea.

— Nu e bine să facem din asta mai mult decât este. A fost ideea lui Amy!

— Ea spunea că tu ai făcut totul!

— Nu, nu, eu mă pricep doar la împărţirea responsabilităţilor. Fiecare şi-a făcut treaba, şi în plus, am organizat o mulţime de astfel de petreceri, spuse ea, şi, aruncându-i o privire, văzu că nu părea impresionat de dezvăluirile ei. Pentru Amy, desigur! Pot face asta cu ochii închişi!

— Grozav, spuse el nerăbdător şi încântat. Vei organiza încă una, anul viitor.

— Eu? întrebă ea întorcând capul şi privindu-l aspru.

— Te rog! spuse el mieros, privind-o plin de emoţie şi cu buzele ţuguiate.

— Parcă ai fi Amy!

— Asta înseamnă că accepţi?!

— Numele meu e fraier, recunoscu ea cu o grimasă.

În schimb el îşi îndoi genunchii, şi, ajungând cu faţa la acelaşi nivel cu a ei, îi dădu un sărut răsunător.

Capete se întorseră în direcţia sunetului şi Margaret se simţi invadată de o îmbujorare fierbinte care urca de la picioare până-n vârful capului.

— Forţează, forţează, murmură ea. Te porţi ca un copil, te voi trata ca pe un copil!

În timp ce se îndepărta zâmbind mulţumit, adăugă:

— Nu sunt copil! Cred că ţi-am dovedit-o!

Vru să se plece, dar o mână, care îi prinsese strâns încheietura, o opri.

— Rămâi aici, îi ordonă. N-o să te mai necăjesc!

Se uită împrejur şi văzu mai multe chipuri care-i priveau cu bunăvoinţă.

— Bine, răspunse scurt, şi-şi sprijini coatele de bufetul vechi, din stejar, din faţa ei – şi începu să sâcâie paharele depozitate acolo.

În timp ce el îndepărta paharele, Margaret se gândea cât îşi dorea să fie departe, foarte departe.

— Nu vreau să mai fiu atât de tânăr, sună gânditoare vocea lui.

Margaret îi văzu privirea fixată pe Chantal, care conversa cu domnul Kioto.

— De ce spui asta?

— Priveşte-o, aleargă după o poveste. Cea mai mare fericire este să stea pe un pilon din Golful Mexic în timpul unui uragan. Sau să ia interviu la o fostă iubită de

politician, ori să pună cireaşa pe tortul unui scandal financiar, spuse el uitându-se pe sub gene la ea.

— Mi-a promis să nu divulge nimic din ce a auzit astăzi aici, îl asigură ea. În schimb, i-am spus că poate discuta cu absolut toţi cei de faţă.

— Ştiu că mă pot baza pe tine, îi mulţumi cu o mângâiere uşoară pe spate, apoi îşi mută privirea din nou la Chantal şi zâmbi.

— Are o viaţă mizerabilă!

— Da, aşa e, spuse el compătimitor. Ştiu, pentru că am fost acolo!

— Ţie lumea aceea ţi-a adus succes, observă ea.

— Da, de aceea, atunci când ai douăzeci de ani, soarta îţi oferă un ideal. Când ai patruzeci, nu vrei să te mulţumeşti cu asta.

Ea râse; nu se putuse stăpâni. Vorbele lui sunaseră atât de trist şi de înţelept.

— OK, domnişoară Inteligenţă îngâmfată, n-ai avut un ideal când ai fost tânără?

— Fireşte! Voiam să călătoresc, să văd lumea. Urma să devin profesoară de engleză, în îndepărtatul Pakistan, sau Kuweit, ori Franţa sau Hong Kong. Nu eram hotărâtă!

— Ce te-a făcut să te abaţi de la ideal?

— Soţul meu. A apărut în viaţa mea şi idealurile mi s-au îngustat considerabil, spuse ea zâmbind, amuzată de

amintirea propriei tinereţi. Am vrut să-l sprijin în cercetările lui medicale, ca să poată descoperi tratamentul cancerului, şi, în acelaşi timp, s-o luăm pe scurtătură ca să salvăm lumea.

— Şi mai departe?

Zâmbind şters, o vreme ea nu-i răspunse. Hoinărea pierdută în propriile amintiri şi vechea suferinţă.

— Apoi am descoperit ce este cu adevărat important în viaţă, spuse ea, frecându-şi braţele cu palmele în timp ce o fixa pe Chantal. Aşa, spuse ea, luminată. Ce părere ai despre ea?

Nu-i aşa că arată excepţional?

— Excepţional, confirmă el. Parcă ar merge la gala Globului de Aur în calitate de dublă câştigătoare.

Aproape prosteşte, Margaret îi spuse că Chantal nu lucra în lumea spectacolului, când semnificaţia vorbelor lui era evidentă. Se opri, tuşi, sperând ca n-a pătruns atât de direct sensul glumei ei. Preluând controlul, îl chestionă:

— Nu-i aşa că este irezistibilă?

— Ah, irezistibilă, cu siguranţă. Mai ales pentru bărbaţii aflaţi în declin sau în vârstă, şi care, aflaţi în căutarea unui remediu, idolatrizează o femeie mult mai tânără.

Simţind înţepătura ironiei, se întoarse spre el. Reid o prinse cu degetele de bărbi şi-o ciupi cu putere.

— Din păcate pentru tine, iubita mea, metoda asta de distracţie nu ţine!

Era deprimată ştiind exact ce insinua el, dar continuă să-l descoasă:

— Ce vrei să spui?

Pe chipul lui apăru zâmbetul acela superelectrizant, care-i era adresat direct.

— M-am decis să-mi aleg o femeie care este, recunosc, mai tânără decât mine. Dar nu mult prea tânără, nu foarte tânără.

E o femeie bună şi blândă, şi organizează petreceri surpriză grozave. Cred că o voi ceda pe Chantal unui bărbat mai apropiat de vârsta ei, spuse arătând spre Jim, ca bunicul!

— Ce urât!

— Ţi-am stricat micul tău complot? I-ai cerut lui Chantal să mă ademenească. A încercat, a încercat vitejeşte! Dar nu-i aşa de proastă, cum sunt alţii pe care-i pot numi, şi recunoaşte o cauză pierdută atunci când o întâlneşte. Aşa că hai să nu mai plimbăm domnişoare minunate în jurul capului meu şi n-o să te mai presez atât, spuse el eliberându-i bărbia şi pălmuind-o, în joacă, pe obraz. Cel puţin pentru moment!

Tăcută, Margaret refuza cu încăpăţânare să accepte târgul propus de el.

— Poate am interpretat greşit situaţia. Vrei să-ţi fac curte? o întrebă el, apropiindu-se de locul unde stătea ea şi îşi lăsă braţul să alunece pe bufet în spatele ei.

— Nu, răspunse ea, ferindu-se şi începu să se joace iar cu paharele, care, de data asta, se transformară în cioburi de sute de dolari, răspândindu-se prin colţuri şi pe sub franjurii covorului. Ah, nu, gemu ea privind dezastrul.

— Să bem punci roşu, o îndemnă, întorcând capul.

Părea să nu-l audă. Într-un timp atât de scurt, fusese pe rând femeie, valet şi mamă.

— Trebuie să scoatem copiii de aici, spuse apăsând butonul staţiei şi vorbind cu Simon. S-a întâmplat un accident. Adu aici maşina pentru curăţenie şi anunţă să se pregătească masa în sala de bal. Întrerupând butonul, pocni din degete şi începu să dea indicaţii:

— Amy, pune-ţi pantofii înapoi în picioare şi condu-i pe ceilalţi copii către intrare.

— Dar n-am deschis încă darurile, spuse ea c-un aer trist.

— Le vom muta; acum fă, te rog, cum ţi se spune!

Spre uşurarea ei, Reid păşi în faţă şi anunţă:

— Din cauza unei încurcături, vom muta petrecerea, ca să putem mânca şi deschide cadourile… şi dansa.

— Ce…? întoarse Margaret brusc privirea, dar era prea târziu.

Reid conducea grupul vesel şi gălăgios pe hol, apoi întoarse capul şi, cu umor drăcesc, îi făcu cu ochiul.

* * *

Printre râsete şi saluturi vesele, îşi scoase haina şi cămaşa albă şi le azvârli pe podea. Căută în cutia veche cu hârtie creponată, făcu o reverenţă, ridică deasupra capului noul tricou cu Mickey Mouse şi-l trase pe el. Îi stătea bine cu noua lui cravată roşie Mickey, înnodată în jurul gâtului şi cu noul ceas Mickey pe încheietura mâinii.

Margaret se aplecă spre Jim.

— Dacă nu-ncetează să sufle din fluierul ăla Donald Duck, o să ţip!

— Ţipă cât vrei, draga mea, spuse Jim, bătând-o uşor peste fund şi izbucni în râs când o văzu sărind ca arsă. După câte ai făcut pentru nepotul meu, poţi să răspunzi la uşă în costum de Mickey şi n-o să-mi pese.

— Nu-i mare lucru, spuse ea dând din umeri.

— Ah, dar este! Priveşte-l! Arată ca atunci când era copil, înainte de moartea părinţilor.

— Au murit?

— Sigur; crezi că apărut din clocitoare?

— Nu ştiam când a venit să locuiască la tine, răspunse ea răbdătoare.

— Cred că avea opt ani. Ambii părinţi erau cercetători.

Cercetători nebuni, cred, şi profesori, amândoi.

— Unde predau?

— La universitate, în Seattle.

— La universitate? remarcă ea surprinsă şi amuzată. Eram convinsă că le-ai cumpărat un colegiu!

— James şi Brenda erau idealişti, crezând că viitorul lumii zace în tineretul de astăzi, vorbi glumeţ Jim. O pereche de îndrăgostiţi aiuriţi!

— Accidentul de maşină?

— Accident la escaladă.

— Reid era cu ei?

— Ah, da, spuse scuturându-şi capul cu tristeţe. Aveau la şcoală un club de cercetare ştiinţifică care identifica plante în munţi, şi unul dintre tineri a decis să danseze pe stânci. James era legat de el, Brenda era prinsă de James şi amândoi au zburat de pe vârful stâncii.

Îndemnată de grimasa sardonică a feţei lui, ea îl descusu mai departe:

— Băiatul n-a căzut?

— Sigur că nu! Dar James da, şi a murit pe loc. Brenda a fost destul de grav accidentată, încât a stat o lună în spital.

— Ce-a urmat apoi?

— Apoi a murit şi ea.

Margaret ştia ce urma să spună Jim, dar chiar şi aşa, era şocată.

— Doamne Dumnezeule!

— Aşa că un băiat de opt ani a venit să locuiască alături de un bătrân de şaizeci şi unu de ani, spuse el, ridicând o mână veştejită şi ştergându-şi ochii obosiţi. Am făcut cum am putut mai bine!

Ea îl cercetă cu o privire neîncrezătoare. Era de notorietate faptul că Jim se folosea de vârsta şi infirmitatea lui pentru a înmuia inimile, dar acum nu se mai prefăcea. El nu-i mai urmărea reacţiile; doar rememora, stând cu buzele strânse.

— Atunci nu mă pensionasem, continuă el. Aveam o ditamai corporaţie de condus. N-avusesem un băieţel în preajmă de ani; uitasem cât de robuşti sunt. Dar un lucru mi-l aminteam, spuse el ridicând un deget strâmb. Mi-l aminteam pe James la vârsta aceea. Mi-aminteam cât de mult îşi dorea să fie alături de mine, şi cum niciodată n-avusesem timp, şi am decis să nu fac iarăşi aceeaşi greşeală. L-am luat pe Reid cu mine, pretutindeni.

— Asta sigur era ceva remarcabil!

— La zece ani, o vârstă delicată, băieţelul purta discuţii despre acţiunile municipale cu cei mai buni afacerişti şi a prevăzut prima lui lovitură reuşită în afaceri

petroliere la vârsta de unsprezece ani.

— Şi dumneavoastră?

— Eu eram soldăţelul Joe!

— Bravo dumneavoastră, izbucni ea în râs.

— Nu m-am putut hotărî niciodată, dacă din cauza asta am rămas tânăr sau am îmbătrânit mai repede, spuse el dându-şi capul pe spate şi privind-o dintr-o parte.

— Iată, eşti încă aici la nouăzeci şi doi de ani, sublinie ea.

— Un singur lucru mi-a adus, asta e cert! Trecuse atât de mult de când îl avusesem, că uitasem chiar să-i simt lipsa, zâmbi el şters. Mucosul ăsta recalcitrant mi-a adus iubirea!

Margaret o căuta cu privirea pe Amy, care-şi găsise o prietenă printre celelalte fete, şi amândouă racolaseră un puradel, care vâslea în urma lor ca un boboc de răţuşcă după mama lui.

— Iată de ce sunt buni copiii, spuse ea ironic, privind spre comoara ei.

— Amy se distrează, nu-i aşa?

— Niciodată nu se întreţine cu o persoană străină, recunoscu Margaret.

— Nici Reid. Singurul lui defect este acela că intuieşte firea oamenilor şi decide imediat în privinţa lor. Avea obiceiul să mă scoată din sărite. L-am avertizat că o

să sufere!

— A suferit?

— Nu, el nu! El m-a pus în gardă în privinţa unui partener de afaceri şi l-am ignorat. Vezi tu, îmi fundamentez percepţia pe fapte anterioare şi pe factori cunoscuţi. Aleg din grămadă.

Asta de când am realizat că chifteluţa aceea ar putea avea o supărătoare înclinaţie de a avea dreptate.

Margaret râse.

Luându-i mâna i-o mângâie.

— Dar niciodată nu m-aş fi gândit să-i fac o petrecere de ziua lui. N-aş fi spus niciodată că vrea asta. Dar azi după-amiază, când l-am văzut cum păşeşte şi priveşte copilăria asta, am înţeles că poate i-a lipsit o viaţă normală.

— Poate că i-au lipsit doar unele din aspectele vieţii normale, îl corectă ea. El te iubeşte şi educaţia pe care i-ai dat-o la transformat în bărbatul de acum.

— Crezi c-am făcut o treabă bună?

Ea îi dădu asigurări, cu voce prea caldă şi un chip blând.

— Cred c-ai făcut o treabă minunată!

— Bine. Am avut grijă de el pentru prima jumătate a vieţii lui, spuse el rotunjindu-şi mulţumit buzele. Îşi răsuci scaunul şi porni spre uşă. Tu va trebui să ai grijă de

cealaltă jumătate.

Vino şi ajută-mă să mă pregătesc de culcare! Sunt obosit!

Reid simţise că Margaret se afla în sala de bal. Se aşezase astfel încât să poată vedea uşa şi când intră, o privi suspinând de plăcere.

Era atât de frumoasă. Scutură din cap şi râse în sine. De fapt nu era răpitoare, îşi spuse el. Înaltă şi subţire, bine făcută, şi ce dacă? Toate femeile în compania cărora se aflase făceau parte din acea categorie! Atrăgea atenţia oricărui bărbat prin fluiditatea mişcărilor elegante şi ţinuta graţioasă.

De câte ori o privea îşi imagina scene de tandreţe pline de rafinament în liniştea lungilor nopţi de vară.

Se simţea înfiorat de atingerile delicate ale mâinilor şi de promisiunile gurii pline de senzualitate. Focuri se aprindeau şi mocneau uşor ca apoi să izbucnească necontrolat.

Poziţia incomodă în care stătea îl trezi din visele lui erotice şi îşi concentră din nou privirea asupra ei. Pielea îi strălucea ireal de palidă, asemeni celui mai fin porţelan. Era uşor machiată – puţin fond de obraz, presupuse el, şi rimel ce acoperea genele ei blonde – pentru că era obosită, ca acum.

Inspectă personal sala de dans. Când descoperise că

plecase ca să-l pregătească de culcare pe bătrân, Reid preluase atribuţiile valetului.

La ordinul lui bufetul fusese mutat din loc. Majoritatea copiilor fuseseră duşi la culcare. Luminile candelabrelor fuseseră micşorate şi se auzeau ritmuri de jaz şi melodii demodate. Abigail îl ademenise pe Nagumbi; unchiul Manuel dansa lipit de energica lui nevastă. Cuplurile se legănau învăluite de muzică şi comunicau, fierbinte şi plăcut, idei.

Era finalul unei petreceri de succes şi Margaret se ocupase de tot; făcuse totul pentru el. Navigând prin cameră, el acostă lângă ea şi murmură:

— Dansează cu mine!

Capitolul 6

Tresări şi îşi frecă uşor urechea, prea obosită ca să fie ostilă, de-ajuns de obosită să se lipsească de apropierea lui.

— Domnule, trebuie să încep curăţenia!

— Când o să facem dragoste o să-mi spui pe nume? Ea îl privi aspru. Sau o să gemi, „Mai mult, domnule, vă rog, domnule?”

— Trebuie să coordonez curăţenia, i-o tăie scurt

— Problema e rezolvată! Am delegat deja o parte din autoritatea cu care te lauzi.

Când îi înconjură talia cu braţele ea opuse rezistenţă.

— În curând oaspeţii vor coborî pentru micul dejun.

— Lasă-i să mănânce vafe congelate!

— Oaspeţii familiei Donovan nu se aşteaptă la aşa ceva!

Agitaţia şi formalismul ei nesuferit, îl determinară să renunţe la planul de seducţie şi puse în practică ce ştia cel mai bine. Mâinile lui o prinseră de şolduri şi, brusc, o lipi de el, spunând:

— La naiba cu oaspeţii!

Simţi că oboseala şi frustrarea se risipesc sub căldura trupului lui strâns lipit de ea. Îl privea mirată cum

îi şterge umbrele negre de rimel de sub ochi.

— Ţi s-a întins rimelul!

— Domnule Reid! exclamă ea, simţind că o strânge în braţe.

O simţea recăpătându-şi stăpânirea de sine, dar era mulţumit că prima lui impresie se confirma: trebuia s-o iei prin surprindere ca s-o poţi domina.

— Nu dansez în stilul ăsta, sau cel puţin n-am mai făcut-o de când am învăţat mai multe, spuse ea privind în jos, spre trupurile lor lipite.

— Te mişti cum nu se poate mai bine! Sau cel puţin… câtă vreme este vorba despre dans, o necăji el.

— Dacă te porţi frumos o să dansez cu tine, se târgui ea.

El zâmbi viclean şi se vedea că nu se gândea numai la dans.

— Promit să mă port frumos dacă dansezi cu mine!

Înaintau pe ritmurile unei melodii romantice interpretate de Linda Ronstadt, acompaniată de orchestra Nelson Riddle.

Atmosfera romantică învăluia cuplurile care lunecau tăcute.

Fără chef, îşi puse braţele pe umerii lui.

Acum era uşor emoţionat ştiind că poate să-i înfrângă primul impuls de împotrivire. Era o emoţie pur

masculină, o victorie personală care-i hrănea orgoliul de cuceritor pentru că ştia şi motivul pentru care opunea atâta rezistenţă.

Lupta disperată să se retragă din calea pasiunii cu care o căuta. Era prea fierbinte, prea mistuitoare. Se temea că ar putea fi mistuită de focul lui, chiar dacă sufletul ei avea atâta nevoie de pasiune. Dumnezeule, simţea că el era întruchiparea dorului care o mistuia!

Dacă i-ar fi lăsat un răgaz, i-ar fi putut explica adevăratul motiv care îl făcuse să se poarte atât de aspru când a văzut-o prima dată. Avea certitudinea că-i era sortită. Ca orice bărbat, nu era pregătit să-şi recunoască înfrângerea. Mai ales înfrângerea în faţa unei femei care nu realiza ce prinţ agăţase în mreje. Până s-o întâlnească fusese partizanul concepţiei clasice, mult mai măgulitoare pentru propriul ego, având convingerea că femeile inventaseră căsătoria. Îşi hăituiau şi capturau victimele refractare, ţinându-le încurcate în laţurile lor. Parcă se şi vedea stând agăţat de o femeie perfidă. Şi acum, iată-l alergând nebuneşte după o femeie care nu-l place, care nu-l admiră, doar îl doreşte. Şi pe deasupra detestă situaţia în care se află.

Îşi dorea din tot sufletul să poată rămâne indiferentă, ancorată în grijile şi bucuriile mărunte ale vieţii cotidiene. Părea imposibil, dar continua să-şi ţină

capul sus, departe de umărul lui; dacă în timpul dansului degetele lui n-ar fi stat mulate pe şoldurile ei, trupurile lor nu s-ar fi apropiat de loc.

Dar, când erau împreună, totul în jur se transforma.

Ca un vrăjitor, o prinsese în capcana unei iluzii.

Într-un decor în care totul părea că vibrează, inspiră cu nesaţ adierea parfumului lui şi, fără să-şi dea seama, îşi lăsă capul pe umărul lui. Mâna lui îi conducea uşor obrazul până când îl lipi de pieptul lui.

Arome ispititoare se revărsau din părul ei ameţindu-l. Furat de farmecul momentului începu să fredoneze încet, pe un ton profund, acompaniind-o pe Linda şi orchestra ei.

În ritmul cald al muzicii, o mângâia tandru de-a lungul spatelui, alunecând în jos, dincolo de talie, ca apoi să urce în sus, către lobul urechii. Un sentiment de jenă o făcea să se crispeze când mângâierile lui deveneau pre tandre. Dar, senzaţia era divină, dacă judeca după ceea ce restul trupului simţea.

Avea sentimentul că-i putea citi gândurile, ca un telepat.

Era hotărâtă să-l oprească îndată ce muzica va înceta.

Peste umărul ei, Reid îi făcea semn cu capul lui Pierre, şi, ca într-un basm fără sfârşit, muzica nu se mai oprea, de parcă nu ar fi existat pauzele pentru schimbarea

discului.

— Ştii ce mi-a trecut prin gând? spuse el pe un ton liniştitor, pe care Margaret nu-l mai auzise.

Avusese efect. Strângând-o la piept, el repetă:

— Ştii ce mi-a trecut prin gând? M-am gândit că ne potrivim foarte mult.

— Cu siguranţă, respiră ea.

— Şi când vom face dragoste…

Ea încercă să-şi ridice capul, dar el o reţinu blând.

— Când vom face dragoste o să ne potrivim tot atât de bine.

— Nu, şopti ea.

El rică mâna şi-i desfăcu cravata, lăsând-o să alunece în jos.

— Ştii, totdeauna mi-am dorit să fac parte dintr-o familie. La fel ca Dick şi Jane, Spot şi Puff, Mama şi Tata. Ăsta-i idealul american, nu-i aşa?

— Hm? Ah, da.

— O familie ideală: tu şi eu, adică Mama şi Tata, spuse el, şi simţi cum trupul ei devine rigid. Şi Jane. adică Amy. Spot şi Puff, putem găsi oriunde şi Dick. Ei bine, Dick va fi proiectul nostru, chicoti el moale, sărutând-o delicat pe frunte.

Ea se retrase brusc şi el nu se opuse.

— Ai înnebunit? Asta-i o propunere bolnavă! Ce s-ar

întâmpla cu Amy şi cu mine, când te vei plictisi să te joci de-a familia?

Ridicând dintr-o sprânceană, îi zâmbi senzual şi o întrebă:

— Cât vrei să trăieşti?

— Etern, răspunse ea. Întrebarea mea este: cât vrei să trăieşti tu?

Reid realiză că atinsese o coardă sensibilă. Nările ei fremătau, bărbia i se ascuţise dispreţuitor, iar buzele îi tremurau.

Cu o mişcare fermă, o trase din nou la pieptul lui şi continuară să danseze până când simţi că trupul e tot mai încordat.

— Fantoma soţului îşi ridică acum capul, ghici el.

— El nu este o fantomă!

— Dar nici nu este viu!

— Vreau să spun că nu mă bântuie, răspunse ea iritată.

— A spus cineva că eşti?

Îi părea rău că i-a întins o cursă, dar trebuia să afle dacă ăsta era motivul scepticismului ei.

Ea însă nu-i răspunse şi nici nu-l privi.

— Ai o manieră foarte personală de a răspunde, comentă el.

Observă imediat felul în care îşi mişcase bărbia şi

înţelese că ea îi răspunsese cu cel mai amabil gest care putea să aplaneze un conflict. Încercând să-i prindă privirea, el şopti:

— Într-adevăr, ştii cum să îngheţi o propunere!

Îl privi supărată şi se trase înapoi, neîncrezătoare.

— Ce vrei să spui?

— Gândeşte-te, îi impuse el.

Îşi dădu la o parte părul care-i căzuse în ochi cu mâinile tremurând şi privi în tavan, apoi spre ceilalţi dansatori. Îl zări pe Nagumbi care, înlănţuit de Abigail într-o îmbrăţişare radioasă, avea chipul luminat de o bucurie neaşteptată.

Simţea că se află în aceeaşi postură şi, cu voce nesigură, spuse:

— Dansezi un foxtrot diabolic!

— Da! răspunse el şi-o atinse cu degetul pe buze. Încă mai cântă muzica!

Ea continuă.

— Cred că ai luat o mulţime de lecţii când ai fost tânăr!

— Nu prea multe! Nu o să te mai presez în seara asta!

Îi adună şuviţele mătăsoase de păr în spatele urechii, continuând să o mângâie pe obraz.

— Atunci, mulţumesc pentru dans, spuse ea

legănându-şi braţele. Mi-a… plăcut! continuă ea, rotindu-şi braţele ca pentr-o reverenţă.

Îi prinse bărbie şi o aduse aproape de faţa lui.

— Şi mie mi-a… plăcut, spuse el, cu privirea înceţoşată şi o expresie blândă şi zâmbitoare pe chip. Ne mai vedem, şopti el, răsucindu-se fără să mai continue şi se trezi în braţele lui Chantal, lunecând într-un dans romantic.

Margaret privea în urma lor. Se bucura să-l vadă dansând cu Chantal. Poate aspectul şi senzualitatea feţei îi vor scoate din cap povestea asta ridicolă, eliberând-o de terifiantul sentiment că este eroina unei situaţii absurde. Da, era încântată că-şi găsise singur o altă parteneră care nu părea să aibă nicio obiecţie.

Apoi, aprinse lumina şi puse un vechi rock-and-roll, însufleţind petrecerea care ţinu până la două dimineaţa.

Când, într-un târziu, oaspeţii începură să se retragă, unii ieşind afară, alţii luând-o în sus pe scări, Margaret le ură noapte bună, extrem de mulţumită.

— Ai pierdut un joc din petrecere, spuse Reid, care apăruse lângă ea.

Margaret îşi masa cu palma omoplatul.

— Crezi sau nu, am pierdut mai multe. Se pare că noi doi am jucat fiecare joc, în viaţa reală.

— Pe curând, Margaret, spuse Abigail îndepărtându-

se pe hol, cu bănuţii sclipitori ai bandanei atârnându-i obosiţi.

Nagumbi stătea în picioare privind în urma ei, apoi, cu măreţia lui obişnuită, porni în direcţia opusă.

Stând în spatele ei, Reid îi îndepărtă mâna de pe omoplat şi începu să-i facă masaj. Gemu supărată când muşchii spatelui se contractară, cerşind atenţie.

— De ce eşti atât de încordată?

— Să conduci o petrecere pentru patruzeci de adulţi gălăgioşi şi fericiţi – fără să pun la socoteală grupul de copii neastâmpăraţi – nu e tocmai o treabă uşoară!

— Acum s-a terminat, o linişti el.

— N-a fost chiar un picnic să le porţi de grijă la toţi.

— Bunicul e în siguranţă!

— Ştiu!

Ferindu-se de mâinile lui, se întoarse cu faţa şi spuse:

— Nici nu ştii cât de greu a fost să-l conving pe Cliff Martin să nu vină să se amestece printre invitaţi!

— Interdicţie de la superiori!

— Mi-a împuiat urechile cu mii de avertismente, care mai de care mai cumplite, fără să pun la socoteală ameninţarea că o să vină la tine cu planurile…

Chipul lui se crispă de furie.

— Dar bunul simţ şi recomandarea poliţiei au învins

în cele din urmă, spuse ea, frecându-se concentrată şi atentă pe obraz. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, domnule… ăă, Reid, aş vrea să plec la culcare.

— Ai intenţia să mă strigi domnule Reid, de acum înainte?

Nu e un pic prea formal? Ea râse nervos şi se pregătea să se retragă. O prinse de cot. Nu mai întrebat niciodată ce joc n-am jucat noi doi?

— Hm? Ameţită, îşi scutură capul ca pentru a-şi limpezi mintea. Ei bine, dacă n-am jucat un joc care-ţi plăcea, fă-mi o listă! Am stabilit deja că mă ocup de petrecerea ta de anul viitor.

Îl privea lung, încercând să-l facă să se simtă vinovat, dar pe chipul lui insolent apăruse un zâmbet diabolic.

— Dar nu pot aştepta până anul viitor ca să joc „învârte sticla”, spuse el, şi, mimând jocul Pasul Uriaşului, se înclină spre buzele ei.

— Ei-ei! şoptit ea.

Proptindu-i un deget în piept, îl avertiză:

— N-ai spus: mamă, îmi dai voie?

Continuând să se apropie, el spuse:

— Da, îmi dau voie!

Sărutul o pârjoli. Hotarele realităţii, deja estompate, se pierdură cu totul în ceaţă. Simţi gust de prăjitură cu

ciocolată, punci şi gumă de mestecat. Inocenţa aromelor şi experienţa lui o puseră în încurcătură. Îi răspunse cu mai mult decât ar fi trebuit, oferindu-i mai mult decât ar fi vrut. Magia a durat doar până în clipa când, atingând-o uşor ici şi colo ca să-i distragă atenţia, a început să-i desfacă vesta, dar ea s-a smuls din mrejele pasiunii lui. S-a trezit stând cu faţa la el, suspendată în aer.

El aşteptă până când ea încetă să mai dea din picioare, apoi o aşeză pe picioare şi dispăru sus pe scări, sărind câte două trepte deodată.

Când îşi reveni îndeajuns să poată merge, ea se răsuci pe călcâie şi, vrând să alerge, se lovi de Chantal.

— Pe cine încerci să păcăleşti? spuse Chantal cu ochi mari şi rotunzi, stând în faţa ei, de parcă ieşise din pământ.

Abia la a doua încercare Margaret reuşi să articuleze ceva.

— Ce vrei să spui?

— Când un bărbat sărută o femeie aşa cum a făcut-o el, merită mai mult decât o luptă corp la corp. Doar nu vrei să spui că mi l-ai pasat fără remuşcări! spuse Chantal indignată, ţinându-i partea lui Reid. Apoi continuă afectuos: în plus, nici nu mă vrea!

— Ce? rosti Margaret, scuturându-şi capul de parcă nu mai auzea. Ce?

— Nu mă vrea, strigă Chantal.

— Ţi-a spus el asta?

— Dragă fată, nu trebuia s-o spună. S-a purtat încântător, dar m-a pasat prietenului lui francez fără nicio ezitare.

— Fir-ar să fie! Dispăruse acea senzaţie de nesiguranţă şi confuzie pe care o simţea ori de câte ori el era prin preajmă, încât acum mintea ei concepea scenarii cu o viteză ameţitoare.

— Poate am…

— Nu!

— Tu nici măcar n-ai auzit…

— Nu era nevoie, Margaret, spuse Chantal cuprinzându-i obraji cu palmele, ascultă-mă! Tipul e nebun după tine!

Pasiunea pentru tine e atât de puternică, încât radiază o căldură aproape incandescentă pe care o simţi când stai aproape de el.

— Poate că ar trebui să facă baie, murmură ea.

Chantal o ignoră şi-şi continuă litania.

— Te urmăreşte pretutindeni. Îi poţi citi admiraţia în priviri.

Îţi ascultă vocea. Îi ameninţă verbal pe ceilalţi bărbaţi, când stau prea aproape de tine.

— Este doar o poftă reprimată, spuse disperată.

— Dacă aş găsi un bărbat care ar m-ar dorit aşa, nu l-aş scăpa din gheare. El n-are de gând să te lase să pleci, spuse Chantal, luându-şi mâinile de pe obrazul lui Margaret şi, prinzând-o de umeri, punctă fiecare cuvânt cu o zdruncinătură. Aşa că ar trebui să te bucuri de călătoria pe care vrea să ţi-o propună!

* * *

— Femeia asta arată grozav!

Reid îşi ridică privirea din farfuria cu ouă prăjite s-o vadă pe Margaret intrând pe uşa sufrageriei, ţinând în mâini două farfurii aburinde, pline cu vafe pufoase. Reid îi ordonă vorbăreţului care stătea lângă el, mişcându-şi sprâncenele cu exagerata expresivitate a europenilor:

— Taci din gură şi mănâncă-ţi vafele, Pierre!

Ca de obicei, Pierre nu-l băgă în seamă. Francezul îi ignora ordinele încă de pe vremea când intrase în frăţie şi ar fi fost extrem de surprins să-l vadă pe chipeşul francez ascultându-l măcar odată.

Pierre îşi lua micul dejun îndrugând verzi şi uscate.

— Întotdeauna am fost considerat fraier de femeile în uniformă. Echipamentul ăsta decent îl îndeamnă pe orice bărbat să se întrebe ce se ascunde dedesubt.

Reid îşi privi prietenul care redevenise brusc vechiul

lui tovarăş de aventuri.

— N-arată aşa de bine cum îţi imaginezi!

— Nu mai spune!

— Da, există un motiv pentru care n-o vezi niciodată cu gulerul deschis, spuse aplecându-se spre Pierre şi rânjind.

Este păroasă peste tot, ca un urs!

— Dar numai în timpul lunii pline, adevărat? spuse Pierre râzând zgomotos, în timp ce restul oaspeţilor lăsaseră baltă orice discuţie şi-i priveau pe cei doi prieteni aşezaţi în capătul mesei, amuzându-se copios. Coborând glasul, francezul sugeră: poate o să fiu mâncat cu totul!

— Doar dacă gura ei pofteşte tot!

Când Pierre deschise gura să vorbească Reid închise scurt subiectul:

— Nu este cazul, aşa că nici măcar să nu încerci!

Pierre rânji şi-şi îndesă o bucată de vafă, mârâind de plăcere.

— Voi, americanii, mâncaţi cele mai minunate lucruri!

— Prăjituri de casă, şuncă afumată, cârnaţi, ouă prăjite, jumătăţi de grepfrut, toate din mâinile iubitoare ale lui Abigail şi tu mănânci vafe îngheţate. Cum şi-au câştigat francezii reputaţia de gurmanzi?

Plimbându-şi furculiţa în bolul cu sos de friptură

aflat dincolo de el, Pierre proclamă:

— Stilul nostru de a face dragoste blochează femeile care devin vulnerabile la sugestii.

— Deci?

— Facem dragoste şi apoi le spunem că suntem gurmanzi, zise el dând din umeri.

— Ce mai plan! râse Reid. Poate că ar trebui să fac dragoste cu ea şi apoi să-i spun că ea mă iubeşte.

— Eşti trist în dimineaţa asta! N-ai primit darul pentru ziua ta de naştere, pe care ţi l-a promis noaptea trecută, când dansa cu tine?

— Non! Cu un singur cuvânt, Reid îşi epuizase jumătate din repertoriul lui francez. Mă doreşte, dar nu vrea să mă dorească!

— Poate are nevoie de alt bărbat să deschidă bobocul feminităţii ei, spuse Pierre, pupându-şi degetele cu fervoare de gal.

— Poate vrei să pleci în coşciug dacă încerci!

— Off, of! Mon ami vede balaurul verde al geloziei, spuse Pierre, ridicându-i o pleoapă şi cercetând dedesubt. Oh, ho, ho! Mon ami a fost cuprins de *ze amour*!

— Încetează să-l mai imiţi pe Maurice Chevalier, mormăi el.

Nu contează dragostea vieţii mele! Spune-mi ce crezi despre firma Martin Security?

Pierre renunţă la accentul franţuzesc şi continuă într-o engleză apropiată de americană pură. Odată cu accentul dispăru şi atitudinea de francez frivol şi deveni ceea ce era un poliţist.

— Părerea mea de profesionist, vrei să spui?

— Da.

— Pot să-ţi spun doar ce mi s-a spus. Unu, spuse el, ridicând un deget pregătit să enumere. Poliţia din Houston este aproape ferm convinsă că firma este sigură. Doi, spuse ridicând al doilea deget. Iubitul tău unchi Martin insistă că firma este solidă. Trei, continuă el ridicând alt deget. Cliff Martin verifică fiecare sursă pe care am găsit-o în State.

— Fir-ar să fie!

— De ce eşti îngrijorată întrebă Pierre.

— Am sentimentul acesta neplăcut…

— Că ceva nu-i în regulă?

— Cu Martin, încuviinţă el.

Cercetându-şi atent prietenul, francezul spuse:

— Ca şi coleg, am un mare respect pentru intuiţia ta. Ca poliţist… pfui! Intuiţia nu este altceva decât un sentiment tulbure pe care-l ai când eşti în încurcătură şi apare tensiunea.

— De aceea mă tem!

— În orice caz, continuă Pierre, care după o scurtă

deliberare luase decizia să vorbească, corupţia este o problemă europeană şi latino-americană. În Europa şi America Latină se ştie bine că poliţia poate fi mituită. Aici, în America, nu este o problemă, nu-i aşa? spuse el cu sprâncenele ridicate.

— De obicei nu, admise Reid, jucându-se cu şervetul în timp ce se gândea intens. Însă, sigur, ori de câte ori cineva are o poziţie de putere, există şi câţiva care abuzează de ea.

— Dar nu sunt doar câţiva! Se pare că, dacă, ei bine… De regulă, înţelegi tu, fiind agent de poliţie străin, mi se prezintă tot ceea ce cer să văd. Voi, americanii, sunteţi atât de mândri de calculatoarele, de organizarea voastră. Aveţi impresia că noi în Franţa suntem probabil la faza epocii de piatră în domeniul ăsta şi trageţi concluzia că ne sunteţi superiori. Dar, când am făcut unele verificări obişnuite în cazul ăsta, poliţia mi-a închis uşa în nas, de parcă eram doar un cetăţean curios. Şi, din ce mi-ai spus, au fost periculos de refractari şi în privinţa informaţiilor pe care le-ai cerut tu.

— E adevărat, dar n-am avut niciodată vreo legătură cu poliţia. Aşa că am crezut că aşa procedează…

— Nu, nu faţă de familia implicată! Ascultă-mă, am fost şcolit să observ şi să spun dacă un un om minte, după felul în care stă, după felul în care-şi mişcă mâinile, şi mon

ami – continuă el sprijinindu-şi mâna pe umărul lui Reid – cred că tot departamentul de poliţie din Houston minte de stinge.

— Poliţia din Houston, spuse el coborându-şi glasul la semnul lui Pierre, te minte pe tine?

— La fel ca şi pe tine!

— Dumnezeule! De ce?

— Să fi fost în Europa sau America Latină, aş fi ştiut de ce.

Nu suntem, deci sunt pierdut!

Încă neîncrezător, Reid insistă:

— Să fie poliţia coruptă?

— Nu! Da! Sincer să fiu, nu ştiu. Nu ştiu încă, nu pot spune nimic pentru că nu sunt sigur… spuse el frecându-şi bărbia.

Tot ce pot spune e să nu te laşi de tot pe seama lor. Păstrează-ţi propriile resurse!

— Credeam că depind de ei. Ce ştii despre unchiul Manuel?

— A, şi el continuă să mintă, dar e bătrân şi e mândru de duplicitatea lui, spuse Pierre începând să mănânce. O fi şi el băgat în schemele lor, dar e mult mai probabil să fi închis ochii şi poliţia să-l manipuleze. Pe bunicul tău nu-l înţeleg!

— Asta-i un fleac, spuse Reid şi-şi muie degetul în

sosul lui Pierre. Eu nu l-am înţeles niciodată!

— Cred că-l înţelegi foarte bine, continuă Pierre, ţinându-şi furculiţa pregătită pentru momentul când Reid îşi va linge degetul. Cred că voi doi semănaţi ca două boabe de mazăre!

Şi, nu ţi se pare cel puţin ciudată nerăbdarea cu care aşteptă să fie răpit?

— Nerăbdător? Nu pare, conchise Reid, năpustindu-se după altă picătură de sos şi întorcându-se doar cu patru mici împunsături în mână. Auu! Nerăbdător!

— Mai încearcă o dată şi voi folosi cuţitul, îl avertiză Pierre.

Îmi voi apăra vafa până la ultima fărâmiţă! Aplecându-se spre Reid, el se plânse: bunicul tău se bazează complet pe angajaţii lui, în mod tradiţional iniţiatorii schemelor de şantaj, şi interzice mărirea personalului de pază. Ignoră avertismentele tale în privinţa firmei Martin Security, când n-ar fi cazul, şi ar trebui să-l preocupe asta.

— E doar un bătrân certăreţ, protestă Reid, dar francezul sădise deja sâmburele suspiciunii, şi acum se întreba dacă ar putea fi adevărat.

— Da, dar… ai dreptate, cred, admise Pierre dând din umeri. Poate e doar imaginaţia mea. Sau, mare parte doar închipuirea mea. Ştii, tu eşti şeful aici. De ce nu

schimbi tu firma de pază?

— De unde-ţi veni ideea că eu răspund?

— Tu eşti bărbatul în casă, protestă francezul.

— Asta-i casa bunicului!

— Vei locui aici după ce te însori cu ea?

— Nu, o s-o duc să vizionăm case, poate găsim altă casă, aici, în Houston, spuse el oprindu-se brusc, realizând ce tocmai recunoscuse.

— Însurat? întrebă Pierre cu glas tare, şi el îi făcu semn să tacă.

Cu o manevră bine pusă la punct încă de pe vremea când erau studenţi, Pierre îşi lăsă furculiţa şi Reid şervetul, şi amândoi alunecară sub masă.

— Însurătoare, şuieră Pierre. Eşti sigur?

— Nu mai bate apa-n piuă!

— Femeia asta…

— Se numeşte Margaret, spuse aspru Reid.

— Sigur, iartă-mă. Această Margaret a sucit minţile celui mai vestit crai de pe şase continente!

— Există şapte continente!

— Ai fost în Antarctica? întrebă Pierre cu sprâncenele înălţate.

— Nu, n-am fost şi nu sunt nici mai rău decât ceilalţi. Ştii că am atins vârsta bunului-simţ mult mai repede decât tine.

— Apoi toate poveştile alea pe care le aud despre tine…

— Am fost celibatar mai mult decât vreau să comentez.

Colţurile gurii i se lăsară în jos. Am avut relaţii cu două femei încă de la vârsta de treizeci de ani, de fiecare dată gândindu-mă că aş putea să-mi petrec restul vieţii cu ele.

— Şi?

— Nimic! Niciodată n-a fost totul în regulă, spuse el dând neajutorat din mâini, şi continuă: n-am ştiut ce lipsea, până am întâlnit-o pe Margaret.

— Norocoasa Margaret, aş putea spune!

— A, sunt de acord cu tine. Acum, dacă aş putea s-o conving…

Pe sub nasurile lor apăru o furculiţă. Încet, asemeni puştanilor prinşi cu mâţa-n sac, amândoi îşi ridicară capetele.

Margaret îngenunchease în faţa lor, legănând tacâmurile şi şervetele. Ochii ei enigmatici cercetau roşeaţa care-i cuprinsese. Fără o vorbă, ea puse în mâna fiecăruia uneltele necesare şi dispăru.

De comun acord, se ridicară înapoi pe scaunele lor şi văzură privirile celorlalţi aţintite spre ei.

— Cât crezi c-a auzit? vorbi Reid din colţul gurii.

Pierre refuză să aprecieze, exprimându-se doar ridicând din umeri şi trecu la un subiect care-l interesa în mod deosebit.

— Înseamnă că pot face avansuri căpşorului roşu care flirta cu tine aşa de hotărât, seara trecută?

— Ia-o, cu binecuvântarea mea. De fapt, dacă ai putea s-o iei cu tine în Franţa pentru câteva săptămâni, ţi-aş fi foarte îndatorat. Sunt sătul de distracţiile pe care Margaret mi le vâră sub nas crezând că o să muşc din ele ca un retardat.

— Retardat? Hmm! exclamă Pierre, scărpinându-se bărbia.

Nu te-aş numi retardat! Nici măcar lipsit de voinţă. Poate ar fi bine să-ţi impregnezi costumul cu un pic de forţă!

— S-o iau pe sus? Nu crezi că vreau? Sunt atât de frustrat încât am devenit gelos pe propriul meu bunic. În plus, adăugă aspru, e destul de bine antrenată în autoapărare şi este capabilă să mă salte de la pământ, iar aterizarea nu va fi blândă.

— O să aud ecourile aterizării pe toată perioada călătoriei în Franţa!

— Cred că aşa o să fie!

* * *

Uşa se închise cu un pocnet.

— Ce faci aici?

Margaret sări, lovindu-şi capul de marginea patului lui Reid.

— Au! se văită ea, frecându-şi supărată, locul. Trebuie să dai peste mine aşa?

— Data viitoare, când voi intra în dormitorul meu, spuse el, o să fac gălăgie mare doar dacă o să te târăşti pe podea…

Făcând ce?

Cu spatele la pat, ea explică:

— Domnul Jim şi Amy sunt la Manuel, să se joace la piscină şi să mănânce plăcinte gătite de soţia lui. Nagumbi a dispărut…

— L-am trimis să cerceteze ceva!

— În regulă! Şi Abigail are azi zi liberă. Toată lumea este plecată, aşa că m-am gândit să intru aici şi să arunc o privire.

Aveusese impresia că era pradă unei iluzii când văzu întâi chipul şi mâinile care ieşeau în evidenţă pe lemnul întunecat sprijinind uşa dormitorului. Sclipirea roşiatică a părului se potrivea cu costumul negru de jogging pe care îl purta. Dar, pentru o iluzie, era prea solid şi prea concret, iar vocea lui sună aproape glacial când o-ntrebă tărăgănat:

— Ai găsit ceva interesant?

Se simţea jignit, gândi ea, şi probabil avea motive.

— Ar fi trebuit să te întreb dacă te deranjează, spuse ea scuzându-se. Am obiceiul de a intra şi ieşi din camere când doresc, iar aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat. Însă, adevărul este că a fost sugestia prietenului tău.

— Care prieten? întrebă el agresiv.

— Amicul tău francez, Pierre, răspunse ea, fără să-şi poată reţine un zâmbet. Ce om interesant!

— Serios?

— Să ştii că-i aşa!

— Aşa îl văd doar unele femei!

— Majoritatea femeilor gândesc aşa, îl corectă ea, gândindu-se cum se-ndrăgostise Chantal. Manierele europene, sărutul mâinii, accentul lui puternic…

— Ticălosul ăla!

Vehemenţa lui o surprinse.

— E simpatic!

— E insipid, spuse el, înaintând, cu o lumină de loc sfântă în priviri.

— Nu-i adevărat! zise ea, stând în picioare şi netezindu-şi poalele fustei. Am discutat mult despre bunicul tău şi despre ameninţările cu răpirea şi mi-a oferit mai multe sugestii decât mi-au oferit firma Martin Security şi poliţia din Houston la un loc.

— Sugestii! remarcă el ironic.

— Da, sugestii, repetă ea cu indignare. El sugera să caut dispozitive de ascultare în camera şi biroul tău pentru că…

Reid se întinse, o prinse de mână şi-o trase în baia lui epicuriană.

— Ce faci?! ţipă ea.

— Sstt!

Ajuns în cabina luxoasă cu duş cu foto-celulă şi banchetă zidită, el răsuci butonul şi apa ţâşni cu putere.

Cu un ton ridicat, acoperind zgomotul apei, ea întrebă:

— Ce-nseamnă asta?

— Dacă sunt microfoane în cameră, nu-i nevoie să-i anunţăm pe cei ce ne ascultă că tu ştii de ei.

— A! se gândi ea, suflecându-şi mânecile ca să reziste la aburii denşi care umpluseră baia. Sigur, ai dreptate! Mă duc să continui verificările şi o să păstrăm liniştea.

Cu o privire tot mai nervoasă, îi bară calea cu braţul proptit pe tocul uşii.

— Iarăşi dispari?

— Dispar? repetă ea, prefăcându-se că nu ştia despre ce vorbea el. Nu, îmi fac doar datoria, surâse ea.

— Fişa postului tău nu cere să-l tratezi pe nepotul

patronului de parcă ar avea o infecţie cronică cu păduchi.

— Infecţie cronică? surâse ea.

— Infecţie cronică, repetă el, cu aceeaşi expresie crâncenă pe chip şi fără să-şi mişte gura. De fapt, a trecut o săptămână de la petrecerea mea, şi în tot acest timp m-ai respins, pe mine şi tot ce mă priveşte. Am încercat să-ţi vorbesc, să reuşesc să te cunosc şi tu dispari de parcă l-ai avea pe diavol în călcâie. Ţi-am trimis flori şi tu le-ai pus în biroul bunicului. Ţi-am trimis dulciuri şi au sfârşit în bucătăria lui Abigail. Am aranjat s-o duc pe Amy la zoo; eu şi cu fiica ta am mers singuri acolo, în timp ce tu erai plecată să iei prânzul. Singurul moment când te văd neînsoţită de diverşii tăi paznici este atunci când te surprind în vreo cameră.

— Ca acum?

— Pleacă, spuse el abrupt şi precis, luând-o să treacă.

Ipocrizia lui avu efect şi ea rămase. Părea mai înalt decât era stând cu mâinile încrucişase pe piept – şi era, într-adevăr, foarte înalt.

Vorbind încet şi atent, ca o dresoare către noul ei tigru, ea spuse:

— Nu înţeleg ce aştepţi de la mine!

— Este vorba de ce nu mă aştept de la tine. Nu mă aştept să reacţionezi de parcă stau să sar pe tine, când tot

ce încerc este să-ţi netezesc drumul spre o relaţie normală.

— Normală? repetă ea ironic.

— Ştii ce vreau să spun, conversaţie, tachinări, strângeri de mână, plimbări. Lucrurile pe care le fac bărbaţii şi femeile când încearcă să aibă o relaţie.

— Nu vreau o relaţie, spuse ea ostil.

— Numeşte-o relaţie de ostilitate, spuse el pe un ton blând, cu acelaşi zâmbet de baracudă pe chip. Se întâmplă tot timpul.

O corporaţie mare şi rea înghite o corporaţie mititică şi împreună dau naştere unei explozii care creşte.

Încercă să se strecoare dincolo de el, dar pierduse ocazia.

Mâinile lui o prinseră de mijloc şi o ridicară pe banchetă cu o mişcare uşoară. Când ea îşi legănă ameninţător piciorul, el spuse:

— Vreau doar să te sărut, iubito! Vrei să devin impotent doar pentru un sărut?

— De ce nu?

— Doar pentru un sărut? întrebă el neîncrezător. Crezi că un mic sărut va cutremura pământul?

— Nu…

Nu, sigur că nu, şi avea mijloace să-i dovedească… Dacă voia să o sărute, o să-l lase! O să-i ofere mostre ale indiferenţei ei. O să aibă confirmarea că nu era amantul

excepţional pe care trupul ei îl aştepta.

Reid se aplecă precaut spre ea, lăsându-i timp să se retragă, dacă ar fi dorit. Îi atinse cu buzele gura închisă, într-un sărut cast, urmărindu-se unul pe celălalt. Incitaţi, nervii, pe care ea îi considera atrofiaţi, se treziră. Poate că experimentul nu era totuşi o idee bună.

— În regulă! Ţi-ai primit sărutul, spuse ea încercând să se dea jos de pe banchetă.

— Asta numeşti tu sărut? spuse el amuzat, tachinând-o.

— Tu cum îl numeşti?

— Un preambul! Hai s-o facem cum trebuie, vrei?

— Cred că da!

Plescăind de poftă ca în faţa unor bunătăţi, degetele lui urcară de-a lungul piciorului către genunchi. Îşi ridică şi cealaltă mână şi îi cuprinse celălalt genunchi.

— Eşti atât de dulce!

Tonul lui lacom ar fi trebuit s-o facă să simtă ameninţarea şi să reacţioneze. Fără să-i lase timp să poată riposta el înaintă între picioarele ei, lipindu-se de ea. Fusta i se ridicase şi, stând pe gresia rece şi lunecoasă a banchetei, simţea căldura apropierii lui. Îşi coborî privirea spre locul unde picioarele îi erau lipite şi prea puţin acoperite, apoi îl privi. Orgolioasă şi incitată, văzu în ochii lui licărirea de foc şi plăcere care o subjuga, stârnindu-i

fiori. Sigur, putea să rămână impasibilă, putea cu siguranţă!

Dar mintea îi lucra în regim de avarie, blocată de fluxul de hormoni pe care apropierea lui îi trezise. Simţea că devine dependentă, vulnerabilă şi se cutremură când mâna lui alunecă în sus pe coapsele ei.

— Te-am aşteptat dintotdeauna, mărturisi el, înfăşurându-şi mâna masivă în jurul gâtului ei. Îi ridică bărbia cu un deget.

Nici măcar nu ştiam ce aşteptam!

Îi sorbea lent buzele, aşa cum un cunoscător degustă un vin foarte îndrăgit. O muşcă uşor de buza până când, stârnită de dorinţă, îşi întredeschise uşor gura. O îndupleca delicat şi atât de senzual încât, pierdută cu totul, ea porni ofensiva. Îşi afundase palmele în părul lui şi braţele ei îl strângeau cu pasiune la piept, ca pe iubitul adorat. Copleşit de căldura cu care îl invada, gemea şi ofta, şi sunetele lui de plăcere o smulseră din delir.

Cum de fusese atât de abil, încât s-o facă să dorească ce voia el? Cum reuşise să înlăture atât de uşor scutul de protecţie, care o ferea de dezastre?

Înţelese din reacţia trupului ei că încerca să se retragă, şi îşi strecură mâna în spate arcuind-o peste braţul lui şi preluă comanda. Cu o mişcare lină, o lăsă să-şi recapete controlul asupra trupului şi al minţii, şi când ea

se răsuci o făcu atentă asupra modificărilor lui anatomice. Făcea eforturi disperate să-şi poată ţine ochii deschişi, amuzându-l pe ul celui mai grozav sărut, dar pleoapele n-o mai ascultau. Trupul îi vibra cu aceeaşi intensitate la cel mai mic sunet pe care pasiunea cu care o învăluia îl aducea pe buzele lui, de parcă trupurile şi simţurile lor intraseră în rezonanţă.

Când se retrase, o privea cu o expresie stranie cum stă arcuită peste braţul lui, ameţită de plăcere. Pe chipul oricărui alt bărbat expresia asta s-ar fi numit dragoste. Nuanţa aceea de mândrie delicată şi încântare o alarmă mai mult decât orice altă exteriorizare a dorinţei. Îşi cuibări capul la pieptul lui, ca un iepure care se ascunde în vizuină în faţa pericolului.

— Tu eşti aleasa mea, tună glasul lui, şi am să te conving de asta cu tot ce voi găsi la îndemână. Îţi voi clădi în suflet un edificiu pe care teama şi scepticismul tău nu-l va putea distruge niciodată…

Capitolul 7

— A, nu, n-ai s-o faci! Margaret se retrase din refugiul aparent oferit de braţele lui. Îi simţi mâinile strecurându-i-se în păr şi, imediat, auzi clinchetul agrafelor care cădeau pe gresie.

Îi dezmierdă cu degetele conturul feţei şi, prinzând-o de bărbie, o întrebă cu un aer nevinovat:

— Nu ţi-ar plăcea să-mi fii alături şi să-mi descoperi secretele? În definitiv sunt doar un bărbat şi ai putea înţelege că ce există între noi nu este atât de periculos încât să-ţi fie teamă.

Era un bărbat, dar nu un bărbat oarecare. Chiar şi acum, după un singur sărut, se cutremura, gândindu-se la dezastrul care ar putea urma. De câte ori îl privea avea sentimentul neliniştitor că are în faţă un expert în arta vânzărilor şi devenea nesigură pe ea.

— Trebuie să te refuz! răspunse ea scurt.

Buimăcit, se retrase de parcă n-ar mai fi suportat s-o atingă.

Îi reproşă, extrem de ofensat:

— Unui câine turbat i-ai purta de grijă, dar ţi-ai distruge iubitul care şi-a descărcat singur toată muniţia!

Ajuns din nou în cabina de duş, începu să potrivească apa.

— Am dreptul să te refuz, spuse ea lunecând jos de pe banchetă.

— Da, e dreptul tău! Şi al meu e să am parte de un duş rece, spuse el, şi păşind în cabină, trase uşa după el cu o pocnitură.

— Nu te purta ca un copil, ţipă ea, înaintând nesigură.

Realiză, fără să-i dea prea multă importanţă, cât de abil era când fusta îi atârna deja pe talie, şi se întrebă cum reuşiseră degetele lui lungi să-i deschidă capsele de la spate.

— Hainele tale… începu ea, şi, când deschise larg uşile din sticlă mată, îl găsi privind-o.

Costumul lui de jogging se muiase. Tricoul, ud fleaşcă, i se întinsese pe corp, iar pantalonii elastici atârnau sub greutatea apei.

— Fugi cât mai poţi, fetiţo!

Îşi frământa mâinile şi se împotrivea sentimentului că se comportă prosteşte, şi nu aşa cum ar fi trebuit să reacţioneze un valet bine educat.

— Nu te aştepta să plec câtă vreme sunt atâtea lucruri de pus la punct!

— Atunci intră, o invită el generos. Poate apa rece o să topească gheaţa din sufletul tău.

Situaţia o bulversă la fel de mult ca pe el.

— Ar fi trebuit să fiu frigidă, se ridiculiză singură, păşind înăuntru şi înaintând. Apa rece o lovi cu putere, stropind-o pe umeri şi pe faţă. Ar fi singurul motiv pentru care o femeie ţi-ar putea rezista.

— Ai dreptate, răspunse el, şi, cu gesturi largi îşi scoase tricoul şi-l aruncă pe oglindă, prin uşa deschisă a cabinei de duş.

Stropii de apă se împrăştiară peste tot, pe oglindă, pe chiuvetă, pe gresie.

— Priveşte ce-ai făcut! Va trebui să trimit o cameristă să şteargă, îngăimă ea.

Filtrată de ferestre lumina soarelui îl mângâia cu sclipiri colorate, alintându-i trupul de felină mare.

Cu toate că furnicăturile din palme îi treziseră dorinţa să-l lovească, ea se aplecă şi îşi scoase din picioare unul din pantofi, aruncându-l spre oglindă.

— Priveşte ce-ai făcut, repetă vorbele ei în falset. Voi fi nevoit s-o chem pe una din cameriste să cureţe.

— Doamne, cât de ticălos eşti!

— Doamne, eşti o pacoste, zise el cu obrăznicie.

— Nu-i adevărat!

Îl văzu izbucnind în râs în timp ce cu ochii îi cerceta atent trupul. Jacheta ei alunecase de pe umeri până aproape de marginea bretelei de mătase albă a maioului. Vesta neagră îi încadra pieptul punându-l în valoare.

Sutienul alunecase şi un sfârc înfrigurat se iţise provocator deasupra cupei.

El observă imediat.

Ardea ca un foc de sondă, pe care şuvoiul de apă rece îl udase leoarcă fără să-l poată stinge. Îşi ascundea ardoarea stând ţeapăn şi abia îşi mişca buzele când vorbi ameninţător.

— În locul tău, aş fugi acum!

Singurele sunete erau căderea apei şi respiraţia ei şuierată.

Nu-şi putea dezlipi ochii de pe trupul lui, suplu şi înfometat de dorul ei.

Încă nesigur, îşi refuza ce-ar fi putut obţine atât de uşor, acum când atingerea celor două trupuri aruncase în aer orice urmă de echilibru elementar.

Ştia că neliniştea care-l frământa nu venea dintr-un sentiment altruist şi simţea că ceva se aprinsese în el. Era ceva ce părea să existe în sufletul ei, şi, chiar dacă nu voia, el rămânea acolo, îndemnând-o, alintând – o şi încurajând-o să dezvăluie un pic din ea însăşi. Oricât de puţin. Dacă l-ar fi atins, dacă s-ar fi unit cu el, n-ar fi însemnat că-l place cu adevărat… că-l iubeşte.

— Pleacă! repetă el.

— Nu!

Stăteau amândoi neclintiţi şi cuvintele aveau efectul

pe care-l are piatra care, lovind gheaţa, ridică doar o pulbere fină.

El atacă pe neaşteptate, fără să-o lase să-şi reprime impulsul.

O strânse în braţe, lipind-o de peretele placat cu faianţă arămie, şi o sărută cu tandreţea unui marinar venit în permisie, iar răspunsul el fu pe măsură.

— Dumnezeule, exclamă el sărutând-o, fii cu totul a mea!

Emoţia lui o stârni. Încerca să-şi încolăcească un picior în jurul coapselor lui, dar fusta strâmtă n-o lăsa. Înfrigurat, încerca grăbit, dar fără succes, să-i desfacă nasturii bluzei.

Pierzându-şi răbdare, prinse gulerul ud şi, când trase de el, bluza se sfâşie uşor. Câţiva nasturi căzură cu zgomot pe podea, dar majoritatea atârnau neatinşi, de bluza ruptă.

— Îndrăzneşte, spuse ea, abia respirând, când el se opri, oftând, să privească.

— Seamănă cu nasul unui căţeluş, iţindu-se şi implorându-mă să-l giugiulesc! spuse el, cu glasul sugrumat de emoţie, şi atinse cu un deget tremurător sfârcul pudic.

Atingerea îi înfioră pe amândoi şi el gemu:

— Nu mai pot aştepta!

O prinse de mijloc şi, cu un calm plin de încordare,

începu să o dezbrace de fustă şi dresuri, alunecând uşor, în jos, spre picioarele lungi şi zvelte şi oprindu-se să o sărute lung pe pântece. Când se ridică, zvârli hainele pe marginea uşii şi, bâjbâind în spatele lui, potrivi apa, sorbind-o din ochi.

Se hotărâse. Lăsase la o parte orice inhibiţie şi decisese să răspundă cu un gest de dragoste. Se corectă. Acest gest de voluptate. Nu mai era cale de întoarcere şi nici nu dorea să se întoarcă din drum. Sigură de puterea pe care o avea asupra lui, ea-şi desfăcu părul şi-l scuturâ, zâmbind provocator. Lăsă apa care o acoperea să-i şiroiască pe trup şi restul de haine pe care le mai avea erau atât de ude, încă lăsau să se vadă totul, dar ascundeau prea mult.

O privea la fel de incitat, dar zâmbetul îi dispăruse. Luă şamponul şi-şi turnă în palmă puţin din lichidul cremos. Îl privea cum îi întinde pe palme şi apoi pe ea, cum spuma bogată prindea viaţă sub degetele lui. Încă nesigură, ea încercă să se ferească, dar mâinile lui întindeau neobosite spuma de-a lungul braţelor ei.

— Relaxează-te, şopti el. Încearcă senzaţia!

O obliga să realizeze că limitele senzualităţii nu pot fi cunoscute. Degetele lui transferau magia spre nervii scalpului, ai gâtului, pe lângă scoicile urechilor ei. Urmărea atent un şarpe de spumă care aluneca pe gâtul

ei, adunându-se în marginea sutienului ei. Privirile li se-ntâlniră din nou, încărcate de un amestec de pasiune şi posesie gregară. Îşi afundă mâinile în părul ei, trezind la viaţă spuma adormită şi murmură:

— Şamponul este un afrodiziac neîntrecut de celelalte pe care le menţionează Kama Sutra!

Îngemănând valurile aromate de spumă, le întindea pe gâtul şi pe pieptul ei, pe sfârcul care se contura sub mângâierile lui. Aproape de la sine, clama din faţă a sutienului se desfăcu şi mâinile lui chinuitoare începură să hoinărească pe pântecul ei, în jos…

Când îi prinse mâinile el zâmbi.

— Lasă-mă!

Îşi şamponă şi el pieptul, şi, unindu-şi palmele de palmele ei, se lipi cu tot corpul de ea. Trupurile lor alunecau, unul de-a lungul celuilalt, ca şi cum ar fi făcut masaj cu blană de hermină, doar că masorul era viu şi muşchii lui fremătau şi o făceau să plutească în cea mai voluptoasă senzaţie pe care-o simţise vreodată. Pe neaşteptate, îl auzi oftând şi îşi pierdu respiraţia simţind că o ridică brusc, prinzând-o cu o mână pe sub fiecare genunchi, şi-i sprijină picioarele în jurul coapselor lui.

Erau cuprinşi de o senzaţii prea copleşitoare.

— Uită-te în ochii mei, iubito! spuse el, privind-o strălucind de încântare. Acum vei fi a mea! spuse el.

Trupul lui îi alinta simţurile dincolo de orice raţiune. Se abandonase cu toată fiinţa ei pasiunii care-i mistuia pe amândoi, într-un tumult voluptos. Era magie pământeană, magie carnală şi se pierdură împreună în ceaţa victoriei.

Când deschise ochii se văzu înconjurată de faianţa arămie, simţi disconfortul podelei de gresie, auzi susurul apei căzând în cascadă pe pereţi. Mâinile ei amorţite căzură alături, picioarele ei slăbite alunecară de pe el.

Reid se întinse pe o parte şi-i mângâie şuviţele strălucitoare, lipite de faţă.

— Data viitoare vom face trapezul.

Chipul ei se îmbujoră brusc.

O privea cu încântare, ca pe cea mai frumoasă femeie din lume, ca zeiţa frumuseţii din Grecia antică, ca pe prima femeie pe care o văzuse vreodată.

Cu un glas profund, spuse tandru:

— Data viitoare…

Brusc atenţia ei se trezi.

— Data viitoare? Ce vrei să spui cu asta?

— Doar ce-am spus, continuă el ridicând din sprâncene cu o privire zâmbitoare.

— Fără data viitoare! Nici pomeneală, spuse Margaret indignată.

— Eşti al naibii de curajoasă pentru o femeie în poziţia ta, spuse el înclinând capul spre trupurile lor

îngemănate, spre relaxarea ei libertină.

— Te rog, spuse ea trăgându-şi picioarele.

— Să mă dau la o parte? Sigur!

Era contrariată că resimţise fizic regretul retragerii lui. Îi observase privirea avidă cu care o urmărea când alunecase de sub el.

Ridicându-se în picioare, îi întinse o mână şi, văzând-o că priveşte, nehotărâtă, palma întinsă, o tachină:

— De ce te temi? Am făcut deja tot ce puteam mai rău. O prinse de încheietura mâinii şi o ridică. Sau ce puteam mai bine, spuse, râzând indulgent şi luă bucata de săpun. Cred că m-am îndrăgostit de aroma de lămâie!

Proptindu-se pe picioare, ea încercă să-l privească, dorind o discuţie, dar el o răsuci ca să-i spele spatele. Ea spuse cu faţa la perete:

— Am fost a ta…

— Doamne ajută, răspunse el frecându-i umerii şi spatele cu mâinile pline de săpun, alunecând apoi spre şolduri.

— … şi sunt sigură că ai descoperit că sunt doar o femeie…

— Nu eşti doar o femeie, o corectă el. Eşti femeia mea!

Simţind că panica îi blocase gâtul, se întoarse cu faţa la el.

Dacă ar fi fost furios sau glacial, i-ar fi fost mai uşor. Însă Reid era doar amuzat şi blând, încercând s-o înveselească, convins că-şi găsise propriul drum. Încercă un protest, în timp ce el îi săpunea din nou mâinile:

— Am o fiică, un copil foarte uşor impresionabil. Nu putem face sex ori de câte ori vei…

— Sex? Asta n-a fost sex, spuse el dând jos săpunul de pe braţele, palmele şi degetele ei. Asta, comoara mea nesofisticată, a fost cea mai magnifică împerechere de când există untul de arahide şi ţelina, pâinea prăjită şi brânza brie.

— Ce combinaţii neobişnuite!

— Da, aşa suntem noi! Dar împreună suntem combinaţia perfectă!

Trupul ei nestatornic se răsuci, nerăbdător să se răsfeţe în timp ce cuvintele ei o negau.

— Nu vreau să fiu una din femeile tale! Nu pot alerga ori de câte ori fluieri! Sunt valet, mamă şi…

— Eşti Femeia mea, completă el.

— Nu mă pot zbengui cu tine de… silabisi ea.

— Ştii cine m-a încurajat să vin după tine? o întrerupse el.

— Bunicul tău, fără îndoială, spuse ea cu amărăciune.

— A, nu, fabuloasa mea iubită. Am fost îndemnat,

sfătuit şi chiar cicălit săptămâna trecută, şi totul a început la grădina zoologică.

Închise gura brusc şi ultimele reminiscenţe ale pasiunii dispărură. Ridicându-se singură, ea spuse:

— Ai spus un lucru îngrozitor!

Reid îşi sprijini spatele de faianţa arămie şi îşi încrucişă braţele.

— Ia taurul de coarne, mi-a spus Amy. N-are rost să aştepţi ca mama să-şi schimbe concepţiile, a spus ea, pentru că odată fixate, numai un amendament statal le poate înlocui.

— Tu i-ai băgat asta în cap! Tu i-ai insuflat-o, ţipă ea.

O prinse strâns de mâini şi-o trase aproape, lipind-o de pieptul lui.

— Nu trag copiii în astfel de războaie!

Reacţia lui izbucnise atât de fierbinte încât se simţea pârjolită de flacără dar îi căută curajoasă privirea. Ceea ce văzu îi linişti neîncrederea şi-o făcu să regret. Părea rănit, ca şi cum îi fusese jignită nu numai onoarea dar şi afecţiunea lui pentru Amy.

— Ştiu că nu faci asta. Îmi cer scuze, dar cum a apărut subiectul ăsta?

— Îţi cunoşti fiica; ştii că este extrem de perspicace şi intuieşte de două ori mai uşor ca un psihoterapeut natura relaţiilor umane. Te surprinde că a observat ce se

întâmplă între noi doi?

— Nu se întâmplă nimic între… îngăimă ea.

Privind-o cu sarcasm el spuse:

— Asta, şi privirea lui alunecă spre duş, a fost un nimic al naibii de pasional!

* * *

Margaret stătea pe balconul dormitorului şi privea în noapte. Venus strălucea chiar deasupra copacilor, luminând fără să clipească, şi ea o blestemă.

— Într-adevăr, zeiţă a dragostei. Tu eşti de vină pentru purtarea mea de azi!

Făcuse o greşeală îngrozitoare când îi deschisese fără nicio reţinere porţile senzualităţii ei. Trupul ei hibernase multă vreme şi trăise cu impresia că devenise imun în faţa oricărui foc. Crezuse că gheaţa stinsese orice urmă de viaţă şi, uneori gândul ăsta durea. Îl simţea uneori vibrând rănit, dar nu dorea şi nici nu voia să-ncerce să-l aline.

De ce tocmai cu Reid a trebuit să se întâmple altfel?

Îşi imaginase cumva neclar, că, într-o zi, va întâlni un alt bărbat şi se vor căsători. Visase la o dragoste matură, delicată, bună şi blândă, fără capriciile tinereţii.

Ce importanţă avea faptul că se calificase pentru

turul seniorilor din Florida? La treizeci şi patru de ani, avea sentimentul că trăise o veşnicie.

Petrecuse atât de mult timp luptând, alături de Luke, cu îngrozitoarea boală care i-l răpise, încât îşi amintea că fiecare zi era plină când sosea miezul nopţii şi fiecare săptămână însemna un pas spre eternitate.

Noaptea suferinţei veştejise toată bucuria interioară şi tânăra care fusese înainte dispăruse; să nu fi fost Amy, totul ar fi fost sinistru.

Acum făcuse dragoste cu un bărbat care credea că descoperise sexul. Ochii lui străluceau frenetic de câte ori îi cerceta trupul cu mâinile şi gura. Nu-şi ascundea exacerbarea, şi mai mult, amestecase nerăbdarea cu inventivitatea şi perseverenţa.

Râdea când făceau dragoste. Râde, ca şi cum sexul este doar o distracţie, ca şi cum nu mai fusese niciodată atât de fericit!

Ticălosul, îi trezise dorinţele şi imaginaţia, şi îi arătase că nu doar trupul ei ardea de dorinţe dar şi sufletul ei era plin de tandreţe şi căuta trăirile iubirii.

Scoase un geamăt şi din spatele ei auzi:

— Mamă?

Margaret sări în sus, pe jumătate speriată că poate îşi spusese gândurile cu glas tare şi Amy o auzise. Vocea ei, de obicei calmă, îi răspunse pe un ton ridicat:

— Da, scumpo?

— Ai păţit ceva?

— Totul e în regulă, iubito!

— Mi s-a părut că nu te simţi bine!

Margaret ezita. Ce-ar fi putut spune?

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar că am stat greşit pe picior.

— Te-a mai lăsat? întrebă Amy şi veni curioasă spre balcon.

Vrei să-ţi fac masaj?

Dându-şi jos şoseta de pe picior, Margaret îi zâmbi prin întuneric.

— Hai să mergem înăuntru. Închide uşa după tine, să nu intre insecte în casă!

Uşa de plasă se legăna în faţa cadrului, şi Margaret tresări la entuziasmul fiicei ei.

Amy luă un scaun şi luă piciorul mamei în poală.

— Tu faci asta întotdeauna pentru mine, când am dureri mari.

— Şi eu le-am avut la vârsta ta.

— Când erai de vârsta mea aveai doi părinţi?

Tonul era inocent, dar nu şi întrebarea, şi Margaret chibzui cu grijă înainte să răspundă.

— Nu, de fapt, n-am avut. Părinţii mei erau divorţaţi. Mă tratau ca pe un cartof fierbinte. „Ia-o tu! Nu, ia-o tu!”

Să stea cu copilul era o pedeapsă pentru ei.

— Pariez că ţi-ai dorit să ai doi părinţi, o alină Amy.

Se poartă ca un buldog, gândi Margaret, şi când apucă strâns o idee nu-i mai dă drumul oricum.

— De aceea, totdeauna am idolatrizat atât de mult familia tatălui tău. Sunt atât de apropiaţi şi de iubitori!

— Da, acum am senzaţia că am două familii, spuse Amy veselă. Familia lui tata şi familia domnului Jim.

Copilul era perseverent, dar Margaret avusese o întrebare pe care amânase s-o pună, iar liniştea şi întunericul înconjurător îi uşurară frământarea.

— Ţi-l aminteşti pe tatăl tău?

— Sigur, răspunse Amy cu glas vioi şi sigur. Era simpatic!

— Aşa era. Îţi aminteşti cum arăta?

— Da, răspunse ea, părând uşor nesigură. Era foarte slab şi-i tremurau mâinile când mă ţinea în braţe. Margaret tăcea şi fetiţa continuă. Ţi-am văzut pozele de la nuntă. Era chipeş când era tânăr, nu-i aşa?

Luke n-avusese şansa să îmbătrânească. Ar fi vrut s-o spună, dar ar fi făcut-o pe Amy să se simtă stânjenită de lipsa ei de interes. La cei nouă ani, copilul accepta zbuciumul din sufletul mamei, iar ea nu voia să distrugă acea acceptare. Era mai bine pentru Amy. Amintirea ştearsă pe care Amy o avea despre tatăl ei n-o amărî deloc,

ba mai mult, sădi o curioasă hotărâre de a-i găsi alt tată.

— Te mai doare piciorul, mami?

Fetiţa părea neliniştită simţindu-şi mama preocupată şi Margaret se aplecă încet spre ea şi o linişti, bătând-o uşor pe mână.

— E mult mai bine; a fost doar o clipă de neatenţie. N-ar trebui să fi în pat la ora asta?

— Am vrut să-ţi treacă durerea de la picior!

Amy râse când Margaret mormăi:

— Ştiam eu de ce te ţin lângă mine!

Amy nu se ridică de pe scaunul pe care se cocoţase, iar Margaret gândi: aha! Sigur cloceşte ceva dacă stă acolo, nemişcată! Poate că şi pe Amy întunericul o ajuta să poată face mărturisiri. Poate nu venise doar să-şi îndemne mama să se căsătorească.

Cu cea mai blândă voce, Margaret întrebă:

— Ce este, scumpo?

— De ceva timp vreau să-ţi spun ceva!

Ea o auzi pe Amy foindu-se şi putu să-i vadă mişcările în licărul luminilor oraşului.

— Poţi să-mi spui orice, dragă.

— Ştiu că pot, spuse Amy forţat. Dar ai să te enervezi!

— Promit să nu mă enervez!

— Promiţi?

— Promit!

— Domnul Bunic mi-a lăsat mie crescătoria de cai din estul Texasului.

— Ce? ţipă Margaret, sărind în picioare.

— Mi-ai promis, îi reaminti Amy.

Margaret înţepenise. Rămăsese cu gura căscată. Ştia că nu reuşise să facă faţă aşteptărilor fetiţei. Dar nu-şi imaginase-n viaţa ei, vreodată…

— Povesteşte-mi despre asta, şopti ea.

— Ai s-o iei razna, chiţăi ea.

— Nu, n-am s-o iau razna, spuse ea, trăgând cu putere aer în piept şi strecurându-se în scaun. Oricum, nu aşa mult, şi n-are nicio legătură cu tine. Cum s-a întâmplat asta?

— Ei bine, îţi aminteşti când am fost plecată la herghelia de cai, în vacanţa din primăvara trecută?

— Da.

— M-am întors şi i-am povestit domnului Bunic cât de mult mi-a plăcut, şi că-mi doream propriul cal şi chestii din astea, iar tu mi-ai spus să-ncetez cu sporovăiala sau va apărea un cal păscând pe pajişte, şi asta era ilegal în oraş.

— Într-adevăr!

— Îţi aminteşti că domnul Bunic a-nceput să râdă şi a spus că, dacă răspândeşti în jur nişte bani, nimănui n-o să-i pese cât bălegar se află pe iarbă?

— Doar că n-a spus bălegar! Îmi amintesc, spuse ea, ridicându-şi mâinile şi masându-şi gâtul. Parcă vedea unde ducea asta şi se-ntreba cum de nu observase.

— Ei bine, când m-am întors din California, domnul Bunic mi-a spus că vrea să-mi dea un dar. Aşa că mi-a dat ferma de armăsari.

— Şi tu ai spus?

— Mulţumesc, spuse Amy mândră.

Margaret începu să râdă pe-nfundate. Ar fi fost prea mult să presupui că la cei nouă ani în vocabularul fetiţei ar exista expresia „nu se poate”.

— Dragă fată, încercă ea să spună, dar râsul era de nestăvilit.

Dragă fată, încercă ea din nou. Nu ne putem permite să-ţi dea cadou o fermă de armăsari.

— Şi de ce nu? o interpelă indignată Amy, fără să pară deloc surprinsă.

— Nu ne permitem să hrănim caii, să plătim taxele, nimic de felul ăsta. O fermă de cai este o jucărie de om bogat.

— A, nu este nicio problemă, răspunse Amy foarte sigură de ea. Domnul Bunic mi-a lăsat bani ca să plătim pentru toate.

Râsul lui Margaret se stinse brusc.

— Cum adică ţi-a lăsat bani să plăteşti pentru toate?

câţi bani?

— Nu ştiu, nu l-am întrebat. Eram aşa de fericită! Însă, după aceea, am început să mă gândesc… poate n-o să-ţi placă asta!

— E un adevăr spus numai pe jumătate, dacă am auzit vreodată unul.

— Îmi pare rău, spuse Amy pe un ton îndurerat.

Margaret îşi ridică braţele spre ea şi fetiţa îi sări în poală.

— Să nu-ţi pară rău, scumpo. E doar firea domnului Jim. Îşi trecu mâna prin buclele scurte ale feţei. Dacă mai creşti mult, o să mă ţii tu pe mine în poală!

— Am mai crescut, nu-i aşa? întrebă Amy mândră.

— Într-adevăr! Oare ce s-a întâmplat cu bebeluşul pe care l-am legănat?

Amy îşi lăsă capul pe spate şi privi spre ea.

— Tot aici este!

Strângând-o în braţe, o mângâie uşor, asigurându-se că Amy se liniştise în privinţa „darului”.

O întrebă liniştită:

— Când ţi-a spus domnul Jim că vei primi darul acesta?

— După moartea lui. A spus că voia să mi-l dea, dar era…

— Era ce?

— A spus ceva într-adevăr ciudat. Cred că a spus că testamentul lui va chinui o târfă.

Amy era contrariată. Margaret nu.

— Ticălosul ăla bătrân!

— Ma-mii!

— Nu contează! Am eu grijă de asta, o asigură Margaret.

— Trebuie să-l dau înapoi?

— Încă nu l-ai primit! Dar, cu siguranţă, va trebui să-l dai înapoi. Cel puţin acum ştiu de ce a fost Reid atât de furios când a auzit de testament. E ora de culcare, spuse ea împingând-o scurt, în faţă, pe Amy.

În picioare, Amy îşi sărută mama.

— Mama, trebuie să mergem să-mi iau nişte rechizite pentru proiectul de cercetare.

— În regulă, scumpo. O să mergem la sfârşitul săptămânii.

— Mamă, trebuie să mă apuc de el, o pisă Amy.

Margaret zâmbi.

— O să fie tot atât de dezordonat ca anul trecut? Te anunţ de acum că voi pune piciorul în prag dacă e vorba de plante adevărate.

— În regulă, spuse fericită Amy.

— Şi fără disecţii de animale reptiliene sau amfibii!

— Ok! acceptă ea fără prea mult entuziasm.

Margaret o îmbrăţişă cu putere, instruind-o.

— Când eşti în pat strigă-mă să vin să te învelesc.

Amy ieşi, dar în clipa următoare îşi băgă capul din nou pe uşă şi spuse:

— Dacă aş fi avut alt tată, m-ar fi putut înveli uneori.

Ea trânti uşa fără să mai aştepte vreun răspuns şi Margaret îşi prinse capul în mâini. Cine-şi mai amintea de bărbatul chipeş şi plin de energie cu care se măritase? Fiecare are amintirile lui. Tatăl şi-l aminteşte ca pe fiul lui, Lucius. Colegii şi-l amintesc pe prietenul lor, doctorul Guarneri. Doar ea şi-l aminteşte pe Luke soţul ei, vorbind cu ea, luptându-se cu ea, iubind-o. Amintirile începeau să pălească şi era greu să îndure asta.

Reid îi trezea un sentiment de dispreţ profund. Acum curiozitatea ei fusese satisfăcută, aşa că n-o să-i mai cedeze niciodată.

Şi totuşi o întrebare o bântuia. O privi pe Venus strălucind în spatele pomilor şi o întrebă pe zeiţa fără suflet: cum să mă împac cu faptul că eu îl doresc?

Capitolul 8

— Domnule Donovan, pot să vă vorbesc un moment?

Reid îşi înălţă privirea din spatele vrafului de dosare de pe birou, întrerupând tastatura laptop-ului.

— Desigur! Intră! Privea, cu cum Cliff Martin, asemeni unui James Bond de proastă calitate, se strecura pe uşa biroului, închizând-o uşor după el.

— Detest să vă deranjez când lucraţi!

— E în regulă!

Scărpinându-şi gâtul sub tricoul de tenis fără guler, Reid îi indică agentului să ia loc pe scaun.

— Oricum, mi-au obosit foarte tare ochii.

— Totuşi, nu ştiu cum puteţi suporta să staţi acolo şi să priviţi la ecrane. Nu sunt sănătoase.

— Adevărat? Surprins, întrebă: cum adică?

— N-aţi auzit? se miră Cliff cu ochi mari. Razele emise de ecran pot provoca sterilitate.

— Doamne fereşte! exclamă el clipind din ochi.

— Sunt toţi viruşii ăia şi alte chestii în dispozitivele astea…

— În soft, îl corectă Reid.

— Într-adevăr! Chiar nu te poţi baza pe calculatoare!

Reid îşi sprijini spatele în fotoliul său directorial şi-l studie pe Cliff. Bărbatul purta acelaşi costum maro cu

dungi, pe care îl purtase şi prima dată când se întâlniseră şi arăta de parcă, de atunci, dormea în el în fiecare noapte. Pungile de sub ochii lui de copoi credincios erau şi mai evidente. Mirosul de tutun plutea greu în jurul lui şi petele galbene de pe degete îl trădau.

Atenţionările lui prosteşti asupra nocivităţii calculatoarelor lăsau impresia că plonjase în ignoranţă. Reid nu-i putea trece cu vederea rictusul viclean din colţul gurii şi nici nu ignora sugestiile făcute de Pierre în problema corupţiei, aşa că spuse calm:

— Îmi câştig existenţa de pe urma calculatoarelor!

— Ah, da, spuse el, şi scotocindu-se în buzunar trase afară o ţigară fumată pe jumătate.

Luptându-se să nu uite că omul era angajatul lui şi că asta nu era o scuză să devină grosolan, Reid îi impuse:

— Nu aici!

— Cum? întrebă Cliff, privindu-l cu furia inocentă a dependentului de nicotină rănit în orgoliul lui.

— Nu poţi fuma aici!

Ochii lui Cliff alunecară spre scrumiera care mirosea a tutun.

— Pentru unchiul Manuel şi pipa lui. Din păcate, nu pot să-i interzic să fumeze pipă, ignorând faptul că este mai în vârstă decât mine.

Cuvintele pluteau nespuse în aer: „dar ţie îţi sunt

superior”.

Îşi puse ţigara înapoi în buzunarul hainei şi-şi scutură mâinile de praf.

— Oricum, trebuie să plec.

— Bună idee! aprobă Reid. Ce-ai descoperit în legătură cu şantajiştii?

— Eu? Nimic! Poliţia locală nu-i amabilă cu persoanele care-şi vâră nasul în investigaţii oficiale. Treaba mea este doar paza; să mă asigur că nu-l vor sălta pe bunicul dumneavoastră.

— Unde erai când a fost răpit?

— Ocupat cu verificarea persoanelor dubioase, aş putea spune. N-ar fi trebuit să-mi iau liber şi să merg la înmormântarea unchiului meu, explică el, plescăind trist din limbă.

Vreau să spun, plecat din oraş pentru o zi, şi, vedeţi ce se întâmplă? Răpitorul este sigur din interior, adăugă el, atingându-şi fruntea. Ştie prea multe!

— Mă tem că trebuie să fiu de acord. Ai găsit vreo dovadă care să incrimineze persoane cunoscute?

— Oh, oricine are câte ceva care-l face un posibil suspect.

Lacheul acesta, Simon, are nevoie de bani. Merge la şcoală, lucrează şi-i trimite bani mamei, acasă. Abigail s-a îndrăgostit de tipul ăla, Nagumbi… spuse el rotindu-şi

ochii. Individul este ciudat şi…

— Este deasupra oricăror suspiciuni, spuse ferm Reid.

— Desiugur, se regrupă el. Dar munca mi-ar fi mult mai uşoară dacă am putea aduce nişte oameni în plus, pentru paza interioară. Doar cu un singur om, şi acela îmbrăcat ca unul din gărzile reginei, poate fi distractiv pentru bătrân, pentru domnul Donovan, dar lucrurile ar merge totuşi mai bine cu oameni care sunt dornici s-o facă.

— Banii sunt o motiv important!

— Ştiu, însă nu credeţi c-am putea aduce un pic mai mulţi oameni în reşedinţă? propuse el când Reid clătinase din cap în semn de refuz, însă Cliff insistă. Doar un pic mai mulţi, să întărim paza? Doar cu un om înăuntru şi o pereche de iscoade în afară, vă spun drept, nu pot garanta că vom fi întotdeauna capabili să ţinem urma bunicului dumneavoastră.

— Domnului Donovan – apăsă Reid pe nume – nu-i place senzaţia de pradă prinsă în capcană în propria lui casă, şi dacă am fi încercat să aducem mai mulţi oameni înăuntru, el i-ar fi azvârlit pe toţi afară.

— Nu vă puteţi folosi de influenţa dumneavoastră? scheună el.

— Sunt antrenat în autoapărare; la fel şi doamna Guarneri.

Va trebui să depindeţi de noi.

— Dumneavoastră, da! Nu am informaţii despre doamna Guarneri, spuse el, legănându-şi un deget pe sub nasul lui Reid. De fapt asta este ce mă aduce aici.

Reid ridică mirat dintr-o sprânceană.

— Sunteţi pregătit? o lungi el.

— Da, răspunse scurt Reid, zdrobind între dinţi răspunsul pe care voia să i-l dea.

Cliff săpă iar în haină şi, din buzunarul interior, de data asta scoase afară un plic auriu, fără niciun marcaj. Spre deosebire de ţinuta lui plicul era curat şi nu era mototolit, şi nu avea timbru. Trăgându-şi scaunul aproape de birou, îl deschise şi trase afară câteva fotografii. Ridicat pe jumătate în picioare, le aşează pe birou una câte una, în faţa lui Reid care nu-şi mai bătea capul cu speculaţii pe seama lui Cliff.

În pozele din faţa lui, Margaret stătea jos, în diferite ipostaze. Îngrijorată, zâmbind, serioasă, preocupată, stând alături de doi bărbaţi, toate erau imagini realizate cu camera.

Zdruncinat, Reid studie instantaneele cu o detaşare forţată.

Mascându-şi şocul, dar nu de-ajuns de repede, se temu el, se aşează comod şi întrebă:

— Deci?

— Am crezut că este ceva important despre care ar trebui să ştiţi, spuse Cliff. Micuţa noastră domnişoară Margaret pare să fie mult mai activă decât ne spune.

Reid îi făcu semn să continue.

— Ia prânzul frecvent cu tipii aceştia.

— Doar prânzul? întrebă Reid, amintindu-şi de după-amiaza în care Margaret îşi luase liber s-o aducă pe Amy. Cu siguranţă, nu şi-ar fi amestecat fiica în relaţia cu aceşti… străini.

— Da, doar prânzul. Mi-a spus proprietarul cafenelei. Are obiceiul să-i întâlnească odată pe săptămână şi-i împacă, rotindu-i la două, trei zile săptămânal.

— Cine sunt bărbaţii? întrebă el cu o expresie îngheţată.

— N-aş putea spune! Sigur sunt nişte informatori cam coloraţi, nu-i aşa?

Reid se aplecă iar spre fotografii, ridicându-le una câte una.

— Da, aşa-i! Un soi de băştinaşi de origine mediteraneană, aş putea spune.

— Ştiţi cum sunt străinii ăştia! Mereu organizaţi în bande, împuşcându-se unul pe altul în cap, când nu răpesc bătrâni neajutoraţi!

— Ai vreo dovadă pentru ceea ce spui? întrebă stând sprijinit de birou, privindu-l pătrunzător pe agent.

— Nu! De aceea v-am dus astea! De obicei, pot afla informaţii despre oricine, dacă încerc. Drace, vă pot spune ce fel de cereale prefera, draga noastră domnişoară Margaret, la micul dejun, când avea opt ani. Dar indivizii ăştia sunt un mister total, şi nu pare în regulă. Nu par să lucreze. I-am urmărit.

Parcă n-ar avea trecut. Clifi se afundă înapoi, în scaun. După cât de bine sunt făcuţi cei doi, nu pot să nu-mi pun întrebarea dacă domnişoara Margaret nu şi-a pierdut minţile.

Reid culese un instantaneu şi-l examină. Din pozâ.

Margaret îi întoarse privirea cu toată eleganţa ei blondă.

Zâmbea spre bărbatul aşezat în faţa ei. Reid cercetă atent profilul perfect al bărbatului: piele arămie, dinţi albi strălucitori, păr negru, căzând graţios pe frunte. Privirea lui rămăsese fixată la ticălosul spre care ea zâmbea.

— Nu văd ce-i aşa atrăgător la el!

— Nici eu, confirmă Cliff, nu văd ce-i aşa de atrăgător nici la fratele lui, dar nu poţi ţine cont de gusturile femeilor. De fiecare dată când domnişoara Margaret părăsea cafeneaua, tipii ăştia doi le refuzau pe celelalte femei de acolo, spuse el săpând în buzunar şi trăgând afară jumătatea de ţigară. Un cuplu blestemat de idoli romani!

— Fratele lui? întrebă Reid, cercetând fizionomia la fel de frumoasă şi de masculină a celui din poză.

Margaret stătea jos la masa lor, zâmbindu-le fără crisparea precaută a buzelor. Şi iat-o aici, zâmbind unei perechi de interlopi, când el ar fi dat jumătate din norocul lui să fie privit în felul ăsta. O pereche divină de interlopi latini!

Pierdut în chinuitoare evaluare, Reid îl ignoră pe Cliff, care-şi aprinsese ţigara, pufăind din ea până când se formă o spuză strălucitoare.

— De unde ştii că sunt fraţi?

— Ei bine, priviţii! Cliff stătea în picioare şi răscoli până când găsi ce căuta. Degetele lui butucănoase fixau cele două chipuri, mult mai vizibile într-una din fotografii.

— Dacă ăştia doi nu sunt rude, eu nu sunt Cliff Martin!

Tulburat, Reid se încruntă. Se gândea. Poate acesta nu este Cliff Martin! Hotărî să-l pună pe Nagumbi să verifice, poate asta era ceea ce-i stimula toate instinctele.

Cliff stătea în picioare cu ţigara fumegându-i între degete şi-şi privea patronul, dar nu avu tăria să păstreze contactul vizual. Îşi târî picioarele şi stinse ţigara în scrumiera lui Manuel.

Reid îşi scutură capul. Era greu de crezut că prostovanul ăsta era altceva decât ce spunea.

Reveni la problema curentă şi atacă:

— Ai adus asta în atenţia poliţiei?

— Nu, domnule. Se aplecă să strângă fotografiile, însă Reid refuză delicat.

— O să păstrez astea, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Nu! A, nu, există de-ajuns de multe acolo de unde au sosit. Am negativele!

Îşi strâmbă gura şi Reid presupuse că zâmbise. Cliff porni înapoi către uşă, accelerând când Reid întrebă:

— De ce nu te-ai dus la poliţie?

— Nu-i nimic ilegal aici, doar suspiciuni. Ar trebui ceva mai mult de-atât pentru a implica poliţia. Ajuns în pragul uşii Cliff ezită. Am crezut doar că aţi putea fi curios. Ceva la care să e gândeşti când faci duş!

* * *

Reid o privea ridicând hârtiile pe care Jim le scăpase.

Glumind cu bătrânul, nu părea deloc să fie o criminală.

Totuşi, de ce s-ar întâlni cu străini, în taină?

O supusese la un interogatoriu abil care nu revelase nimic.

Îşi întâlnise prietenii la prânz, recunoscuse ea. Când

insistă, spuse că se numeau Dommy şi Jules – două nume bărbăteşti pe care poate le-a mai auzit altă dată. Reid se legăna cu scaunul, dezgustat. Fără nicio remuşcare, femeia îi spusese să-şi vadă de treburile lui, chiar şi atunci când el insistase prea mult.

Nu rezolvase nimic trecând prin sită informaţiile pe care le avea despre ea. Nagumbi confirmase că ea era într-adevăr ceea ce spunea, o văduvă care avea o fiică şi un valet cu diplomă în literatură engleză. Confirmă şi faptul că fiul magnatului din Kentucky era Cliff Martin. Reid îşi dorea să existe cineva cu care să discute despre comentariul pe care-l făcuse Cliff Martin la despărţire. Ce însemnase „ceva la care să te gândeşti când eşti la duş”? Poate i-o fi povestit Margaret lui Abigail despre relaţia lor? Să se fi lăudat cu folosirea şamponului ca afrodiziac? auzise Cliff asta din pivniţă? Să nu aibă intimitate în propriul lui dormitor, sau era doar o lovitură norocoasă dată la-ntâmplare? întrebările îl lăsară pe Reid tulburat şi fără soluţii, pentru că nu existau răspunsuri.

Reid rămânea la voia propriei intuiţii. Oricât de aspru o analizase nu simţise neplăcere sau îndoială. E adevărat, instinctele protestau când o vedea, dar protestul semăna a clopote de nuntă. Poate că aici era problema. Era posibil să nu poată vedea semnalele de alarmă din pricina strălucirii ochilor ei minunaţi.

În timp ce râdea împreună cu Jim, ea se oprea des şi-l privea cu un zâmbet nervos, tulburându-i şi mai mult gândurile. Ce să însemne asta? Ce o făcea să fie nervoasă? De ce se încăpăţâna, încercând să se strecoare afară din cameră, când bunicul avea nevoie de ea?

— Reid! Reid!

Îşi întoarse privirea spre bătrân.

— Ne bucurăm că ne dai, în sfârşit, atenţie, băiete! spuse Jim, urmărindu-i privirea năucă. N-ai vrea să n-o mai fixezi aşa şi să s-o laşi să termine curăţenia pe biroul meu? Este la fel de vioaie ca un greiere într-un foc de prerie! Mută-ţi găvanele alea de pui abia ieşit din ou la treaba ta!

— În regulă, răspunse el absent. Privea ecranul calculatorului, se uita în jos să-şi îndrepte blugi îndoiţi şi iar înapoi la Margaret. Drace, era o femeie teribil de frumoasă! În costumul de valet, alb cu negru, reuşea să-i facă inima să-i bată mai repede. După părerea lui, i-ar fi stat mai bine cu un bleu-vernil simplu sau în acel minunat roşu african.

Era supărător să stea să viseze cu ochii deschişi la garderoba ei. Ca oricărui bărbat, nu-i plăcea să meargă la cumpărături, dar pentru ea s-ar fi plimbat, cu portofelul deschis, prin fiecare magazin din Galleria. Probabil că avusese un motiv să-i întâlnească pe bărbaţii aceia şi poate că motivul n-avea nicio legătură cu şantajul. Poate scena

de dragoste de ieri, de la duş, n-o mulţumise. Poate…

Îşi scutură capul şi mormăi:

— Nu! Fără să se laude, ştia că aburul din baia aceea nu era doar rezultatul apei din duş. Poate şantajiştii au renunţat, spuse el cu glas tare, trezit din reverie.

Două capete, unul blond argintiu ca lumina lunii şi celălalt aproape chel, îşi întrerupseră truda. Două perechi de ochi albaştri se uitau la el ca la un nebun.

— Mai întâi să fiu eu câştigătorul! spuse Jim.

Reid îi aruncă o privire tăioasă. Suna de parcă bătrânul părea dezgustat.

— Putem doar să sperăm, adăugă Margaret.

— Niciun bilet, observă Reid.

— Într-adevăr! N-am mai auzit o vorbă de la ticăloşii ăia! Jim îşi frecă mâinile pătate de parcă îl dureau şi-şi întoarse capul într-o parte. Poate ar fi bine să mai slăbim vigilenţa.

— Nu, răspunseră în acelaşi timp Margaret şi Reid.

Evitau să se privească. Reid spuse, trăgându-şi răsuflarea:

— Nu, n-ar fi rău să stăm în continuare cu urechile ciulite!

Se ridică din scaun şi spuse:

— Vino, Margaret!

— Ce? întrebă ea urmărindu-i privirea ameninţătoare

cu care o fixa. Ce? repetă când o prinse de încheietura mânii şi-o trase către uşă. Domnule Jim!

— Băiatul ăsta e nebun! o linişti el. Mai bine fă ce zice!

— La calendele greceşti! spuse ea jignită.

Se-nfipse bine pe călcâie ca să n-o tragă sus pe scări, dar o trăgea spre bucătărie.

— Am o întâlnire la prânz şi trebuie să plec!

— Cu Dommy şi Jules?

— Da! Da, cu Dommy şi Jules. Mă-ntâlnesc în faţă, la intrare şi vom…

— Ce păcat! spuse el nerăbdător.

Ea îşi smuci mâna din strânsoare şi aproape că-şi dislocă umărul.

— Ai să te răneşti singură, o avertiză Reid.

— Unde plecaţi amândoi aşa grăbiţi? întrebă Abigail când Margaret zbură pe lângă ea.

Abigail îi păru lui Margaret doar o pată de pene verzi şi roz.

— Nu ştiu, aruncă ea în urmă.

— La Universitatea de Vest, răspunse Reid.

O aşeză în Legend-ul lui şi-i prinse centura de siguranţă înainte să aibă timp să-şi tragă sufletul şi să întrebe:

— De ce mergem la Universitatea de Vest?

— Îţi aminteşti de meciul din sala de gimnastică? Ţi-aminteşti ce mi-ai promis, după?

Da, îşi amintea. Şi-aducea aminte că-i promisese, cu mâinile-ncleştate şi gura deschisă, tot felul de lucruri Şi-i îndeplinise fiecare promisiune.

— Este timpul să faci plata, continuă el.

— Eu…

— Mergem să vedem case.

— La o… continuă ea strâmbându-se. Da! Mi-amintesc!

— Ah, Margaret. Pune-ţi intuiţia la lucru! o tachină el.

Îşi căuta un loc de unde să poată privi pe fereastră ca să vadă unde ar putea să mute întâlnirea programată. Nu-ntrezărea nimic, dar continua să caute… Îi afecta onestitatea.

Trebuia neapărat să vorbească cu Reid. Îi era martor Cel de sus că nu voia, dar trebuia să vorbească cu el. Încet, întoarse capul şi-i studie profilul. Era încrâncenat. Fir-ar să fie! Arăta îngrozitor! îi dădea sentimentul că o să ia parte la scena de care se temea cel mai tare. Deschise gura, dar o închise imediat la loc. Nu voia să discute. Dar trebuia. Pe nerăsuflate, spuse:

— Cred că trebuie să avem o discuţie!

— Ok!

Îl privea amuţită.

El întoarse capul şi-i zâmbi scurt.

— Aştept!

— Mă-ndoiesc, şopti ea, adăugând cu voce tare: e vorba de testamentul bunicului tău.

Îl auzi mormăind şi, fără să mai analizeze dacă îi răspunsese la discuţie sau era o reacţie la groapa care tocmai zgâlţâise maşina, continuă:

— Se pare că domnul Jim i-a lăsat lui Amy o moştenire considerabilă, mai mare decât mi-a spus mie.

Realiză că îi tremura un picior şi, ca să-l oprească apăsă cu palma.

— A, asta! Nu părea deloc interesat. Mda, ştiu!

— Ştii că i-a lăsat crescătoria de cai?

— Da. Avocatul lui s-a simţit obligat să-mi spună despre legatul pentru A.M. Guarneri. Desigur, lucra la ordinele bunicului. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme.

— De ce? întrebă ea fascinată.

— Niciunul din avocaţii bunicului n-ar fi dat vreodată astfel de informaţii confidenţiale, doar dacă îşi dorea să-i fie revocată licenţa şi distrusă reputaţia. Bunicul l-ar fi gonit din oraş direct pe calea ferată!

— Deci avocatul domnului Jim n-a fost într-adevăr concediat!

— Da, a fost concediat. Eu l-am concediat. Şi este cât se poate de rău că, în afară de mine, nimeni nu ascultă!

După grimasa care-i însoţise ultimele cuvinte, înţelese că se autoironiza. Ghicise!

— Tu l-ai concediat, dar bunicul tău l-a reangajat.

— L-am concediat, dar, nefiind angajatul meu, nu era obligat să mă asculte. Doar s-a prefăcut! N-a fost mai mult decât o nadă cu care m-a atras aici ca să te întâlnesc.

Margaret căscă.

— Ai ştiut asta?

— Nu-ţi ia prea mult să-ţi dai seama!

— Deci testamentul pentru Amy este o glumă!

— Nicidecum! Bunicul i-a lăsat ei ferma.

— Ai să-l împiedici?

— Eu? Reid cotise din nou, dar nu din cauza unei gropi.

Sincer uimit, el repetă: eu? Tu crezi că aş putea face ceva care să-i schimbe bunicului hotărârea? Crezi că vreau să fiu gonit din oraş pe calea ferată?

— Dar ferma asta trebuie să valoreze… Imaginaţia o părăsise.

— Foarte mult, completă el scurt.

— Amy spunea că i-a lăsat şi bani.

— A, asta! El ridică din umeri, urmărind-o cu coada ochiului. Doar un milion!

Simţind că-şi pierde complet respiraţia, ea inspiră zgomotos.

— Un milion? repetă ea răguşit. Dolari?

— Aşa se exprimă, în general, banii, spuse zâmbind.

— Un milion de dolari? Nu e posibil să lase unei persoane apropiate un milion de dolari. Ar da faliment!

— Într-adevăr, încuviinţă Reid. Dacă ar lăsa unui apropiat, o dată pe lună „un milion, ar fi sărac lipit în douăzeci de ani.

— Ah, Dumnezeule mare!

— Asta, firește, doar dacă n-ar primi nicio dobândă pentru banii lui.

— Ah, Dumnezeule mare!

— Ferma poate pierde un milion în câţiva ani, dacă are ghinion. Banii împreună cu afacerea îi aparţin lui Amy şi dacă hotărăşte că nu-i place, am s-o răscumpăr.

— Ah, Dumnezeule mare!

Se întinse spre ea şi o bătu blând cu mâna pe genunchi.

— Ai pierdut pariul cu mine! Oricum, Amy va trebui să ajungă la Harward!

— Bursă de merit?

— Poate fi o posibilitate reală. Nu-ţi face griji din pricina asta, iubito!

— Dar…

— O să se rezolve totul! Acum priveşte! Priveşte ce-am vrut să-ţi arăt!

Parcă maşina în faţa unei reşedinţe noi, în stil georgian, pe două nivele, îmbrăcată în cărămidă roşie şi cu o verandă largă la intrare. Terenul era împădurit şi casa se integra firesc printre copacii înalţi.

Margaret ar fi vrut să protesteze, să găsească o rezolvare în problema moştenirii, dar el renunţase complet la subiect. Îşi înghiţi cuvintele şi privi lung casă, doar pentru că asta era reacţia la care se aşteptase el, fără să se simtă copleşită, de vreme ce locuia deja în copia unui castel din secolul XVI.

— Cum ţi se par obloanele? I-am spus constructorului să le vopsească într-un verde ca pădurea.

Părea îngrijorat şi ea întoarse capul şi-l cercetă. Purta pantaloni din denim călcaţi perfect, care stârneau râsul la gândul că mai există oameni care-şi calcă blugii.

Dar pieptul musculos sub tricoul alb de bumbac îi transformă râsul în dorinţa imperioasă de a atinge, aşa că spuse grăbit:

— Culoarea adaugă distincţie. Parcă spuneai că o cumperi ca investiţie?

— O să o cumpăr, sigur! Are o vecinătate frumoasă, ce părere ai?

— Într-adevăr!

Străzile înguste erau străjuite de un grandios amestec de case. Case mari, noi – asemeni celei în faţa căreia stăteau, îşi amestecau streşinile cu cele ridicate în anii ’40. Copacii umbreau strada; gardurile vii erau mari şi bogate. O fetiţă trecu vâjâind pe un skateboard, aruncând comentarii grosolane unui băiat în costum de înot.

— Un spaţiu familial! Câinele meu se va simţi grozav în curtea asta, comentă el.

— N-am ştiut că ai un câine!

— Încă nu am, dar totdeauna mi-am dorit unul. Vino!

Deschise portiera, păşi afară şi se arătă surprins când ea nu aşteptă s-o ajute să coboare.

— Eşti prea independentă, spuse luându-i mâna s-o conducă în plimbare.

Margaret pufni, jignită.

— Mulţumesc pentru critici!

— Eşti o persoană cu obrazul prea delicat, spuse el râzând.

Există multe multe lucruri care nu-mi plac la tine. Vrei să ţi le enumăr?

— Nu!

— Mi-ar plăcea să vorbim despre ele, o luă el cu binişorul, deschizând uşa cu o cheie plată pe care o scosese din buzunar.

— Nu!

— Nesuferito!

Întrară şi Margaret simţi mirosul înţepător de lemn proaspăt, mortar şi zidărie. Antreul şi sufrageria erau înalte, cu plafoane boltite care atenuau canicula unei zile texane.

Lumina era filtrată de luminatorul din plafon şi de ferestrele neacoperite de la etaj. Pretutindeni zăceau covoare rulate şi pernuţe, aşteptând să fie aşezate, şi paşii lor răsunau pe podeaua din beton.

— Vino să vezi bucătăria, o chemă el.

O ţinea de mână şi dorinţa de a o purta dintr-o cameră într-o alta părea să scadă. O lăsă pe ea să conducă, dirijând-o cu încurajări.

— Foarte drăguţ, spuse tulburată cu adevărat, dar continua să-şi joace rolul. Îmi place spaţiul pentru gătit!

— Şi mie mi-a plăcut! spuse el zâmbind. O şuviţă de culoarea scorţişoarei îi alunecase pe frunte. Aş putea găti aici faimoasele mele pasta primavera…

— A! exclamă ea privind în jur cu alţi ochi. Ai de gând s-o cumperi!

— Aşa ziceam, spuse el cu un zâmbet afectat. Aici nu există niciun fel de dispozitive de ascultare!

Îmbujorată de amintirea pe care cuvintele lui o evocau, întrebă curajoasă:

— Ai găsit vreun microfon în clădire?

— Niciunul! Şantajistul nostru şi-a ratat şansa aici! Vino sus să vezi dormitoarele!

O trase de mână şi ea-l urmă, împleticindu-se. Niciun microfon! N-ar fi trebuit să se ducă niciodată în dormitorul lui.

Tot ce se petrecuse la duş nu trebuie să se mai întâmple vreodată. Nu reuşea să treacă peste bănuiala că Pierre îi sugerase asta ca Reid s-o poată găsi acolo, dar i se părea prea ridicol. Şi oricât încerca, nu-şi putea stăpâni fiorul pe care amintirea i-l trezea.

— Ai grijă, o atenţionă pocnindu-şi degetele când urmau să urce scările. Sus sunt cinci dormitoare. Până acum, îţi place?

— Foarte drăguţă!

Doamne, chiar o deruta! Voia deci o părere izată. Voia să cumpere casa asta ca să locuiască aici?

Ei bine, de ce nu? Era băiat mare, de ajuns de matur să poată locui cu altcineva decât cu bunicul lui, atunci când venea în Houston. Casa asta reprezenta vârful pentru clasa mijlocie, iar ea se aşteptase să cumpere ceva mai scump. De fapt crezuse că o să cumpere un apartament. Casa asta necesita îngrijirea peluzei şi-i lipsea o cameră pentru cameristă.

Orgiile lui din miez de noapte ar fi fost oprite de poliţia locală, iar copii din vecinătate şi-ar fi hârşâit

bicicletele pe vopseaua maşinii lui. Acum îşi dădea seama că nu-i înţelegea concepţiile.

Urcară scările, pornind într-un tur grăbit: primul dormitor, al doilea, o baie, camera de zi, al treilea dormitorului, al patrulea. Acolo, se opriră.

— Aici o să stea Amy, spuse el, prezentându-i camera zugrăvită într-un roz dulce. Nu-i aşa că o să fie încântată de el?

Aici are propria ei baie. Afară, în faţa ferestrei, există şi un pom, şi, dacă e prevăzătoare, poate să iasă afară, coborând pe ramurile lui. Se oprise şi chibzuia. Voi construi şi o căsuţă în copac.

Îşi acoperi gâtul cu mâna, încercând să oprească zgomotul care urca din stomacul ei.

— Ai mâncat ceva ce nu ţi-a plăcut? o întrebă, întorcându-şi capul şi încruntându-se.

— Am probleme când înghit, răspunse ea cu voce joasă.

— Ce se întâmplă? Părea îngrijorat şi, înaintând spre ea, îi cuprinse talia cu braţul. Eşti bolnavă?

Ce se întâmplă? Întrebarea apăruse pe neaşteptate şi ea o percepuse ca pe un ţipăt. Era surprinsă să-l vadă dându-se înapoi.

Coborându-şi glasul spuse:

— Ce se întâmplă? Tu vorbeşti despre convieţuire şi

tot tu întrebi „Ce se întâmplă?”

— Despre ce credeai că vorbeam atunci, la duş? o întrebă el moderat.

— Sex? întrebă ea ridicând neîncrezătoare din mâini.

— Dă-o-ncolo, Margaret…

— Ei da, sex! Nu te înţeleg deloc! De ce te porţi aşa? Sunt doar valetul bunicului tău!

— Dacă-mi spui „domnule” în clipa asta, te pun pe genunchi, spuse el ameninţând-o cu degetul.

— De ce să nu-ţi spun „domnule”? Nu mă poţi muta aici ca pe amanta unui desfrânat de la bordelul Regency, se bâlbâi ea indignată. Înghesuită într-o vizuină pentru distracţia ta, neîndrăznind să scot nasul afară…

În privirea lui apăru brusc o sclipire de furie care pieri sub amuzament.

— Nu m-aş fi gândit niciodată la asta. Într-adevăr, ştii că ai o imaginaţie debordantă, nu-i aşa?

Se uită la el şi izbucni în lacrimi.

Pe neaşteptate, o prinse în braţe şi nu-l respinse. Era linişte aici şi se simţea împăcată, atât cât să suspine:

— Şi Luke obişnuia să spună asta!

— Soţul tău? întrebă el, neliniştit.

— Avea obiceiul să spună că am putea lumina toată coasta de vest din Houston, dacă am putea exploata imaginaţia mea.

Furtuna de lacrimi trecuse deja şi, cu braţul pe umărul ei, o conduse spre dormitorul principal.

— Ce părere ar fi avut Luke despre înregimentarea ta în lumea demodată a valeţilor?

— Am făcut-o după… după înmormântare, spuse ea ştergându-şi faţa. Doream o slujbă liniştită, de rutină şi simplă.

Genul acela de slujbă care îmi permitea s-o cresc pe Amy, oferindu-i confort şi stabilitate.

Iar apăruse cuvântul acela: stabilitate.

— Am vrut să plec. După ce am plătit cheltuielile de spitalizare, nu mai rămăsese niciun ban din poliţa de asigurare, aşa că am împrumutat de la socrul meu şi m-am mutat în Anglia, unde m-am înscris la şcoala lui Ivor Spence.

— Pariez că Amy iubea Anglia, spuse el zâmbind.

— Camera asta e drăguţă, spuse ea arătând spre setul de ferestre înalte, asemănătoare cu ale unei catedrale. Ar trebui să aibă geam securizat.

— O să-mi notez!

Hoinărea prin sufragerie şi apoi prin baie, aşa că nu-l auzi.

— Hei, aici poţi juca baschet, spuse ea iţindu-şi capul pe uşă şi zâmbindu-i. E aproape la fel de mare ca cea pe care o ai tu la castelul Donovan.

Avea nasul roşu, ochii umflaţi şi obrajii pătaţi de lacrimi. Se simţea cuprins de un sentiment de tandreţe.

— Eşti atât de frumoasă când plângi!

Uimită, intră în baie şi reveni spunând:

— Oglinda de aici nu spune asta!

— Lui Amy nu i-a plăcut în Anglia?

— Nu! veni răspunsul din baie.

Cum nu revenea, el păşi peste un covor rulat şi, ajuns în faţa uşii, continuă:

— Nu pot înţelege de ce nu i-a plăcut lui Amy în Anglia?

— A fost o perioadă grea pentru ea!

Încercă robinetul şi apa începu să curgă. Se aplecă deasupra chiuvetei şi-şi clăti faţa până când roşeaţa aproape dispăru. Când îşi înălţă capul, Reid stătea în spatele ei. Privirile lor se întâlniră în oglindă. El îi zâmbi şi ea oftă, resemnată.

— Nu există prosop, se plânse ea, şi el îi oferi batista.

Tamponându-şi faţa, evadă trecând pragul băii cu Reid pe urmele ei.

— Ce s-a întâmplat, Margaret? Ce i s-a întâmplat lui Amy?

Se aşeză pe un capăt al unui covor strâns sul. Stătea dreaptă, cu genunchii apropiaţi şi acoperiţi până jos de

fustă.

Nu voia să vorbească despre asta, nici nu voia ca subiectul să pară prea important, dacă-l refuza. Stătea imobilă, frumoasă şi feminină, sperând să ascundă fisurile care-i subminau liniştea.

Vocea aproape că n-o ajuta. Glasul îi tremura uneori, apoi urca şi cobora, până să reuşească să poată începe povestea…

— Luke şi cu mine am făcut totul ca s-o pregătim pentru moartea lui şi ea a văzut o mulţime de morţi în jurul ei în spital. Aşa că atunci când de fapt şi-a ieşit din formă…

— Ce?

Un crâmpei de zâmbet îi ridică un colţ al gurii, dar ea nu-i întâlni privirea.

— Asta i-a spus el că se pregătea să facă. Îşi va schimba forma de om într-o alta. Ei bine, de fapt ea a înţeles prea bine moartea tatălui ei. Chiar prea bine pentru vârsta ei, când alţii cred că pot opri o maşină care rulează doar cu o mişcare a corpului.

— Îi era teamă că va muri?

— Nu, spuse ea ridicându-şi mâna şi frecându-şi tâmpla. Se temea că aş putea dispărea şi eu.

Reid urmări mişcarea care o dădea de gol. Partea asta a poveştii ei n-ar fi vrut să fie auzită de el. Poate că nici ea nu voia s-o audă. Dar, mai mult decât orice, se

temea de distrugerile pe care le-ar fi avut zidurile refugiului care o proteja.

Erau multe breşele pe care el le făcuse.

O compătimea, o compătimea cu adevărat, şi, să fi fost altcineva, ar fi aşteptat să apară empatia firească… Dar cu Margaret nu era posibil. Cum putea să facă asta când propria lui apărare era la pământ?

Se aşeză alături de ea, de ajuns ca ea să-i simtă căldura fără să-l atingă, hrănindu-se cu iluzia unei eliberări.

— Ce ai făcut?

— S-a întâmplat că n-am putut s-o las cu bona, n-am putut merge nicăieri fără ea.

Amuţi, amintindu-şi.

— Şi ţie ţi-a fost greu, ghici el, pentru că a trebuit să laşi deoparte propriile suferinţe ca să le vindeci pe-ale copilului.

Rămase surprins când ea se întoarse delicat într-o parte. O cercetă căutând indicii să afle de ce s-a supărat.

Fără să-i lase timp de gândire, ea continuă grăbită povestea.

— În sfârşit, am făcut ce trebuia să fac de la început. L-am chemat pe socrul meu.

Un zâmbet blând miji pe chipul ei, îndulcind cutele încordării.

— Vorbeşti de bunicul pe care l-a vizitat vara asta? întrebă el, înfruntându-i intenţionat neîncrederea. Cel din povestea cu crema de ras?

O auzi râzând uşor.

— Chiar el! Este un om minunat! îi găsea tot felul de preocupări. Mergeau pretutindeni împreună prin Londra, vizitând locurile pe care el le văzuse în al doilea război mondial şi luându-şi legitimaţii de vizitatori la palatul Buckingham. Nu ştiu nici acum ce i-a spus, dar când a plecat, ea era liniştită.

— Şi tu? întrebă el, cercetându-i atent chipul. Când ai pus piciorul în prag şi ai înfruntat soarta?

Marginile liniştii ei începeau să se destrame.

— Îmm?

— Când ai plâns şi ai jelit? Ţi-ai pierdut soţul şi ţineai la el, cel puţin…

— L-am iubit, spuse ea, cu sinceritate calmă, trecând testul lui.

— L-ai iubit. El a murit în urma unei boli… spuse el, de parcă pescuia şi dorea ca ea să-i povestească despre asta.

Îşi coborâse ochii în poală, aşezându-şi degetele şi ignorându-i prezenţa. O aştepta, dar cum ea nu-şi ridică deloc privirea, continuă.

— A murit şi te-a lăsat singură cu un copil, fără un

sprijin material şi cu datorii mari pentru cheltuielile medicale.

Trebuie să fi fost o perioadă, în orele mici ale dimineţii, când l-ai plâns.

— Într-adevăr, a fost, spuse ea prea grăbită, aproape cu vinovăţie.

Cu un deget, îi ridică delicat bărbia şi o privi direct.

— Nu ţi-ai găsit niciodată prilejul să scapi de suferinţă?

— L-am jelit pe Luke în fiecare zi de când m-a părăsit, spuse ea apărându-se violent.

Îşi încrucişase braţele pe piept ca-ntr-o îmbrăţişare, lăsându-l în afara ei.

Privirea îi alunecă într-o parte, ocolindu-l. Trupul îşi striga împotrivirea, dar el, ca un adversar nemilos, ignoră tot ce nu fusese spus şi-i atacă vorbele.

— Chinul tău ar fi trebuit să pălească până acum! Există praguri pe care trebuie să le treci ca să te vindeci, să te pregăteşti să înfrunţi din nou viaţa. Vrei să-mi spui că n-ai fost furioasă pe Luke pentru că v-a părăsit? Că n-ai certat destinul pentru planul nenorocit în care te-a inclus? Că nu l-ai implorat pe Dumnezeu să schimbe ce putea fi schimbat?

— Nu încerc să justific nimic, declară ea direct, ţinând cu dinţii de fiecare cuvânt. Nu e nicidecum

problema ta!

— A devenit problema mea la duş!

Legănându-şi un picior peste covorul făcut sul, îl încălecă şi-şi puse mâinile pe umerii ei. Îi cuprinse şi-i mângâie. Cu voce blândă îi reaminti:

— Legătura noastră nu poate să crească dacă eşti prinsă în trecut. Sorocul eliberării de trecut a venit şi…

Îşi ridică mâinile de pe umerii ei. Privirea ei, atât de timidă înainte, o căuta furioasă pe a lui.

— Nu sunt nefericită!

Simţea că începe să fie învins.

— Nu sunt nefericită; nu sunt prinsă în trecut, şi ştiu că iadului nu-i pasă de ce este bine pentru noi.

— Sigur, draga mea, spuse el pe tonul unui contabil care-şi împacă nevasta despotică, dar ea nu observă deloc nefirescul.

— Stai acolo atât de mulţumit de tine, un băiat bogat, care n-a fost nefericit niciodată în viaţa lui şi îndrăzneşti să judeci şi să consideri „perioada de jelanie” prea mică, spuse, fremătând de furie. Eşti doar un idealist blestemat!

Îl prinsese acum. O plimbase cum dorise, pipăindu-i şi eliberându-i durerea şi furia. Dar piesa nu continua cum prevăzuse el.

Ca o felină care ameninţă, ea se ridică şi-i prinse

marginile tricoului, smucindu-l ca să i-l poată da jos.

— Cândva, rosti ea stând în genunchi şi gâfâind, m-am luptat cu un copil de doi ani ca să-i iau tricoul, iar tu n-ai nicio şansă.

Surprins că era comparat cu un copil de doi ani, se blocă, şi ea profită de răgaz ca să-i tragă tricoul jos. Îl răsturnă pe jos şi-i prinse cureaua pantalonilor.

— Ce-ai de gând? întrebă el oscilând între răbdare şi uimire, când ea îi trase cureaua.

— Imaginează-ţi!

— Margaret… se târa vocea lui.

Capitolul 9

— Nu vrei să inaugurăm noua ta casă?

Zâmbetul ei nu era blând sau generos, şi nici feminin. Mai degrabă, decise el, părea de-a dreptul prădalnic.

— Casa noastră, insistă el, dar ea era nerăbdătoare să-l dezbrace.

Mai târziu, cu un gest blând, el îi îndepărtă de pe ochi şuviţele umede de păr.

— De câtă vreme durează asta? Trei ani?

— Nici măcar o săptămână, răspunse ea cu insolenţă.

— A, ţi-ai amintit, spuse el mulţumit, când o văzu strâmbându-se.

— N-aveam de gând să te las vreodată să faci asta cu mine, să ştii!

— Mi-a scăpat ceva? M-ai lăsat să fac asta cu tine? întrebă el cu sarcasm. Am crezut că mi-ai impus s-o fac! Aş fi putut să jur că mi-ai smuls hainele de pe mine şi m-ai trântit jos, indiferentă la dorinţele mele, şi ţi-ai satisfăcut pofta frivolă…

— Ah, taci! Plăcerile mele frivole par să coincidă cu ale tale, ştii asta!

— Ştiu!

Se aştepta să spună mai multe, dar el nu continuă. Îşi umezi buzele, dorind să-i explice că nu-i întotdeauna atât de nesăbuită.

— Ai dreptate! Sunt trei ani de când soţul meu a murit. Se întoarse cu gândul spre trecut şi explică. Dar este mai mult de când n-am mai dormit cu un bărbat.

— Aşa numeşti tu asta? spuse el tandru. Dormit?

— Ştii bine ce vreau să spun!

Reid îi şterse lacrimile şi o luă în braţe.

Ea îşi înălţă capul şi-l privi.

— N-ar trebui să-mi amintesc asta împreună cu tine!

Margaret se întreba dacă-l plictisise când Reid, zâmbindu-i deschis, o corectă hotărât.

— Luke este o parte din tine, o parte foarte importantă. Nu poţi trăi opt ani cu un bărbat şi să n-ai amintiri pe care să doreşti să le rememorezi. Nu sunt chiar prost! N-aş putea fi gelos pe un om mort, dar voi deveni gelos dacă vei fereca aceste amintiri atât de bine încât să simt că reprezintă o comoară pe care nu-mi permiţi s-o pângăresc cu mintea mea de muritor.

— Uneori… ezită ea, dar trebuia să spună. Uneori aproape că îmi placi!

Amuzată fără să vrea, îi lovi uşor peste umăr şi se ridică în picioare.

Privi împrejur şi îşi adună lucrurile care, apoi se

îmbrăcă.

— Ai de gând să zaci aşa, despuiat, toată ziua?

— Vino aici!

— Nicidecum! râse ea îngrijorată. Nu ne putem pierde timpul într-o casă goală!

— Nu şi dacă urmăm planul meu, fredonă el cu un zâmbet inocent de rechin. Vino aici!

— Trebuie să ne întoarcem! Bunicul tău…

— Va fi încântat până la cer să ştie ce facem!

— Cum ar putea afla?

— Bunicul? spuse el, ridicând capul surprins. Vestitul ţintaş Donovan? Crezi că nu va afla? Ascultă!

Auzi şi ea scârţâitul unei cheii în broască.

— Domnule Donovan!? Vocea unui bărbat pluti în sus pe scară, iar bocănitul picioarelor reverberă prin sufrageria goală.

Domnule Donovan?

— Este constructorul, mormăi Reid.

— Mă duc să-l întâmpin!

* * *

Reid o prinse de braţ în timp ce coborau aleea, dar ea îl îndepărtă, furioasă.

— Nu trebuia să-mi dai cravata când am coborât

scările!

— Cum aş fi putut şti că o să-mi facă aşa un semn cu ochiul?

— M-a jignit!

Îi întoarse faţa spre el.

— Îmi pare rău! Doar că… Sunt atât de mândru de tine, de noi, că vreau s-o spun tare, lumii întregi.

— Încearcă să te stăpâneşti, spuse ea, fără să pară mişcată de mândria lui.

Se îndreptă cu paşi apăsaţi spre maşină şi rămase acolo bătând din picior şi aşteptând să-i deschidă portiera.

Oftând, el se întoarse să privească din nou casa. Crezuse că e o idee minunată să-i propună acolo căsătoria, dar ea interpretase totul greşit, considerându-l rupt de realitate. Înainte să poată clarifica lucrurile, fusese tulburat de amintirile ei, apoi de trupul ei.

Pe moment, i se păruse o idee bună să-l seducă cu atâta violenţă. Acum nu mai era atât de sigură. Dacă fusese doar o ocazie să-şi elibereze furia, atunci reuşise foarte bine. Dacă fusese o diversiune ca să-i evite întrebările indiscrete, îşi atinsese scopul, iar vina nu era a ei.

Nu putea să-şi explice cum putuse să-i răvăşească judecata cu recompensele ei trupeşti. Nicio altă femeie nu-l afectase atât de mult!

Era empatia care exista între ei şi pe care el o folosea că se necăjească. Acum descoperise că putea fi folosită şi împotriva lui şi voia s-o blesteme şi s-o binecuvânteze.

Îşi spuse că ea evita căderile emoţionale. Era prea liniştită ca să fi lăsat deoparte suferinţa. Singurul răspuns era că nu suferise niciodată după soţul ei. Problemele lui Amy le umbriseră pe ale ei, în timp ce tristeţea îşi urma cursul firesc.

Odată ce Amy se vindecase, Margaret îşi ferecase cu hotărâre sufletul.

— Domnule Donovan, plecăm?

Reid o iscodi şi o văzu bătând darabana în geamul de lângă ea.

— Sigur, scumpete!

El traversă aleea pe lângă botul maşinii şi se opri. Pe capotă era zgâriat un telescop.

— Ce naiba? spuse el frecând desenul cu degetul şi când ridică privirea o văzu zâmbind superior.

— E la fel ca atunci când Amy a zgâriat, cu coarnele de la bicicletă, limuzina domnului Jim, îl informă ea. E un risc pe care ţi-l asumi când ai copii în jur…

* * *

— Nagumbi, am o sarcină pentru tine.

Nagumbi se aşează cu aceeaşi grijă cu care se mişca de obicei. Răsucind vraful de fotografii spre el, Reid ordonă.

— Vreau să ştiu cine sunt tipii.

— De unde aveţi fotografiile? întrebă Nagumbi şi le alinie una câte una pe birou.

— De la Cliff Martin. După spusele lui, Margaret ia prânzul cu târâtoarele astea de câteva ori pe săptămână.

Nagumbi evaluă dovezile.

— Este un motiv de îngrijorare?

— Nu ştiu. Reid se afundase în scaun şi se freca la ochi. N-am încredere în Martin, şi aşa cum m-ai învăţat, nu mă încred niciodată în informaţii care provin dintr-o sursă nesigură. Dar azi s-a întâmplat ceva care mă pune pe gânduri.

Nagumbi ridică din sprânceană şi Reid clătină din cap, obişnuit cu modul de a conversa al prietenului lui.

— Am dus-o pe Margaret la locul de la Univeritatea de Vest şi i l-am arătat. Când am plecat, am verificat în oglinda retrovizoare şi tipii ăştia doi erau acolo – spuse el arătând spre fotografii – şi stăteau la colţ, urmărindu-ne când plecam. Sau privindu-mă când plecam cu Margaret. Mă priveau de parcă eram un pervertit.

— Te-au urmărit?

— Nu pe drumul pe care am mers.

— I-a văzut doamna Guarneri?

— Aş jura că nu!

Nagumbi se lăsă pe spate în scaunul lui şi bătu darabana cu degetele.

— Doar dacă e o actriţă mai bună decât o crezi tu!

— M-am gândit la asta, spuse el clătinând capul. Poate că Margaret a fost oripilată, umilită, înspăimântată de moştenirea de un milion de dolari pentru fiica ei. Dacă joacă teatru, se iroseşte aici în Houston. Ea aparţine Hollywoodului!

— Voi verifica asta, aşa cum doreşti. În aceeaşi idee, asta coincide cu propriile mele investigaţii.

— În ce privinţă?

— Când bunicul s-a întors, după tentativa de răpire, am considerat că raportul poliţiei este nesatisfăcător.

Reid nu părea deloc surprins.

— Pierre m-a avertizat! N-ai acceptat unele mici discrepanţe?

— Câteva. Când o să am un raport de care să fiu mulţumit, am să vin la dumneavoastră imediat. Pentru moment, trebuie să mă mulţumesc cu ceea ce este informaţie publică, spuse el cu mândrie rece. Desigur, cât îmi permite timpul, voi continua să-l supraveghez pe domnul Donovan.

— Care activitate crezi că va aduce cele mai bune rezultate?

— Informaţia publică, atunci când e folosită corect de oficiali, nu reprezintă altceva decât un instrument birocratic de confuzie. Cred că, ţinând cont de obiceiul domnului Donovan de a face cum doreşte, n-ar strica să-i supervizăm deplasările.

Fără să ezite, Reid ordonă.

— Fă-o!

— Îi voi căuta de îndată. Încă am convingerea că ar trebui să fiţi atent la faptul că doamna Guarneri ar putea să nu fie ceea ce pare. Femeile sunt otrava omenirii, intonă Nagumbi, şi Reid îl privi atent.

— Abigail îţi face probleme?

— O femeie atât de scundă cu greu mi-ar putea face probleme. Expresia lui Nagumbi nu se schimbase şi Reid îşi ascunse zâmbetul. Este mai mult decât o pacoste!

— Care este problema?

— Are impresia că noi doi am putea, spuse rotindu-şi ochii ca în faţa unei amintiri dureroase, face împreună o pereche minunată.

— Poate că aţi putea!

— Este prea tânără şi prea extravagantă. S-ar putea s-o plictisesc foarte repede!

— Este de-ajuns de mare să ştie ce vrea şi

extravaganţa ei este exprimată doar de hainele şi de bucatele ei. Abigail este la fel de dură ca o stâncă. Reid se legăna cu scaunul înainte şi-napoi, examinându-şi prietenul. Te doreşte de vreo câţiva ani!

S-ar putea să greşeşti!

Nagumbi înălţă încet, cu demnitate, dintr-o sprânceană.

— Păreţi să-i fi acordat oarecare importanţă.

— Aş vrea să te văd fericit!

— Fericirea nu-i altceva decât o stare de spirit. Eu sunt mulţumit!

— Nu, eu vreau să fii fericit!

Chipul lui Nagumbi nu se clinti.

— Doamna Guarneri pare să aibă cu dumneavoastră o legătură de felul celei pe care doriţi să existe între mine şi Abigail. Sunteţi fericit?

— Sunt fericit, frustrat, uimit, neliniştit, râse Reid.

— Îngrijorat!

— Şi asta.

— Nu este posibil ca dragostea asta să vă anihileze orice spirit de prevedere?

— Asta este dragostea? Uneori cred că este magnetism!

— Între doi oameni?

— Da. Ştii, ne târăşte să luptăm cu acest vârtej…

— Foarte atrăgător, spuse Nagumbi cu aversiune calmă.

— Odată ajunşi acolo, culorile şi sentimentele luminează în jurul nostru şi ne ameţesc.

Reid oftă. Când fuseseră să vadă casă, avea intenţia s-o ceară în căsătorie; acum se bucură că n-o făcuse. Lupta dintre sentimente şi neîncredere îi sfâşia inima şi-i tulbura mintea.

Oare gândea lucid? Pentru prima dată în viaţa lui, se îndoia de asta.

— Nu pot, orbit de dragoste, să ignor realitatea! Sunt prea multe în joc aici!

— Mă bucur că încă realizaţi asta! Nagumbi ridică fotografiile. Nu ai nicio informaţie asupra acestor domni?

— Niciuna! Va trebui s-o iei de la zero!

— Şi credeţi că ar trebui să dau credit pretenţiilor lui Abigail de a o băga în seamă?

— Absolut!

— Fascinant!

* * *

— Scuzaţi-mă! Margaret păşi în bibliotecă, mulţumită că demnitatea ei de valet era refăcută, un scut viabil împotriva bărbatului cu ochi căprui. Ştiţi unde este

bunicul dumneavoastră?

Reid îşi privi ceasul.

— Trage un pui de somn, cred. Nu-şi face siesta de după-amiază, la vremea asta?

— Da, dar nu-i acasă. Am verificat!

— Există vreun motiv de îngrijorare?

Îi zâmbi superior, ca şi cum n-o cred, ca şi cum ar fi intrat doar ca să-l vadă pe el.

Deşi nu vrusese să-i spună, ea hotărî că acum devenise o necesitate.

— N-o găsesc nici pe Amy!

— Când ai pierdut-o?

— Acum câteva clipe! Nu este unde credeam, vorbi ea cu glas pierdut. Vreau să spun, şi-a petrecut noaptea cu o prietenă şi am sunat să văd când o trimit acasă.

— Şi?

— Şi mi-au spus că au făcut-o cu trei ore în urmă!

— În timp ce noi eram la casă?

Ar fi vrut să se ascundă în faţa amintirii. Făcuse mai mult decât un „tur” obişnuit al casei, şi, în tot acest timp, fiica ei fusese neînsoţită, iar vinovăţia unei mame nu cunoaşte odihna.

Aparent!

— Ai încredere în oamenii aceia?

— Desigur, spuse ea ştiind că sunase prea

sentimental, dar hotarul firav al panicii începuse să se erodeze.

— În regulă, o încurajă el. S-a întors aici?

— Abigail a luat dejunul cu domnul Jim, spuse strângând pumnii şi Reid văzu gestul care o dădu de gol.

— Apoi?

— Apoi nimic. Nimeni nu i-a mai văzut de-atunci!

Îşi dădu părul de pe frunte, privind îngândurat pe fereastră.

— Ai verificat la piscină? Ştii că bunicului îi mai place încă să se plimbe pe marginile lunecoase.

— Nu sunt acolo, spuse ea urmărindu-i privirea dincolo de fereastră. Mă tem că mă port prosteşte, dar pare atât de ciudat. Domnul Jim nu s-ar fi strecurat afară cu Amy, nu-i aşa?

— De ce spui asta? spuse el întorcându-se şi cercetând-o alertat.

— Ah, ştiu cum se enervează din cauza constrângerilor situaţiei care s-a abătut asupra lui. Vrea să meargă unde vrea să meargă, când vrea. Şi Amy, vorbi ea frământându-şi mâinile.

Amy l-ar fi putut incita să facă orice.

— Nu cred să-i fi cerut bunicului s-o ducă afară când ea înţelege pericolul!

— Nu i-am spus niciodată exact ce se întâmplă.

Toate ameninţările astea cu răpirea au început după plecarea ei în vacanţa de vară, şi n-am vrut s-o îngrijorez când va reveni. Amy m-a sâcâit să-i iau rechizite pentru şcoală dar am fost ocupată.

Până acum, n-am avut impresia niciodată că i-ar cere domnului Jim să meargă cu ea. Simţea că nu mai are aer, de spaimă.

Am fost o proastă!

— Ai verificat să vezi dacă toate maşinile sunt în garaj? Dacă şoferul este la post?

Ea clătina încet capul, la fiecare întrebare.

— Din cauza asta am venit să te văd. O maşină şi şoferul lipsesc.

— La naiba cu ascunzişurile bătrânului, spuse el ridicându-se din scaun, transformându-se dintr-un iubit plin de sine într-un nepot îngrijorat. Ce crezi că a făcut acum?

— Nu ştiu, răspunse ea, încrucişându-şi mâinile, apoi iar schimbându-le între ele, pentru ca în final, amintindu-şi de demnitatea ei de valet, să le lase în jos.

— Îl sun pe Cliff Martin; m-a asigurat că-i totdeauna disponibil pentru consultaţii. Ridică receptorul, apăsă tasta pentru apel automat şi spuse: sunt sigur că este doar mult zgomot pentru nimic!

— Poate ai dreptate! Sunt aşa de pisăloagă!

Simţea că o cuprinde o vagă uşurare când transfera responsabilitatea în mâinile pricepute ale lui Reid. O să descurce el asta! Încăpăţânarea lui, încrederea lui, o îmbărbătau.

— Cu Cliff Martin, vă rog, spuse el în receptor. Aici e Reid Donovan, adăugă el şi-i făcu cu ochiul, iar ea-i răspunse zâmbind slab. Încă mai zâmbea când ridică privirea şi spuse: nu este normal să stau şi să aştept la telefon atât de mult!

Bătea din picior, iar expresia liniştită a feţei se transforma din nerăbdare în aversiune.

— Da? Cum adică nu-i la birou? Găsiţi-l pentru mine! Aici e Reid Donovan! Nu, se pare că nu înţelegeţi. Sunt cel mai important client al lui!

Neliniştită, veni alături de el şi-şi puse mâna pe braţul lui.

Încă atent la conversaţia telefonică, clătină din cap spre ea.

Mâna ei resimţea încordarea braţului lui.

— Plecat din oraş? Cum să fie plecat din oraş? Ultima dată când a fost plecat, bunicul meu a fost răpit! Cine-i acum la telefon? Mama lui? Aşa deci? Cine se aseamănă se adună, nu-i aşa? spuse el trântind telefonul şi chipul lui avea o expresie sălbatică atunci când se întoarse spre Margaret. O să-l sun pe unchiul Manuel!

O cuprinse pe Margaret de talie şi se afundă-n fotoliu, trăgând-o după el. Margaret nu manifestă niciun fel de rezistenţă; îşi dorea să fie aproape. Din stomac simţea urcând o răceală, o zvârcolire de durere şi teamă. Se cuibări la pieptul lui, căutând căldura şi el o strânse mai aproape. Luă telefonul cu o mână, pe când cu cealaltă îi mângâia braţul.

Îndată ce i se răspunse de la capătul firului, începu să vorbească la fel ca un spaniol autentic.

— Bună, mătuşă De la! Ce mai faci? Da, bine, unde-i unchiul Manuel? Acoperi receptorul cu mâna şi spuse: mătuşa De la, sunt preferatul ei!

Margaret putu auzi venind de pe fir un torent de fraze în spaniolă şi-l vedea pe Reid încruntându-se. Vorbele lui deveneau tot mai insistente, tot mai dezgustate, şi privirea îi rămase fixată de telefon când îl închise.

— Ce este? întrebă Margaret.

— Brusc, după atâţia ani, mătuşa Dela nu înţelege spaniola, spuse privind-o.

— De ce? şopti ea.

— Cred că nu vrea! Mi-a spus că o să mă sune unchiul. Că a dat un telefon şi a plecat.

— O să te sune?

— Da, a spus că aşa o să facă, adăugă el cuprinzând-

o cu braţul celălalt. S-ar putea să ai dreptate! Ceva nu e în regulă aici, şi n-o să ne placă când o să aflăm.

— Trebuie să facem ceva, spuse ea ocolindu-i îmbrăţişarea.

— Ai vreo idee?

— Trebuie să găsim ceva!

— Hai să aşteptăm telefonul! Sunt sigur că o să fie unul!

Acum, linişteşte-te! Ai nevoie de o minte limpede!

Nu voia să se liniştească. Voia să sară, să alerge oriunde şi să se agite. Voia să se bată şi să strige sau… să facă orice.

Fusese instruită cum să facă faţă unor situaţii ca aceasta, dar se rugase să nu se-ntâmple niciodată aşa ceva… Acum trecea prin aşa ceva şi în sufletul ei se simţea distrusă.

Avea dreptate, fir-ar să fie! Tot ce puteau face era să aştepte uitându-se în linişte la telefon. Când se reculese, se cuibări din nou în braţele lui.

— Ai verificat împreună cu Nagumbi? o chestionă el nerăbdător.

— Nu este în zonă.

— Am vorbit cu el acum nu mai mult de două ore, oftă el, frustrat. Unde-i toată lumea? Ştiu toţi ceva şi noi nu ştim?

— Tare mă tem că da, spuse ea înfiorată şi se apropie mai mult. Mă tem că da!

Liniştea căzu ca o piatră între ei. Hoinăreau pierduţi în propriile gânduri, incapabili să se mintă unul pe altul, incapabili să se aline.

— Nu-i adevărat, tu ştii, spuse el brusc.

— Ce? răspunse ea tulburată.

— Nu-i adevărat că sunt un băiat bogat şi răsfăţat, care n-a cunoscut o clipă de tristeţe.

Fără să înţeleagă, începu să caute prin amintiri: nu spusese ea ceva în genul acesta, astăzi dimineaţă? ţipase la el şi fusese violentă pentru că el îşi vârâse nasul într-un colţ al durerii ei.

Oare asta a spus ea? Se crispă de teamă. Îşi aminti ce-i spusese Jim despre părinţii lui Reid. Cum a putut fi atât de insensibilă?

Cum de i-a spus că ştia fără ca el să-şi dea seama câtă încredere avea Jim în ea?

— E adevărat, cred că sunt nebun după bunicul! M-a luat la el când lumea din jurul meu se prăbuşea. Margaret înţelegea cât de stingherit era când îi spunea asta, pentru că Reid îşi alegea cuvintele cu grijă şi nu-şi ridica privirea.

— Am crescut în Seattle, ştiai asta? Ea încuviinţă, clătinând din cap. Este un loc minunat! Munţii în spate şi oceanul Pacific în faţă, şi dealuri, şi ploi, şi aer proaspăt.

Îmi place în Houston; mi-e bine aici, dar Seattle este paradisul pentru un băiat. Tabere, excursii, pescuit. Pe toate le-am făcut împreună cu părinţii, spuse el, trăgând cutremurat aer în piept, iar ea simţi o durere în suflet. Au murit când aveam opt ani. Nu eram ca Amy. Eram nepregătit!

— Dar ţi-a purtat de grijă bunicul? întrebă ea.

— Da, dar chiar şi aşa! L-am detestat atât de mult!

— L-ai detestat? Era acum uluită. De ce?

— Ai mei nu erau pretenţioşi. Nu erau hippyoţi şi nici măcar excentrici. Tatăl meu evita banul şi tot ce se baza pe el, iar mama dorea să-i educe pe cei săraci. Totdeauna am ştiut că, într-un fel bunicul… îi dispreţuia. Privirile li se întâlniră şi între ei se născuse o legătură caldă şi amuzată. Nu ştiu cum de era tata aşa, dar cred că părerea lui era că banii, „accesoriul bunăstării”, erau cauza dezinteresului tatălui faţă de fiul lui şi că îi despărţiseră de tot, cu mult înainte. Aşa obişnuia tata să-i numească accesorii.

— Apoi ai rămas cu bunicul.

— Da!

— Ce s-a întâmplat cu familia mamei tale?

— M-am întrebat asta mult timp după ce ea a murit.

Obişnuiam să-mi imaginez că bunicul meu şi-a folosit influenţa ca să-i îmbarce spre Siberia, spuse el făcându-şi din palmă un tunel pe care îl ţinu în dreptul ochiului, în

timp ce cu cealaltă mână învârtea de manivela unui aparat imaginar de filmat. Când au scăpat, s-au întors şi m-au smuls din această viaţă înăbuşitoare a luxului.

— Doamne, vrei să spui că nu asta era situaţia?

— Puşti fără minte! Mama era orfană. Cred că însurătoarea cu o femeie fără familie şi fără bani a fost un fel de revoltă care i-a reuşit.

— Se iubeau? îi scăpă ei întrebarea.

— Doamne, da! Erau o familie, un cerc magic unde ceilalţi puteau intra şi ieşi, doar dacă erau doriţi. Uneori se-nţelegeau unul pe celălalt fără cuvinte şi mă întreb cum reuşeau. Îşi întoarse capul într-o parte şi-şi şterse o lacrimă de umăr.

Margaret simulă că n-a observat. Mi-a fost atât de dor de ei.

Voiam ca tata să mă aşeze pe umărul lui şi să mă azvârle în pat, iar mama să mă învelească.

— Când te-ai decis să-i acorzi domnului Jim o şansă?

— Nu m-am decis niciodată. Însă m-a transplantat dintr-o viaţă liberă în Seattle într-o existenţă de băiat de bani gata în Houston, făcând apoi tot ce-i stătea-n putere să fiu fericit.

Eram un novice în privinţa asta, spuse el gemând şi clătinând din cap…

Îl detestam pentru că trăia când părinţii mei erau

morţi. M-am speriat când am început să ţin la el şi am fost într-adevăr înspăimântat când amintirea alor mei a început să pălească.

— Era bun şi înţelegător?

— Jim? Ai înnebunit? spuse el observându-i strălucirea ochilor. Eşti amuzantă! Obişnuia să-şi iasă din fire frecvent şi-mi spunea să continui, ca apoi să iasă intempestiv afară. Aşteptam să văd dacă m-a abandonat, dar se-ntorcea întotdeauna pentru mai mult. După o vreme, ranchiuna mea a scăzut. Nu mă puteam stăpâni pur şi simplu. Mi s-a făcut milă de el şi am devenit atent la ce-l interesa. L-am făcut atât de fericit discutând despre stocurile de petrol şi preţul pe baril.

— Mi se pare că te-ai maturizat prea repede!

— Iei ce-ţi oferă viaţa!

— Este dificil să fii copil, nu-i aşa? spuse ea cu compasiune.

— Mda, dar m-a călit. Aşa şi cu Amy. Cât de călită crezi că ar trebui să fie?

— Ce vrei să spui

— Nu crezi că tu şi cu mine am putea avea o casă unde ea s-ar putea detaşa de eterna ei vigilenţă şi unde să-i dispară tremurul buzei?

— Ce?

— Avem multe în comun, eu şi Amy. Amândoi ne-am

pierdut sprijinul prea devreme, suntem antrenaţi pentru călătoria prin viaţă. Sunt puternic pentru că sunt bărbat, pentru că trebuie să fiu. Ea este puternică pentru că altfel ai resimţi asta ca pe un eşec.

— Ce? spuse ea indignată. Ţi-am spus eu asta?

— Nu!

Furia n-o lăsa să respire, dar simplitatea şi siguranţa răspunsului lui o înţelese.

— De unde ştii?

— Sunt lucruri care o privesc pe Amy şi pe care le-am observat. La petrecerea de ziua mea, ea era gazda neoficială. Pentru bunicul meu, ea era sprijin şi tovarăş. Şi mi-a spus cât de mândră eşti de progresele ei în artele marţiale.

— Orice femeie trebuie să ştie cum să se apere singură!

— Nu vreau nicio dispută! Să nu mă înţelegi greşit, e o fată care ştie să se apere. Dar a aflat că scapi de teamă dacă te aperi singur şi acum este doar un pic mai mult din toate, când este cu tine.

— Tu crezi că ajuţi? întrebă ea cu ostilitate crescută.

— Cred că şi eu şi ea avem nevoie să putem merge undeva unde putem tremura când ne este frică, să putem plânge dacă suntem răniţi şi unde să ne putem reface ca să-nfruntăm lumea.

— Ar trebui ca eu să fac toate astea pentru voi?

— Nu! Un zâmbet se prefigura în colţul buzelor lui şi ea realiză că o adusese unde dorise. Eu şi Amy vom face asta unul pentru celălalt, şi mai mult, o vom face pentru tine.

— Pot să am grijă singură de mine!

— Sigur că poţi!

— Mă învinovăţiţi pe mine pentru călătorie. Spui că dacă nu mă mut cu tine, o să fiu rea cu fiica mea. Unde ai învăţat asta?

Ăsta-i şantaj!

— Hei, dragoste, orice poate fi folosit!

Se ridică brusc şi el nu o opri. Îşi frământa mintea, tulburată de ceea ce i se spusese, alunecând de la ideile fixe ale unui valet stilat la durere şi angoase. Ea se plimba. El o privea.

— Scuzaţi-mă, vorbi Simon de la uşă. Ţinea în sus un plic mare şi neted; mâna îi tremura. Cred că este important!

Reid se ridică, fixându-l pe Simon cu ochi sălbatici.

Margaret ajunse ca pe roţi, smulse plicul şi citi.

— Asta este, confirmă ea. Îl ridică şi i-l arătă lui Reid, încă nedesfăcut. Ştiu că asta este!

Capitolul 10

Reid luă plicul maro din mâna ei, fără să-i atingă degetele şi să-şi dezlipească privirea de la ea. Cu o voce guturală, plină de durere, întrebă:

— Ce este, Margaret?

— Un bilet, răspunse ea frângându-şi mâinile, fixând plicul şi aşteptând ca el să-l deschidă. Reid stătea ca de piatră, încă ţinând întinsă mâna în care avea plicul, aşa că ea îi explică: de la răpitori. La fel ca celelalte bilete.

Nu-şi retrăsese mâna care tremura uşor. Ea îşi ridică privirea, disperată să ştie ce scrie în bilet, uimită de reţinerea lui. Brusc, înţelese că el încă o mai suspecta. Fermecătorul ei iubit încă nu avea încredere în ea – asta îl durea – şi nu-i plăcea.

Ea n-avea timp să sufere şi şuieră:

— Ticălosul!

Îi smulse plicul şi-l desfăcu rupându-l. Îl parcurse în grabă şi-l aruncă pe jos. Se răsuci gata parcă să alerge spre uşă; brusc, se opri neştiind unde să se ducă.

El ridică biletul, îl citi, şi cu o violenţă bine stăpânită îl împinse în buzunarul hainei. Ridică receptorul telefonului şi tastă numărul poliţiei din Houston. Bătea darabana cu piciorul când ceru cu domnul Morris, reprezentanul poliţiei, şi aşteptă legătura.

— Unchiul Manuel? Ce dumnezeu faci acolo?

Unchiul lui drag nu părea aşa plăpând, cum ar fi trebuit să fie un pensionar. Părea furios când îi răspundea.

— Încercam să obţin legătura cu patrupedele astea! Am renunţat la duritate şi uite ce se-ntâmplă?! Se prăbuşeşte toată şandramaua!

Realiză, cu senzaţia că o tonă de cărămizi i-au căzut în cap, că ar fi trebuit să înţeleagă ce se întâmplă cu săptămâni în urmă dacă n-ar fi fost atât de tulburat de proprii hormoni.

— Ce-aţi făcut?

Răspunsurile pe care le primea îi făceau să strige, să se plimbe, să-şi dorească să-l ia pe bătrân şi să-l încuie într-o temniţă.

— Şi tu alături de el, îi spuse el lui Manuel. Planul tău a aruncat în plasa răpitorilor doi ostateci, şi pe toţi sfinţii, să faceţi bine să fie amândoi acasă şi în pat până la căderea nopţii, altfel vă pun pe toţi pe butucul de tăiat carnea al mătuşii De la! spuse el trântind receptorul, ridicându-l din nou şi trântindu-l iar.

— Sunt amândoi în mâna răpitorilor, spuse el. I-au săltat în timp ce erau la cumpărături. Poliţia nu ştie unde i-au dus.

Se oprise şi se uita la ea.

— Margaret! – spuse el cu tonul dur pe care îl

folosea când ordona.

Tonul acesta avea totdeauna efect, dar acum Margaret nu se întoarse, nu se clinti din loc.

— Margaret, trebuie să stăm de vorbă!

— Am mai trecut prin asta, o auzi el şoptind. O să mă descurc eu! Ştiu ce trebuie să fac!

El îi privea spatele. Stătea înfiptă în vârful picioarelor, cu umerii ridicaţi şi spatele drept. Ţinea gâtul foarte încordat şi braţele pe lângă corp, cu coatele atât de întinse încât îţi dădeau impresia că sunt un pic răsucite înapoi. Avea palmele rigide, întinse, cu degetele răsfirate în formă de stea.

O înconjură, cercetând-o ca pe o statuie, şi când îi văzu chipul, toată neîncrederea lui dispăruse. Cât de stupid fusese accesul acela de scurtă paranoia! Tot universul ei era legat indisolubil de Amy. Toată dragostea ei maternă şi toate temerile se concentrau asupra unicului ei copil. Femeia asta nu şi-ar fi trimis niciodată copilul în faţa primejdiei, nici pentru bani, nici pentru alt motiv.

Temându-se s-o atingă, speriat că s-ar putea dezintegra, el spuse încet:

— Poliţia ştie deja despre bunicul şi despre Amy. Acum lucrează să-i găsească!

Ea îşi mişcă doar ochii spre el.

— Am mai trecut prin asta înainte, spuse ea cu o

convingere înfrigurată. O să mă descurc eu!

— Da, ştiu, o linişti el. Hai să stăm jos, vrei?

— Nu, răspunse ea pe un ton inert, fără emoţie.

— Margaret, doar n-o să stăm în picioare, aici.

— Stai tu jos!

— Nu, nu-i nimic. O să stau aici, cu tine!

Căuta în jur ceva, orice ar fi putut s-o ajute să iasă din starea în care intrase. Totul părea atât de normal. Calculatorul zumzăia, cărţile lui zăceau răspândite pe birou. Pe marginea biroului se afla un instantaneu cu Amy şi bunicul lui, la petrecerea de ziua lui. Într-un pachet ordonat, pus în agenda lui se aflau actele casei de la Universitatea de Vest. Aici nu exista nimic cu care ar fi putut s-o ajute. Instinctul îi spunea s-o ducă afară, afară sub copaci, la piscină, oriunde lumina soarelui i-ar putea topi încordarea.

— Hai să ne plimbăm, murmură el.

Ea se legănă o clipă, stând încă pe vârful picioarelor.

— O plimbare? O plimbare? Vocea ei avea inflexiuni care păreau o altă limbă. Bine!

Se destinse lent din încordarea ce-o ţinuse în vârful picioarelor şi reveni pe călcâie. Revenise doar la statura atât de familiară lui, fără vreo altă schimbare. O sprijini să înainteze spre uşă şi în faţa lor apărură Simon şi Abigail, care-i priveau cu teamă.

— Ce veşti? întrebă Abigail.

Înaintând lent şi continuu, el o puse în temă.

— Bunicul a fost răpit şi Amy e cu el.

Abigail gemu şi-şi acoperi ochii cu mâinile, dar Reid nu putea permite altcuiva să cedeze. Casa trebuia administrată în continuare aşa că întrebă:

— Vrei să verifici dacă există de mâncare, ceva mai uşor, pentru ei, când vor veni? Ea îşi lăsă mâinile jos, descoperindu-şi faţa şi-l privi. Trebuie să fie ceva ce poate fi păstrat, până ajung ei aici.

— Sigur, domnule Reid, îi răspunse ea cu voce liniştită.

— Poate o supă sau o salată, sugeră el.

— Ştiu cum să gătesc o cină fără oră fixă, pufni iritată Abigail, dând să plece. O să mă ocup de asta!

— Mulţumesc! Mă scapi de-o grijă!

Pe culoar, Reid o opri pe Margaret pentru o scurtă pauză.

— Simon?

— Domnule? răspunse prompt lacheul lângă el.

— Eu împreună cu doamna Guarneri vom ieşi afară. Am nevoie de un telefon mobil, cu clamă pentru curea.

— Imediat, domnule. Dar lacheul nu se clinti. O fixa concentrat pe Margaret.

— E în stare de şoc, explică Reid.

— Doriţi să vă aduc o pătură? N-ar trebui să stea întinsă?

— Nu pot nici măcar s-o fac să stea jos. Sunt sigur că aerul de afară o va încălzi.

Simon încuviinţă şi dispăru, revenind într-o clipă cu telefonul cerut.

— Are semnal oriunde în zonă, îi spuse lui Reid. Domnul Jim l-a setat. Acesta are şi staţie. O să vă sun dacă se-ntâmplă ceva aici.

— Mulţumesc! Ştiu că pot conta pe tine, spuse bătându-l amical pe umăr şi conducând-o pe Margaret spre uşa de la intrare.

Simon sări să i-o deschidă şi ei păşiră afară în lumina soarelui. Căldura înăbuşitoare de august lăsase loc unui septembrie mai blând.

Reid aruncă o privire îngrijorată spre Margaret, a cărei stare părea să nu-şi găsească rezolvare. Incapabil să mai suporte, o opri în verandă şi-i desfăcu cravata şi gulerul. În tot acest timp ea privea în gol, şi-l urma supusă când i-o cerea.

Unde s-o ducă? Nu puteau cutreiera aşa, fără niciun rost, dar s-o aşeze jos i se părea o cruzime. Era nevoie de ceva care să-i schimbe gândurile, iar el avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia. În timp ce treceau pe lângă colţul casei, îi veni o idee.

— Vino, murmură el. Am ceva să-ţi arăt!

Vedea clar că pentru ea nu mai conta unde mergeau sau ce voia să-i arate, dar continua, de dragul normalităţii, să spună vrute şi nevrute.

— Nu aşa arăta planul meu să-ţi fac o surpriză, dar poate e mai bine. E doar un substitut, aşa cum e un şal călduros sau ursuleţul favorit.

Când deschise uşa spre garajul unde stăteau cele cinci maşini, aerul rece îi înconjură. Aprinse lumina şi o conduse în spate trecând pe lângă maşini, spre o uşă din spate. Precaut deschise uşa magaziei de piese; era deja lumină înăuntru.

Mirosul de lemn proaspăt de cedru se răspândea şi nasul lui Margaret fremătă.

— Lasă-mă pe mine primul, o instrui el, şi ea aşteptă docilă afară. El îşi verifică oaspeţii şi apoi strigă:

— Ok, poţi intra acum!

Imitându-l, ea se strecură înăuntru. Vedea cum privirea i se lumina, cum încântarea topea gheaţa de pe toată înfăţişarea ei.

— Ah, căţeluşi! Ochii ei străluceau de-o bucurie caldă. De unde îi ai? O să mă lase mama lor să-i ating? Ce vârstă au?

— Adăpostul de animale; dacă eşti atentă; aproape patru săptămâni.

Mişcâdu-se cu grijă, ea îngenunche lângă coş.

— Sunt fermecători, şi sunt aurii! Întinse mâna spre căţeluşă şi o lăsă să-i miroasă mâna. Sunt golden-retrieveri?

— Golden-retriever, setter irlandez, şi au părăsit adăpostul pe bază de legitimaţie.

Ea râse, aproape firesc.

— Corcituri, gânguri ea spre căţeluşii rostogoliţi în coş.

Curaţi, strălucitori, dominatori, se căţărau pe margini şi cădeau în boticuri, grăbiţi să fie primii care-şi salută vizitatorii.

Mama lor stătea dreaptă pe molton, privind cu ochi temători cum puii adulmecau şi scheunau, fără ca ea să împiedice.

Când Margaret se aşeză jos, pe podea, ca să le facă mai mult loc, un explorator mai îndrăzneţ îşi agăţă gheruţele ascuţite de ciorapul ei şi îl rupse. Îl pescui şi-l ridică sus, aproape de obraz.

— Hei, ai grijă! El o muşcă de nas, clămpănind viguros din dinţi. Ah, tu eşti un lipicios!

Un alt pui se căţără în poala ei, legănându-se ca într-un hamac, atârnat de fustă. Un al treilea o prinse de manşetă.

— Nu sunt scumpi? Sunt cinci?

— Mda, încuviinţă el absent, întreţinându-se cu propriul lui vizitator. Erau aproape să fie eutanasiaţi şi n-am putut să suport asta, aşa că i-am smuls pe toţi.

— Ce are bunicul de gând cu ei? întrebă ea, plimbându-şi mâna pe blăniţa moale şi cârlionţată a puiului din poală, fără să se supere pe năsucul rece care o împungea în palmă.

— Bunicul? N-are nimic de gând cu ei! M-am gândit că am nevoie de un câine!

— Un câine?

— Aşa că am devenit un pic sentimental! spuse smucind uşor piciorul de lângă micul prieten. Ăsta-i pantoful meu! continuă el strângându-şi picioarele sub el, după moda indienilor.

Am prieteni care au copii. Când aceşti drăcuşori vor fi înţărcaţi, toţi finii mei vor primi, în dar, un căţeluş.

— Câţi fini ai?

— Patru! Nouă ne rămân mama şi un pui, spuse el cercetându-i chipul. Crezi că Amy ar dori să-l păstreze? îl privea, uimită. Câinii sunt pentru casa noastră. Casa noastră, cea pe care ţi-am arătat-o astăzi. Încă îl privea cu ochi bolnavi şi speriaţi. Tu, eu, Amy şi câinii.

— Dumnezeule mare! exclamă ea, punându-şi mâna pe stomac şi ghemuindu-se, până când fruntea îi atinse genunchii. Nu mai pot îndura! Puiul din poala ei scheună

încercând să scape şi Reid se aplecă spre ea.

— Margaret, spuse el răguşit, iubito, totul va fi bine!

Se aplecă, învăluind-o protector cu braţul şi auzi geamătul ei.

— Am mai trecut prin asta înainte, dar acum nu pot să mai fac faţă!

Căţeluşul din poală şi cel care-i clămpănise nasul scheunară la unison, de parcă i-ar fi răspuns. Unul îi linse cu fervoare obrazul, iar celălalt îşi freca pe-o parte boticul de palma ei. Reid o aşeză în braţele lui.

— Iubito, trebuie să ai încredere! Ai puţină încredere!

— Încredere! zise ea. Încredere! Este una din groaznicele ironii ale sorţii, din nou! Ultima dată a fost Luke! De data asta este Amy! M-am măritat cu un doctor care trata cancerul şi el moare de cancer. Am ales o carieră care să-i ofere siguranţă fiicei mele şi e răpită din cauza asta!

— Soţul tău?

— Mort de cancer. În acelaşi spital în care a luptat să salveze vieţi. Cel mai bun tratament nu l-a putut salva, nu l-a putut salva de suferinţă. L-am iubit şi l-am privit uscându-se, devenind o umbră. L-am văzut pierzându-şi părul şi controlul asupra propriului trup, şi l-am văzut făcând infarct şi stop respirator. L-am văzut intrând în

remisie – de două ori. I-am ascultat pe doctori spunând că l-au salvat – şi el a murit. Parcă mi-aş fi petrecut toţi cei trei ani stând pe coridor, în aşteptarea rezultatelor testelor, operaţiilor şi chimioterapiei. Aşteptând acolo, cu aceste nenorocite lumini fluorescente pâlpâind.

Privindu-le, în orele în care-mi luau pentru el sânge ca să-l trateze. Aşezată pe un scaun tare, în cameră, încercând să-i dau putere, cu mângâierea mea. Privindu-l în lumina aceea îngrozitoare şi ştiind că nu va merge. Margaret îşi ridică privirea spre el. Nimic nu l-a putut ajuta!

O privea şi vedea cum amărăciunea îi dispare. Chipul ei se îmblânzea, ochii ei se umpleau de lacrimi; o durere moale, blândă se năştea şi creştea. Suspinele îi scuturau trupul cu mult înainte să se materializeze în sunete şi ea îşi îngropă faţa în scobitura gâtului lui, zguduită de un acces de plâns. Se agăţa cu degetele de umerii lui, gemea de parcă era pe moarte.

— Acum au luat-o pe Amy a mea! Mi-au luat copilul!

El nu scotea un cuvânt. Nu-i oferise alinare doar de dragul de a o strânge în braţele lui. Se întâmplase asta doar când ea uitase de sine. Cuvintele ei erau o revelaţie pentru el, iar refularea de energie şi durere îi putea induce o stare de catharsis.

Era explicaţia sarcasmului cu care se retrăgea,

neîncrezătoare, din faţa iubirii, şi a fricii terifiante de intimitate. Fiecare pas al călătoriei îl făcuse alături de soţul ei, sângerase alături de el, gustase bucuria alături de el, îl ţinuse în braţele ei atunci când murise. Nu ştia dacă sufletul ei mai putea duce durerea iubirii şi nu-şi putea aminti bucuria ei. Renunţase cu totul la ea, de teamă că s-ar putea ataşa; dacă ar fi iubit n-ar fi suferit din nou?

Când renunţă încercând să-l protejeze, lacrimile ei se prelinseră pe umărul, pe pieptul lui. Uneori poposeau pe braţul lui. Într-un târziu, accesul de plâns încetă şi se sprijini de el, amorţită de emoţie. O vreme stătu cu faţa întoarsă, ferindu-se de el, dar până la urmă se reîntoarse în braţele lui şi-l privi.

— Eşti cel mai răbdător bărbat pe care l-am întâlnit vreodată!

— Arăţi ca naiba, spuse el privindu-i chipul de porţelan, plin de pete roşii.

— Mulţumesc!

Nu încercase nicio clipă să-şi ascundă faţa, observă el încântat. Acum căpătase destulă încredere să-l lase s-o vadă răvăşită de disperare, pentru că ştia că nu-i va întoarce spatele.

— Ai speriat căţeii, spuse el cu reproş.

Se uită la căţeii care stăteau dea valmă în coş, lângă mama lor.

— Bieţii mieluşei!

— Îţi dai seama că totul s-a schimbat?

— Ce?

— Acum te înţeleg!

Se foi ca şi cum s-ar fi simţit stânjenită, dar se simţea de ajuns de bine ca să spună:

— Încă mai există explicaţii de dat, dar ai câştigat. Sunt înfrânt!

— N-am avut intenţia asta!

— Dumnezeule, ştiu!

Încântat de refuzul ei sucit, îi îndepărtă cârlionţii umezi de pe frunte.

— Ce ţi-a spus poliţia? întrebă ea.

— Nu era doar poliţia, era unchiul Manuel.

Zâmbi, o veselie adâncă. Evident, asta era o noutate pentru ea. În birou nu auzise niciun cuvânt, nu mai observase nimic după ce a citit biletul. Ochii i se rotunjiră şi colţurile gurii se lăsară.

— Ce făcea acolo?

Cuvintele rămâneau în urma gândurilor şi ea începu să se ridice încet în picioare.

— Ce-au pus la cale el şi domnul Jim?

— Există un şantajist în oraş care se năpusteşte asupra rudelor în vârstă ale celor bogaţi…

— Ştiu asta, îl întrerupse ea neliniştită.

El puse degetul pe buzele ei.

— Şi poliţia ştie cine este. Nu că mi-au spus-o mie. Dar se joacă de-a baba-oarba, pentru că nu reuşesc să îl prindă în flagrant şi le-a scăpat printre degete ultima oară. Şi, cum încă operează, dar nu ştie că ei…

— Ştiu, spuse ea neliniştită, agitându-şi mâna. Am prins ideea! Continuă!

— Aşa că, ajutaţi de dragul meu unchi, bunicul meu a fost momeala.

— Bătrânul ăsta n-are minte, spuse ea pe nerăsuflate. Ar fi trebuit să-mi dau seama că şi-a vârât degetele în plăcintă. Stai să vezi ce-o să-i fac dacă pun mâna pe el!

— Ne-au împins unul spre celălalt, ca la baba-oarba, ca să-şi camufleze acţiunile.

— Doar că lucrurile au evoluat peste aşteptări, spuse ea încleştându-şi pumnul.

— Dacă asta reprezintă o consolare, unchiul şi-a cerut scuze pentru Amy. Nu le-a trecut prin minte că va fi răpită. S-au gândit că şeful fiind plecat din oraş, nu se va întâmpla nimic.

— Plecat din oraş?

Se priviră, şi, imediat, Margaret întinse mâna spre buzunarul ud al tricoului lui. Ţinea între degete biletul îndoit şi pătat de lacrimi.

— Aş fi putut să-l miros când am plâns.

— O ţigară, spuse el strâmbând din nas cu dezgust. O ţigară ieftină ce trebuie să fi provenit de la Woolworth.

— Am avut dreptate tot timpul, spuse ea, ca şi cum ar fi luat o îmbucătură din ceva ce mirosea ciudat.

— Şi eu. De fiecare dată când îl vedeam pe Cliff cu privirea lui de oaie proastă, îmi imaginam că totul este pus la cale de cineva mult mai inteligent, declară Reid cu o furie stăpânită.

Intuiţia meu îmi spunea altceva, Pierre încercase să mă avertizeze, dar…

— Domnul Jim, Manuel, poliţia, chiar şi informatorii mei m-au minţit, spuse ea, ridicându-se în picioare şi scuturându-şi fusta.

— Informatorii tăi?

— A, da. Am continuat verificările cu detectivi autorizaţi, pentru că am crezut că tot aranjamentul dă de gândit, iar aceşti domni de încredere m-au asigurat… Vai de ei dacă a-mi cad în mâna. O să-şi dorească să nu se fi născut. Îi voi spune tatălui lor ce s-a întâmplat şi-o să-i spânzure de gaica de la haină.

— Multă lume va atârna aşa!

— Cu siguranţă, şopti ea, cu faţa întunecată, dacă i se întâmplă ceva lui Amy se vor atârna singuri!

— Nu i se va întâmpla nimic. Pe toţi sfinţii, nu va păţi

nimic!

El îi luă biletul şi-l citi din nou, cu glas tare:

Se pare că aici există un eşec de comunicare. Vreau banii pentru dragul Bunic, dar am luat-o şi pe fetiţă. Asta va creşte potul. Şi potul va creşte dacă nu cădem la învoială. O să te caut eu să-ţi dau instrucţiuni!

— De data asta, nu este imprimanta bunicului.

— Ce uşurare, spuse ea cu sarcasm.

— De fapt, înainte n-a răpit pe nimeni, niciodată!

— Ce?

— Doar ameninţă cu răpirea şi victimele îi dau banii. N-a trebuit să răpească într-adevăr, niciodată pe cineva.

— Deci, e un amator! N-o să fie prea greu să-l înfruntăm.

— Mda, este un amator, dar e nervos. Înainte, au mai fost cazuri de şantaj, dar acum este vorba de o răpire cu intenţia vătămării victimelor. Să sperăm că nu uită că scopul lui este să pescuiască în ape tulburi, acum că s-a vârât în gura lupului până la subţiori.

— Cum a reuşit poliţia să dea totul peste cap de două ori consecutiv?

— Cum de ne-a putut păcăli Cliff aşa de bine, încât să ne adoarmă vigilenţa? spuse el îndreptându-se spre uşă. Este viclean şi inteligent. Plecat din oraş, i-auzi?

Înclinând capul, ea întrebă:

— N-ai spus poliţiei că avem un bilet, nu-i aşa?

— De ce mă-ntrebi?

— Pentru că n-au venit aici să-l cerceteze!

— O să primeşti o bomboană! Poliţia n-ar face nimic altceva decât să-l pună în dosarele ei, pe când nouă ne-a oferit indiciul de care aveam nevoie.

— Asta înseamnă, gândi ea stând cu capul plecat, că şoferul n-a murit.

— Ce şofer? întrebă el confuz.

— Nu-ţi aminteşti? Şoferul suspect pe care l-am angajat? Cel care avea şi acordul poliţiei? Cred… Ştiu acum că a fost angajat să-l apere pe bunicul tău. După prima tentativă de răpire, poliţia n-a vrut să te lase să-l interoghezi, aşa că a spus că a murit. Nu este mort!

— Ar fi fost dacă-mi cădea în mână!

— Aşa-i, spuse ea zâmbind. Dar am conştiinţa împăcată că nimeni n-a murit din vina mea. Se aplecă să mângâie căţeluşii pentru ultima dată şi porni spre uşa pe care el o ţinea deschisă. Acum ce facem?

— Nimic, şi asta mă irită. Dacă am avea vreun indiciu despre locul unde ar putea fi, am merge după ei!

Ea se prijini de cadrul uşii, ca şi cum vorbele lui i-ar fi luat pământul de sub picioare.

— Va trebui să mergem noi după ei?

— Pierre spunea că întreaga poliţie minte, spuse el

strâmbându-se. Întreba despre corupţie, insinuând…

— Încă n-ai încredere în ea?!

— Tu ai?

— Păi, eu… da! spuse ea înroşindu-se. Ei sunt poliţişti!

Oamenii obişnuiţi n-au cum să încerce să-i salveze pe alţii.

Cineva care nu ştie ce fac ei ar putea…

— S-o dea în bară?

Prinzându-i privirea, îi reaminti debandada pe care o generase poliţia în toată povestea asta.

— Mă întreb dacă nu cumva cineva din poliţie nu subminează intenţionat cazul, iar dacă n-o face, atunci ei lucrează al naibii de prost.

Telefonul lui sună în acelaşi timp cu cel de pe peretele garajului. În timp ce-l ridica pe al lui, îi făcu semn spre cel de pe perete.

— Reşedinţa Donovan, răspunse Margaret.

Vocea pe care o auzi era ultimul lucru la cre se aşteptau.

— Mama?

— Amy!?

— Mama, ascultă…

— Amy, eşti bine? Vorbeşte mai tare, abia te aud!

Mâinile ei încleştate pe receptor trosniră zgomotos

şi-şi ridică privirea să vadă dacă Reid observase.

— Amy, sunt eu, Reid. Unde eşti?

— Într-o cameră de hotel, în oraş. Văd, pe fereastră, blocuri înalte. Pe indicatorul de stradă scrie Mount Phegley şi, peste drum, este Schmidt. Acolo este un hotel; ne-a dus la etajul trei pe aleea.

— Cine v-a dus? întrebă el.

— Grasul ăla uriaş, domnul Martin, spuse Amy cu glas furios.

— Aşa am crezut şi noi, iubito. Continuă, spune-ne mai multe!

— Este o ieşire de incendiu chiar în faţa ferestrei şi aşa am putut ieşi. Am fugit pe scară şi, când am zărit o fereastră deschisă, m-am strecurat în camera asta dezgustătoare. De aici vă sun.

— Te-a urmărit?

— Nu încă! Nu a observat când am plecat. Când Nagumbi a spart uşa, eu am ieşit pe fereastră şi am auzit o împuşcătură.

Pentru scurt timp vocea feţei se subţiase a plânset şi Margaret îi spuse:

— Linişteşte-te, fetiţo!

— Cine pe cine a împuşcat? o chestionă Reid.

— Nu ştiu, spuse ea cu amărăciune. Mă tem că este Nagumbi. Cliff avea pistol.

Reid îşi frecă tâmplele.

— Nagumbi nu poartă niciodată unul. L-am avertizat! Continuă Amy!

— Trebuie să veniţi şi să-l luaţi pe domnul Buni şi să-i aduceţi pastilele. El plânge şi e foarte palid, iar grasul ăla îi tot spune c-o să-l împuşte dacă moare!

— Venim acolo cât de repede putem, îi promise Reid. Amy!

Vrei să faci ceva pentru mine?

— Da, spuse ea fără ezitare.

— Ieşi afară din camera aia. Coboară în hol şi fă mult zgomot. Vezi dacă-l poţi face pe Cliff să te prindă iar.

— Nu! ţipă Maragret, dar Reid o ignoră.

— Dacă Nagumbi trăieşte, o să vină la tine. Dacă Cliff este în viaţă… nu-i spune, altfel o să vă mute de-acolo şi n-o să vă mai găsim.

— S-a făcut! spuse ea cu glas slab şi îndepărtat. Apoi vocea ei se auzi mai tare. Aşa o să fac! Oricum, nu-l pot abandona pe Buni!

— Acum, dă-i drumul, aleargă, îi ceru Reid. Te iubim!

— Şi eu vă iubesc!

Convorbirea se întrerupse şi Margaret şopti:

— Ah, copilul meu!

Privirea lui îi cerea iertare.

— Este tot ce putem să facem mai bine, spuse el cu

tristeţe.

Îi cerea iertare şi ea trebuia să i-o acorde.

— Ştiu! spuse ea traversând garajul şi luându-i mâna într-a ei. Am încredere în tine! Am încredere mai mult decât în oricine! Ştiind ce voia să facă, ea încă şovăia. Nu vrei să chemăm poliţia, aşa-i? O vom face noi singuri, nu-i aşa?

— Dacă ţi-e greu, poţi rămâne aici!

— Nu! răspunse ea scurt.

— Ce-ar fi să-i lăsăm lui Simon un mesaj, ca să telefoneze la poliţie, să zicem, în două ore?

— Ce să zic…

— Amândoi cunoaştem tehnici de auto-apărare şi avem un interes în această răpire, pe care poliţia nu şi-l poate imagina.

— Când sunt implicaţi civilii în cazuri din acestea, emotivitate lor îi mobilizează de obicei, repetă ea ceva ce auzise de o sută de ori.

Sentimentul vinovăţiei se atenuase şi adăugă:

— Pe de altă parte, am putea să ne strecurăm înăuntru şi să rezolvăm lucrurile fără arme, dar mi-e foarte teamă că fiica mea ar putea fi prinsă într-un schimb de focuri.

— Îi vom elibera, promise el. Acum, e rândul nostru!

În babilonia de limbi şi accente, engleza curată pe

care o vorbea sărea în ochi. Şi ţinuta ei zveltă o făcea uşor de remarcat. Dar Margaret descoperi că, în partea estică a Houstonului, costumul de ninja şi mersul pe furiş nu atrăgeau atenţia. Se bucura că îşi putea ascunde părul blond sub cagula neagră, chiar dacă transpiraţia i se scurgea toată pe spate. Ar fi trebuit să-l asculte pe Reid şi să-şi dea cu cremă de camuflaj pe faţă.

Pe aleea plină de gunoi şi de fum, doar pielea ei albă strălucea vizibil. Tuşi, neputându-se abţine.

— Miroase de parcă cineva a prăjit capete de peşte în ulei de motor!

— Mda, spuse el neatent. Se aplecă, sprijinindu-se de containerul cu gunoi, şi studie clădirea care se înălţa în lumina crepusculară.

— Ce părere ai? Crezi că e ăla?

— Ţi-am spus ce cred! Amy se poate înşela asupra etajului, dar nu greşeşte niciodată în privinţa străzilor. Copilul are spirit de orientare şi ştie să citească. Margaret privi în sus, spre câteva ferestre fără pervaz de pe scara de incendiu. Nu-mi imaginez că a văzut pe unde mergea când a urcat scările interioare. A coborât în fugă, panicată, pe scara de incendiu, oare să fi numărat greşit? În plus, există două rânduri de scări care duc al etajul patru, iar parterul nu are scări. Trebuie să tragi jos ultimul set de scări de deasupra.

— Probabil că asta a derutat-o, spuse el. Foarte bine, o să ne cățărăm, în liniște, la etajul patru. Dacă facem vreo greșeală, zâmbi el, avem timp doar cât să nu fim împușcați de vreun chiriaș necunoscut.

Zâmbetul lui o îmbărbăta. Inima îi bătea și răsufla agitat.

Cu toată teama pentru viața copilul ei, gândul că găsiseră în sfârșit o soluție îi crescuse pulsul, iar încrederea în partenerul ei era ca o porție de cofeină. Avea nevoie de propria șansă ca să-l îngenuncheze pe Cliff și nu de ore pline de neliniște, așteptând un telefon de la poliția care, până acum, o dezamăgise. Știa că poliția i-ar fi spus că siguranța pentru viața ei și a fiicei ei era ridicol de redusă, iar ea recunoștea că spectrul unui glonte rătăcit o hăituia. Știa că se putea apăra singură, iar Reid era mult mai pregătit ca ea. Oricare erau riscurile, erau amândoi pregătiți să-i salveze pe cei dragi din mâna criminalului.

— Vino, spuse el atingându-i brațul.

Îl urmă pe sub scara de incendiu, până ajunseră lângă o fereastră blocată cu scânduri.

— Hai sus, spuse el, împingând-o către marginea metalică a containerului și urmând-o. Scara atârna mult deasupra lor și el îi spuse:

— Pune laba piciorului aici!

Sprijinindu-se cu mâinile de cărămida veche, își puse

piciorul în şaua improvizată de palmele lui. Mormăind, o împinse deasupra capului şi ea prinse bara de fier a scării. El îşi trase mâinile şi ea se legănă suspendată, cu chipul încordat.

— Cineva şi-a lipit guma de mestecat pe bară!!

— Nu trebuie să aluneci, spuse el în şoaptă, ignorându-i cuvintele.

Agăţată în mâini, ea înaintă spre capătul barei şi se ridică trăgându-se în mâini. Platforma de metal decolorat pe care se odihnea îi făcu greaţă şi îşi privi mâinile.

— Dă-mi coarda, murmură ea.

Prinse scara şi se pregăti s-o lase în jos. Oricât de atentă fusese, scara se desfăcu gemând cu tristeţe ruginită.

— Linişte, îi ordonă el.

— Doar ploaia şi Dumnezeu poate şti ce ţine lipite laolaltă lucrurile astea. Fir-ar să fie! M-am înţepat, spuse trăgându-şi mâna înapoi.

— Sângerezi?

— Nu-i exclusă cangrena, răspunse ea înfiorată. Îşi scuturâ picăturile de sânge şi-şi văzu mai departe de treabă.

— Vino aici, gesticulă el.

Se lipi cu spatele de zidul clădirii, ferindu-şi capul.

Deasupra ei se auzi o fereastră deschizându-se cu

smucituri.

Putea auzi clar o voce plângăreaţă, era vocea copilului ei:

— Mi-e cald! şi răspunsul şfichiuitor al bărbatului aplecat peste pervazul de deasupra, Cliff.

— Am deschis iar fereastra, copile.

— Au sosit deja poliţiştii! pluti în noapte vocea clară a lui Amy. Este ora opt şi jumătate. Vor fi aici în curând.

— Ah, ai fixat alarma la ceas, se răsti Cliff.

— Nu, dar un infractor prost ca tine, cu greu i-ar putea păcăli mai mult timp, spuse Amy cu voce calmă şi raţională, fără urmă de teamă.

— Încrederea ta în mine mă copleşeşte!

Cliff plecase de la fereastră. Vocea era mai vagă, însă Margaret încă o putea auzi pe Amy.

— Un infractor isteţ i-ar fi adus pastilele domnului Bunic. Un cadavru mort nu face bine!

Din fundul camerei o voce tremurătoare spuse:

— Când spui cadavre moarte faci un pleonasm, Amy. Toate cadavrele sunt moarte.

Margaret se ridică. Domnul Jim trăia şi Amy nu părea înspăimântată, altfel ar fi încetat să-l tot înţepe pe Cliff Martin.

Ar fi fost cu adevărat îngrozitor să se întâmple aşa!

Ea privi în jos, spre Reid şi comunicau doar din

priviri.

Copilaşul ei era aici şi aproape că-l putea atinge.

Bunicul lui era aici şi avea nevoie de el.

Margaret prinse din nou scările şi le trase cu o forţă care îi lipsise înainte. Se auzi doar un scârţâit scurt, de metal care se freacă. Zgomotul fu absorbit de tumultul constant al oraşului, de zgomotul autostrăzii din apropiere, de strigătele bandelor care acaparau străzile.

Reid le uni şi-i făcu semn că totul este gata.

Ea înclină capul, încuviinţând, apoi îşi privi mâinile. Erau murdare de la efort şi un tremur uşor îi trăda neliniştea şi temerile. Apoi îl privi. Îi prinsese mâinile şi, găsind locul unde pielea îi era crestată şi sângele încă supura, îl şterse uşor cu un deget, apoi, ducându-l la gură, apucă cu dinţii şi supse cu putere. Ochii ei se umplură de lacrimi şi, în liniştea care-i accentua durerea, încercă le oprească. El continuă să preseze, apoi îşi dezlipi gura de pe rană şi scuipă sângele în stradă.

— N-o să mai faci cangrenă, şopti el îndoindu-i palma.

Tremurul ei încetase. Făcu un pas în sus, apoi altul.

Căţărându-se tiptil şi grăbit, privea concentrată spre fereastra de la camera unde se afla Amy, alimentându-ţi iritarea cu furie şi gânduri de răzbunare cruntă.

Ştia că, în spatele ei, la aproape un pas, era Reid,

complicele ei, la fel de încordat ca ea.

Scara din dreptul ferestrei era la fel de gri şi de jegoasă ca şi restul clădirii. Aştepta, stând în picioare cu privirea strălucind. Înăuntru era copilaşul ei! Trebuia să intre să-şi salveze copilul. Incapabilă să mai aştepte, sări fulgerător înăuntru, prin fereastră. Apucă să vadă doar braţul lui arcuindu-se s-o oprească, dar era prea târziu.

Ateriză înăuntru în poziţie de atac, dar era inutil. Inutil!

Cliff ţinea o puşcă îndreptată spre capul lui Jim şi zâmbea.

Capitolul 11

— Ia te uită! Să fie Karate Kid, sau poate Albert Valetul? rânji Cliff. Furia oarbă i se mai potolise, dar pulsul îi creştea.

Reid se căţără prin fereastra din spatele ei.

— Am încercat să te opresc, murmură el.

Cliff continua să ţină puşca lipită de capul lui Jim. O prinsese pe Amy de umăr, aşezând-o în picioare în faţa lui, lângă piciorul patului dărâmat. Aşa, Cliff era protejat de un scut uman în faţă şi de perete în spate.

Mâna în care ţinea puşca îi tremura şi Margaret înţelese acum comentariul lui Reid despre răpitorii amatori. Nu conta dacă puşca se descărca sub un deget care tremura; Jim ar fi fost ca şi mort.

— Bună, mamă, sună comun şi fără teamă glasul lui Amy.

Îmi place costumul tău negru!

Margaret îşi îngustă privirea cercetând. Aşa cum subliniase Reid, Amy era curajoasă şi sigură de ea. Tânjea s-o ia în braţe şi s-o liniştească. Dar îşi mai dorea ceva. În ea clocotea o furie la fel de mare ca suferinţa din dimineaţa asta, ca tumultul acestei săptămâni. Voia să-l lovească pe Cliff, să-i vadă faţa distrusă de pumnul ei. Voia să vadă cum poliţia ridică ce a mai rămas din el.

Nu putea face nimic din toate astea.

Trebuia să se abţină când îşi dorea să ţipe şi să urle, şi-atunci furia ei creştea.

Abordă un zâmbet scurt.

— Mulţumesc, iubito. Sunt recunoscătoare că am avut şansa să-l port înainte de Hallowen.

Amy privea aproape amuzată.

— Ai de gând să mă salvezi înainte să-mi mănânce gândacii pantofii?

— Sunt mari?

Amy îi arătă cu mâna mărimea gândacilor şi-i răspunse dezinvolt.

— Totul este mai mare şi mai bun în Texas!

— Mi-ai adus pastilele, fiule? întrebă Jim Margaret îşi mută privirea arzătoare spre bătrân şi furia ei creştea. Era palid şi mâinile îi tremurau în poală. O sudoare bolnăvicioasă îi umezise fruntea şi-i adunase părul într-o masă gri, lipicioasă. Omul pentru care îmbrăcatul era un efort se afla în situaţia de a fi răpit.

Lângă ea, Reid ţinea sus o sticluţă cu medicamente şi înaintă un pas.

— Uite-le aici, bunicule. Lasă-mă doar să ţi le dau…

— Rămâi pe loc, ordonă Cliff.

Reid se opri şi Margaret îşi lăsă mâna pe umărul lui. Se uita la puşca fixată în dreptul capului lui Jim. Dar numai

el putea s-o ajungă şi s-o dea la o parte. Deşartă dorinţă; era evident că abia mai avea putere să stea jos.

Încet, Reid se dădu la o parte şi spuse.

— Bunicule, data viitoare când te hotărăşti să fii momeală, asigură-te că ai pastilele cu tine pe perioada călătoriei.

Margaret îl privi. Chipul lui avea o expresie cruntă, iar vocea moale, şi recunoscu semnele mâniei. O mânie la fel de mare ca a ei.

Jim râse şi tuşi.

— Te-ai prins, nu-i aşa?

— Nu aşa uşor, consimţi Reid. Poliţia a închis cazul prea repede, ultima dată.

— Ultima dată purtam un dispozitiv de localizare.

Clifi se repezi şi lătră.

— Ce?

— N-ai angajat puşcaşi să-ţi spună? îl momi Reid. Sau, prea ocupaţi cu fuga, nu s-au mai oprit până în Mexic?

— Aşadar, de aceea nu şi-au terminat treaba, spuse Cliff.

Lui Reid nu-i plăcuse modul în care bunicul îi momise pe puşcaşi, dar nu se putu stăpâni să nu forţeze.

— Sper că nu i-ai plătit înainte?

— Doar jumătate, răspunse Cliff cu o căutătură rea.

— Ah, aşa e corect în afaceri! Dacă vrei ceva bine făcut, trebuie să-l faci tu singur, n-am dreptate, Martin?

Jim se întoarse spre Margaret şi Reid.

— Cei doi complici plătiţi şi-au dat seama că eram un microfon viu când mi-au rupt buzunarul cămăşii şi au găsit aparatul de înregistrare. Nu cred că şi-au imaginat că-i doar un stimulator cardiac!

Margaret îşi scutură capul cu vinovăţie şi el arătă cu degetul spre ea.

— Îţi aminteşti cum m-ai chestionat? În legătură cu cămaşa mea zdrenţuită? În legătură cu firele care atârnau de scaunul meu? M-ai pus într-o postură neplăcută când ai insistat să trimitem scaunul la reparat. Partea bună a fost că voi doi eraţi prea ocupaţi unul cu celălalt.

— Ce noroc pe tine cu pareza asta, bunicule, spuse Reid.

— Adevărat noroc, răspunse el respirând răguşit. Am plănuit fiecare scenă. Doar ce i-am aruncat o privire şi am ştiut că Margaret era femeia potrivită pentru tine şi c-o să mă distrez grozav înainte de final.

— Întotdeauna pregătit să aducă bucurie!

Îl admira fără voie pe bătrân. Suferea vizibil şi, cu toate acestea, încă mai avea curajul să-l înţepe pe răpitorul lui, şi asta îl înspăimântă cumplit pe Reid.

— Deci ai refuzat să mai porţi un dispozitiv de

localizare?

— Exact, răspunse Jim cu voce slabă, epuizat. În idioţii ăştia de poliţişti, nu mai puteam avea încredere…

— Că o să te mai implice prea curând, ghici Reid. Deci n-a fost sabotaj. Le era doar teamă că nu te vor putea salva.

— Sabotaj? Ce te-a făcut să te gândeşti la sabotaj? îşi îţi Jim capul. De asta nu-i poliţia aici?

Reid ignoră reproşul, şi-i spuse lui Cliff.

— Omul are nevoie de pastilele lui!

— Omul poate să moară, atât de mult îmi pasă, spuse Cliff, dând violent din mână sub privirea dură a lui Reid. A fost momeală într-o cursă? O cursă în care să fiu prins? Ei bine, nu m-aţi prins încă şi pariez că n-aţi adus banii.

— Ai dreptate! N-am adus banii, spuse Reid cu voce moale şi egală. Dar ia gândeşte-te, Cliff! Ia mai gândeşte-te! Una este să fi arestat pentru şantaj şi alta să fi arestat pentru crimă. Nu vrei să-mi împuşti bunicul!

— Ah, chiar aşa să fie? spuse el răsucind puşca. Poate că vreau să-i împuşc pe amândoi.

Amy se răsuci şi văzu puşca îndreptată spre capul ei, şi, când se întoarse către viitorii ei salvatori, teama din ochii ei o făcu pe Margaret să amuţească.

— Mamă, şopti ea.

O rafală scurtă de ciocănituri în uşa de lemn îi făcu

pe toţi să tresară. Priveau uşa, cu încordare şi nesiguranţă.

— Aţi cerut serviciu în cameră? îl întrebă Reid pe Cliff, lăsându-şi privirea să alunece pe zugrăveala scorojită şi aşternuturile zdrenţăroase.

Cliff avea o privire tulbure şi ochii i se măriseră de teamă, ca unui evadat. O a doua bătaie îl făcu să clatine puşca.

— Du-te şi răspunde, i se adresă el lui Margaret. Tu eşti valetul! Scapă de ei!

Margaret încuviinţă, dar vizitatorii îşi pierduseră răbdarea.

O lovitură şi uşa se deschise larg, căzând pe jos. Doi bărbaţi în jachete de piele neagră păşiră în acelaşi timp pragul; amândoi cercetară instantaneu toată scena şi înclinară capetele la exclamaţia încântată a lui Margaret şi la ţipătul de uşurare al lui Amy. De parcă ar fi comunicat, Cliff şi Reid schimbară o privire, apoi Cliff spuse:

— Ei bine, iată-i! Zeii de la dejun!

Bărbaţii din fotografii, cei care prânzeau cu Margaret cu o ciudată regularitate, stăteau acolo în picioare. Stăteau relaxaţi ca nişte turişti plictisiţi, abia clipind.

Cu curaj, Cliff întrebă:

— În fond, cine sunteţi voi, băieţi?

Unul din bărbaţi îşi trase scobitoarea din gură şi o

aruncă pe jos. Celălalt îşi vârâ mâinile în buzunare şi răspunse laconic.

— Facem parte din forţele speciale ale poliţiei din Houston.

Cliff nu părea să înţeleagă, aşa că unul din bărbaţi începu să explice cu o intonaţie pur hollywoodiană:

— Ştii tu, poliţişti sub acoperire!

— Detectivi? scânci Cliff. Ridicând puşca, atinse cu ea capul lui Jim. Pe el îl voi spulbera!

Orice mişcare încetă într-o dureroasă aşteptare la vocea lui monotonă şi deznădăjduită. Doar Amy se răsuci încet pe vârfurile picioarelor până ajunse faţă în faţă cu Cliff. Îl privi şi ceea ce văzu pe chipul lui o decise. Sări brusc, ca un arc, de pe podea. Rama pantofului ei se smuci în sus într-o lovitură de secerare şi îl pocni pe Cliff în arcadă, iar el ţipă şi căzu jos ca un pietroi.

— Amy, tipă Margaret, pornind înainte.

Dar cei doi detectivi erau mai rapizi decât ea. Cu o viteză care dezminţea letargia de până atunci, o smulseră din drum pe Amy. Cu o mişcare lentă, smulseră puşca din mâna lui Cliff şi-i întoarseră încheieturile mâinilor la spate.

Încă luptându-se, el se ridică în genunchi şi doar atât mai putu răbda Margaret. Îşi proiectă pumnul în figura lui Cliff.

Sângele îi bufni pe nas în timp ce cădea pe spate şi

unul dintre poliţişti o opri pe Margaret, prinzându-i spatele.

În timp ce ea se zbătea, Reid intră în luptă. Îl ridică de guler pe Cliff şi-l ţinu aproape de faţa lui.

— Ascultă-mă, spuse el clar şi tare. Sistemul de justiţie este prea lent; toţi ştim asta. Dar am bani, am relaţii şi obţin favoruri când le cer. Am să mă asigur că rămâi după gratii pentru totdeauna. Vreau să ştiu că în puşcărie te vei întâlni cu cel mai mare terorist.

Cliff nu renunţase încă. Îşi ridică din nou capul.

— Şi tatăl meu are bani! N-ai să mă poţi ţine în închisoare!

— Crezi că tatăl tău are de gând să-ţi achite cauţiunea de eliberare? întrebă Reid.

— Este proprietarul celei mai mari firme de securitate din America. Eşti doar o cantitate neglijabilă pentru el! Trebuie doar să-i spun! Gura lui Clifi se deschise larg să ţipe, dar afară răzbătu doar un oftat. E proprietarul a jumătate din Kentucky încă de când avea treizeci de ani, iar eu o să devin proprietarul a jumătate din Texas.

Reid îi dădu drumul, ştergându-şi mâinile pe pantaloni, de parcă ar fi ţinut un melc în mână.

— Există ceva concurenţă aici, în Texas, spuse Jim.

Reid îşi mută privirea de la nefericitul Cliff şi-şi văzu bunicul încercând să zâmbească.

— Pastilele? şopti bătrânul.

— Imediat, spuse el căutând cu mâna prin buzunar, dar în zadar. Cercetă în jur cu o privire sălbatică şi realiză că în cameră era o mulţime de femei şi bărbaţi în uniforme albastre.

Privind mai atent, o văzu pe Margaret aplecată asupra lui Amy, îmbrăţişând-o şi plângând.

Îi văzu pe cei doi detectivi adunaţi în jurul lui Margaret şi Amy, mângâindu-le şi încercând să le aline. Zgomotul era incredibil şi Reid nu mai auzi nimic. Fusese atât de hotărât să-şi controleze dorinţa de-al ucide pe Cliff că uitase totul.

— Pastilele? Şoapta aceea răguşită îl înghionti iar, şi el ţipă către cei din cameră. Stop!

Mişcarea se opri, gălăgia dispăru. Poliţiştii stăteau cu pixurile suspendate deasupra carneţelelor cu notiţe, iar Margaret şi Amy îşi ştergeau lacrimile de pe obraji. Doar Cliff continua să plângă cu gemete de măgar.

— Trebuie să găsim pastilele bunicului! Le-am pierdut!

— Aici? întrebă unul din detectivi.

— Da, aici. Le-am avut înainte să intraţi!

Amândoi detectivii îşi ridicară privirile. Unul din detectivi se aşeză în genunchi, în faţa patului, şi aprinzând o brichetă, cercetă pe dedesubt.

— Iată-le, strigă el. Făcu un semn şi cineva îi puse un baston în mână. El rostogoli afară sticla maronie şi-o ridică bucuros.

Praful cădea în serpentine când o ştergea cu batista lui şi gura i se strâmbă de parcă gustase ceva ciudat.

— Verifică denumirea de pe ea, spuse înmânându-i-le lui Reid.

De vreme ce zăceau aici de la ultima curăţenie, pot fi ale oricui. Reid luă sticluţa între degete.

— Sunt ale bunicului. Am putea chema o ambulanţă pentru bătrân. Aş vrea să-l ducem la spital.

— Da, spuse poliţistul care stătuse într-o rână şi dădu din cap spre unul din agenţii în uniformă.

Reid se întoarse să ceară apă şi se trezi ţinând în mâna un pahar plin. Chiar lângă cotul lui aştepta, palidă şi serioasă.

Margaret.

— Nagumbi este afară, pe hol, spuse ea. Este inconştient, dar poliţia l-a bandajat. Spun că, dacă n-a pierdut prea mult sânge, îşi va reveni.

Îi zâmbi mulţumindu-i. Cu apa şi pastilele se îndreptă spre bătrân pe care-l găsi ţinând-o strâns pe Amy cu un braţ.

— Dacă ai să mă mai sperii vreodată în halul ăsta, vei afla pentru ce sunt scatoalcele, spuse bătrânul cu voce

slabă.

— Data viitoare o să îl las să te împuşte, promise Amy.

— Ea te-a adus aici, bunicule, spuse Reid scoţând două pastile şi ţinând paharul în timp ce Jim bău. Apoi îi învălui pe Jim şi Amy într-o îmbrăţişare. Sunt foarte mulţumit că amândoi sunteţi teferi.

Amy îşi înfăşură braţul în jurul gâtului lui şi strecură:

— Şi eu sunt!

— Unde ai învăţat lovitura aia? întrebă Reid.

— Am învăţat-o la antrenament, zâmbi Amy. Mama m-a învăţat unde să lovesc.

— O să mă păzesc, îi promise Reid, privind amuzat spre Margaret.

Din partea lui Jim nu mai veni niciun răspuns şi Reid îl cercetă atent cu privirea. Bătrânul îşi sprijinea capul pe spate şi avea ochii închişi. Reid îl înconjură cu un braţ sprijinindu-l.

— Vrei să te întinzi pe pat până vine ambulanţa?

Reid vedea cât de rău se simţea Jim pentru că nu obiectase la sosirea unei ambulanţe. Spusese doar:

— Pe patul ăla? Va trebui să mă despăducheze la spital!

Sosiră două ambulanţe în cincisprezece minute; una pentru Jim, cealaltă pentru Nagumbi. Margaret

supraveghea îmbarcarea lui Jim, Reid pe-a lui Nagumbi. Prietenul lui era conştient acum şi blestema durerea într-o engleză clară şi corectă. Reid îi mulţumi de nenumărate ori lui Nagumbi, asigurându-l că intervenţia lui îi condusese la succes. Poliţia îi chestionă scurt pe Reid, Margaret şi Amy, apoi cei trei rămaseră pe stradă. Se lăsase noaptea, iar locul era înţesat de reflectoare, maşini de poliţie şi privitori curioşi. Unul dintre detectivi ţinea în colţul gurii o scobitoare nouă. Celălalt se legăna apatic, dar, când îşi ridică privirea, ochii lui cercetau atent. Scoţându-şi o mână din buzunarul jachetei, i-o întinse şi spuse:

— Dom Guarneri, la dispoziţia dumneavoastră!

În timp ce-i întindea mâna, Reid îngheţă.

— Guarneri? repetă el.

— Mda! Şi acesta este fratele meu, Julien.

— Guarneri. Cumnatul lui Margaret? Două capete încuviinţară la unison şi Reid îi prinse mâna şi i-o scuturã. Nu ştiţi cât de fericit sunt să vă întâlnesc! îi apucă mâna lui Julien şi io scutură, deşi nu-i fusese niciodată oferită.

Fraţii schimbară priviri între ei. Dom, care părea să fie reprezentantul pentru amândoi, încuviinţă cu evidentă circumspecţie.

— Mda! Ei bine, credem că poate vrei să vii cu noi spre staţie şi să ne povesteşti evenimentele zilei.

— Aş fi încântat s-o fac! Extrem de încântat!

Se întoarse înapoi să-i spună lui Margaret unde va fi şi se lovi de ea.

— Margaret, o să plec…

— Am auzit, spuse ea privind insistent spre cei doi fraţii Guarneri. Îmi imaginez că veţi dori şi declaraţia mea?

— Nu chiar acum, Margaret. Dom o îmbrăţişă şi ea se împletici, năucită de manifestarea lui de afecţiune şi deranjată de ceva. Tu mergi şi ai grijă de Amy!

— O să aveţi nevoie şi de mărturia ei, protestă ea.

— Mai târziu! Acum, du-o acasă! Ea se desprinse din mâna lui şi-i privi direct. Conform procedurilor poliţiei, va trebui să ne chestioneze de îndată. În amănunt!

— Conform procedurilor poliţiei, îi răspunse Dom imediat, tu trebuia să ne chemi de îndată ce ai aflat unde-o ţine pe Amy.

— Uf, se strâmbă Amy.

— Mda, uf. Ce-o să spună Tata când o să afle c-ai încercat să prinzi un criminal fără să anunţi poliţia?

— N-a trimis Simon mesajul? întrebă Margaret.

Dom o fixă cu degetul.

— Asta n-o să te scoată din cârlig, Margaret. Ţi-am spus de o sută de ori, când se implică civili, emotivitatea lor îi împinge la acţiuni fără sens. Şi asta ai făcut, nu-i aşa?

— Da, spuse privindu-l înainte să-i răspundă.

— Ai sărit prin fereastra aia fără să gândeşti, nu-i

aşa?

— Ai dreptate! Da!

— Femeile! spuse dispreţuitor Dom. Tu crezi că dacă ai trăit în familia noastră atât de mult timp, ai un instinct mai special.

Prin urmare îl vom lua pe domnul Donovan cu noi, să discutăm un pic. Eram curioşi chiar din clipa când ne-ai trezit să mergem să aruncăm o privire la casa de la Universitatea de Vest.

Margaret roşi dar continuă, trecând peste stânjeneală.

— Dacă o să faceţi ceea ce cred că faceţi…

Julian scuipă scobitoarea pe trotuar.

— Nicio grijă! Dom îşi agăţă braţul de braţul lui Reid.

— O să avem grijă de prietenul tău!

— Băieţi! îi avertiză Margaret. O să-i spun tatălui vostru!

— În primul rând va trebui să-i spui despre refuzul de a ne informa asupra biletului acela, despre care se tot plângea Cliff, spuse Don.

— Drace, ce-ar fi făcut Tata?

— Nu blestema! Nu stă frumos unei doamne, spuse strecurându-şi braţul în jurul gâtului ei ca s-o oprească şi s-o întoarcă din drum. În plus, ce va face Tata n-are nicio

legătură cu asta. A avut grijă de Amy vara asta, şi atunci în Londra, cum are grijă de toţi nepoţii lui. Este el însuşi detectiv şi ştii ce crede despre o femeie care face o muncă de bărbat.

— Şovinilor, mormăi ea.

El îi ciocăni uşor, cu degetul, capul, o înghionti şi-i dădu drumul.

— Hei, cine crezi că ne-a învăţat cum să ne purtăm? Te prindem mai târziu, surioară!

Se îndepărtă de Margaret, care continua să bolborosească.

Julian se aşeză pe locul şoferului, în limuzina neagră. Reid alunecă în mijlocul scaunului din faţă, apoi Dom se aşeză pe cel de alături. Julien demară cu un scrâşnit de roţi.

— Credeţi că o să ne vâneze? întrebă Reid cu interes.

— E o femeie hotărâtă, spuse Dom răsucindu-se în scaun şi verificând în spatele lor. Face ce vrea să facă, şi, fir-ar să fie, tot ce se cuvine. Se răsuci şi-l privi pe Reid. Asta ne aduce la întrebarea: care-ţi sunt intenţiile cu cumnata noastră?

* * *

Margaret păşea grăbită spre intrare. Ea-i linişti pe

Simon.

Abigail şi restul personalului, povestindu-le o versiune prescurtată şi comică a luptei şi a salvării. Îşi ajutase fata să se pregătească de culcare şi o învelise, cu mulţumirea sufletească a mamei care fusese aproape să-şi piardă cea mai scumpă comoară. Sunase la spital şi primise un raport liniştitor asupra lui Jim.

Făcuse duş, spălându-şi mâinile şi trupul de amintirile după-amiezii. Îşi pusese un costum de înot, din bumbac bleu deschis, şi acum se plimba.

Reid ar fi trebuit să fie acasă cu câteva ore în urmă. Ce i-or fi făcut fraţii Guarneri? Imagini cu Reid venind pe jos acasă, pe un drum întunecos şi singuratic, o amărâră. Îi ştia pe băieţi de mai bine de zece ani. Ţineau la ea şi ea la ei. Fusese sora pe care n-o avuseseră niciodată. Se mutaseră la Houston, să fie lângă Luke în timpul bolii şi s-o protejeze de vicisitudinile vieţii. Deşi o lăsaseră să stea la Londra pe cont propriu, ea ştiuse că trebuia să dea doar un telefon ca ei să alerge, şi Tatăl petrecuse ceva timp să-i convingă să-l lase să vină s-o ajute în felul ei.

Fii unui poliţist italian, Dom şi Jules sosiseră s-o sprijine şi să-i ofere soluţii. Preceptele lor europene, cu greu puteau trece cu vederea, o coabitare a nepreţuitei lor surori cu orice bărbat şi le lipsea respectul faţă de bani şi de puterea pe care o pot da.

De aceea se plimba şi era îngrijorată.

Când, în miezul nopţii, interfonul bâzâi şi paza de la poartă anunţă sosirea lor, ea zbură pe uşă afară şi aşteptă pe treapta din faţă. Când limuzina neagră, trase la scară, de teamă începu să tremure şi să-şi frece braţele.

De pe locul şoferului păşi un străin, un poliţist îmbrăcat în uniformă numai pe jumătate. Ea privi şi-i luă pălăria.

— Gata programul, doamnă, spuse el de parcă aşa explica tot.

Din colţul opus al banchetei din spate apăru Jules. Era zâmbitor, un soi de rânjet sec şi prostesc. Din partea cealaltă ieşi Dom, cotcodăcind ca o găină.

Prin ferestrele deschise ale maşinii Margaret cercetă înăuntru, încercând să-şi confirme suspiciunile în faţa unei situaţii neplăcute.

Când, în lumina slabă de deasupra capului, nu-l văzu pe Reid, ea îi acuză:

— L-aţi părăsit, nu-i aşa?

— Ce…? spuse Dom învârtindu-se în jur şi observând-o pentru prima dată.

— Unde l-aţi lăsat pe Reid? spuse înaintând spre Dom, cu pumnii încleştaţi.

— Ah, bună, surioară, salută Dom, punând afectuos un braţ în jurul umerilor ei şi sărutând-o zgomotos,

aproape de ureche. Ce mai faci?

Gestul lui neobişnuit o anunţă înainte ca răsuflarea lui să-i lovească în faţă.

— Pfui! îşi flutură ea mâna prin faţa nasului. Cât de mult aţi băut, băieţi?

Cuvintele ei avură darul să declanşeze un adevărat acces de isterie celor doi fraţi Guarneri. Râdeau în hohote, fără să se poată stăpâni. Jules mergea împleticindu-se în jurul maşinii, sprijinindu-se de aripi şi, de câte ori repeta întrebarea, explodau amândoi în hohote de râs.

Margaret nu reuşea să înţeleagă ce e atât de comic. Stătea în picioare şi bătea darabana din degete, aşteptându-i să înceteze să mai râdă.

— Ce i-aţi făcut lui Reid? spuse apăsând pe fiecare cuvânt, şi se pregăti să le aplice o corecţie. Dacă începeţi iar să râdeţi, am să vă arăt câtă eficienţă am câştigat la orele de antrenament, spuse ea privindu-l pe şoferul care îşi pregătea retragerea, scuzându-se.

— M-au chemat doar să conduc, nu să-i apăr!

Dumneavoastră puteţi face ce vreţi!

Jules îşi ţinea mâna pe gură şi fornăia, iar Dom se reculese îndeajuns ca să spună:

— E chiar acolo!

Cu un deget, îi arăta, nesigur, maşina, iar ea insistă:

— Unde?

— Acolo! Pe podeau banchetei din spate!

— L-aţi bătut? ţipă ea, plină de groază.

— Nu, răspunse el dând agitat din mâini şi încercând să o liniştească. Hai Jules, să-l scoatem din maşină pe iubitul surorii noastre. Este îngrijorată de starea lui!

Se dădeau în spectacol ca nişte puşti gălăgioşi, simulând săruturi zgomotoase, şi oftau, imitând o femeie nefericită în dragoste.

Ea mormăi şi amândoi făcură o fandare în faţa uşii banchetei din spate. De undeva dinăuntru, Margaret îi auzi glasul.

— Va trebui să mă duceţi voi înăuntru. Picioarele nu mă mai ascultă.

În comparaţie cu mormăielile celor doi Guarneri, vocea lui era clară, puternică şi articulată. Nu-i venea să creadă că Reid putea face o declaraţie atât de stupidă. Să-l tragă afară pe pasagerul de pe podeaua maşinii deveni un nou motiv de râs pentru cei doi fraţi. Aştepta acolo, privind fără să scoată vreun cuvânt, cum se iviră mai întâi picioarele lui, apoi şi mâinile.

Reid stătea aplecat înainte şi-şi înălţă capul de pe genunchi şi, zâmbind, o salută.

— Bună, Margaret. Pariez că ai dori o explicaţie pentru asta!

Margaret simţea în ea o furtună de emoţii

contradictorii.

Întâi, resimţi calmul, acum când ştia că nu era legat undeva, călătorind alături de şeful unei bande de criminali, sau într-un container care se îndrepta spre Mexic şi nici într-o secţie de urgenţă ca să-i pună la loc oasele rupte. Era în siguranţă! Ei bine, doamne ajută!

Apoi o potopi furia. Stătuse acasă, aşteptându-şi îngrijorată iubitul plecat, în vreme ce el navigase prin baruri alături de cumnaţii ei beţivani. Ticălosul!

— Aş putea spune că explicaţia este evidentă, replică ţeapănă.

Dom şi Jules îl traseră de mâini până când Reid aproape că se rostogoli afară din maşină. Îl prinseră înainte să lovească pământul şi-l sprijiniră să stea în picioare, aşezându-i braţele în jurul umerilor lor. Picioarele i se mişcau dezordonat şi genunchii îl trădau pe rând. Doar vocea îi era clară şi curată.

— Ştiu ce gândeşti acum Margaret, şi să ştii că nu-i adevărat!

— Nu, nu este! confirmă sincer Dom. Hei, Jules, hai să-l ducem pe scări!

— Ei au sugerat să mergem să vorbim despre asta la un bar şi eu am fost de acord.

— Uşurel floricico! Ridică-ţi picioarele! Hei, Web, vino şi dă-ne o mână de ajutor!

Şoferul veni să împingă din spate şi, încă vorbind, Reid îşi începu baletul lent pe scări.

— Le-am spus că nu beau, dar ei au insistat să-mi ofere o bere.

— Ai auzit vreodată să existe texan care nu bea bere?

— N-am vrut să-i înfurii, aşa că am băut-o.

— O berică, o bere mititică, spuse Dom ridicând două degete ca să-i arate cât de mică fusese, în timp ce Reid alunecă un pas înapoi.

— Motivul pentru care nu beau este pentru că nu pot tolera băutura sub nicio formă.

— Chiar aşa, comentă ea, cu evidentă neîncredere. Privi înapoi şi deschise uşa dublă ca să facă loc procesiunii să intre.

— Nu fi aşa, imploră Reid. M-ai văzut vreodată luând băutură?

Ea trecu în revistă perioada de când îl cunoştea pe Reid şi, după ce se gândi încă o dată, răspunse:

— Ei bine, nu!

— Există un motiv bun pentru asta. La petrecerile noastre, apa curge ca vinul. Ai observat că bunicul nu bea nici el

— Nu mai spune! îl tachină ea. Doctorii i-au prescris asta!

— Nici el n-a băut când era tânăr. A aflat, că pe vreme rea, pe un petrolier nu poţi păstra lichidul. S-a hotărât să pună piciorul în prag. O să trebuiască să-i ceri să-ţi povestească într-o zi, spuse Reid râzând. Este un dop!

— Pare să-ţi placă! Câte beri ai băut în total?

— Două beri, răspunse Dom, fără să creadă în ce spune.

Veni la rând Jules care, ţinând două degete ridicate, comenta spiritual.

— Două beri! Şi uită-te la el că abia vorbeşte! Creierul funcţionează bine, gura e o minunăţie. Trupul însă, spuse el mimând o mână retezând un gât, e kaput!

— Ce conversaţie minunată, spuse Reid. Dormitorul meu e sus!

Grupul se opri şi făcu un popas pe scările largi.

— Nu!

— Las-o baltă!

— Nicio şansă!

Se întoarseră şi se îndreptară spre bibliotecă, locul cel mai apropiat de o canapea, dar Margret spuse:

— Nu, nu! îl vom pune în camera domnului Jim. Este la parter. Pe aici!

Îi conduse aprinzând luminile în timp ce mergeau, dar procesiunea se opri înaintea portretului cu Mickey şi Reid, atârnat cu mândrie în holul principal.

— Hei, spuse Dom, balansându-l încântat pe Reid. N-aş fi crezut niciodată că l-ai cunoscut personal pe Mickey Mouse.

Reid îşi ridică ochii ceţoşi spre tablou şi gura lui se destinse într-un zâmbet.

— Nu-l cunoaşte toată lumea?

Înaintau înghesuindu-se pe holul îngust, lovind vazele Ming şi agăţând tapiseriile de pe pereţi. Când ajunseră în camera lui Jim, ea o luă înainte şi trase cuvertura la capătul patului.

— Puneţi-l acolo, ordonă ea, şi cei trei bărbaţi îl ridicară şi-i împinseră trupul pe saltea.

— Fabulos, spuse Margaret supraveghind dezechiparea minunatului bărbat. Reid, vrei să te dezbrac?

Reid îşi înălţă capul şi zâmbi larg, dar Dom şi Jules refuzară într-un glas.

— Nu, nu!

— Nu cred!

Amândoi se căţărară pe pat şi începură să-i tragă jos hainele. El mormăi nemulţumit de serviciul lor mai puţin delicat.

— Dacă trupul meu nu ar fi amorţit de la gât în jos, aş fi îngrozitor de supărat pe chestia asta!

— Dacă noi am crede că trupul ţi-e amorţit de la gât în jos, replică Jules, am lăsa-o pe Margaret să te dezbrace!

Toţi priviră la Jules care, de obicei, era tăcut şi Margaret începu să chicotească.

— Mă bucur că cineva crede că e amuzant, spuse Reid iritat.

Prăbuşită într-un fotoliu, ea privea în timp ce-l dezbrăcau de pantaloni.

— Cel puţin asta face seara de neuitat!

— A, a fost o seară plină de succese, o asigură Don, trăgând de cămaşa lui Reid. Am avut o lungă discuţie cu acest tip. L-am chestionat asupra intenţiilor lui şi-am aflat ce planuri are. Tatăl nostru o să fie mândru de noi!

— Să nu cumva să uitaţi să-l sunaţi când ajungeţi acasă, ordonă Reid. Doar aţi promis că aşa o să faceţi!

— Vrei să-l sune pe socrul meu? spuse ea, confuză şi suspicioasă. Ar fi în stare să apară aici în cel mai scurt timp şi atunci ai să fii sigur că ţi-a sunat ceasul!

— Nu, spuse Dom sărind de pe pat. Tata o să fie foarte mulţumit să audă că ai un bărbat. Ştii că este îngrijorat în privinţa ta!

— Sigur, chiar dacă e un bărbat cu dizabilităţi, spuse Jules.

Stătea în faţa patului şi-i privea, strângând braţele scaunului.

— Ei bine, ce se-ntâmplă aici?

— Suntem fericiţi pentru tine, suspină Dom şi Jules îi

imită.

Tipul ăsta de aici va avea grijă de tine pentru tot restul vieţii.

Ea se smuci în sus şi porni cu paşi iuţi spre uşă.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi!

— Iisuse, exclamă dezgustat Jules. Femeile aste, sunt de neînţeles!

— Nu mai vreau un alt bărbat pentru totdeauna! N-am de gând să mă mai implic în altă relaţie!

— Nu cred c-ar putea cineva s-o influenţeze, strigă Dom.

Stinse lumina când părăsi camera. Hai Jules! E încă devreme!

Hai să mergem să ne găsim nişte iubite care nu gândesc aşa!

Bolborosind, Margaret îi urmă afară spre scara principală.

Resemnaţi în faţa încăpăţânării ei, o îmbrăţişară uşor, sărutând-o la despărţire.

Şoferul le deschise portiera şi plecară, lăsând în urmă o femeie foarte nedumerită.

— Ce-or fi vrut să spună cu „ai putea s-o influenţezi”?

Întrebă ea aerul nopţii. N-am nevoie de Reid Donovan! Se întoarse în casă, trântind uşa în urma ei. N-

am nevoie de niciun bărbat! Stătea pe hol nehotărâtă, căutând un răspuns care să-i întărească convingerile. E doar un bărbat cu care mă culc, asta-i tot!

Alunecă spre culoar şi-şi lipi urechea de uşa camerei lui Jim. Reid respira încet şi egal şi ea se strecură înăuntru, pe o parte a patului. În lumina care intra de pe hol, îl putea vedea.

Zăcea pe spate, cu mâinile în lături, nemişcat, aşa cum îl lăsaseră ei.

Se încruntă. Poziţia de vultur cu aripile întinse nu putea fi confortabilă. Mişcându-l uşor, în aşa fel încât să nu-l trezească, îi adună mâinile pe piept şi-i apropie picioarele. Îl întoarse uşor pe o parte şi zâmbi drăgăstos când el oftă şi se înghesui în pernă.

Cât de frumos era! Ezită să-l acopere doar din plăcerea de a-l privi. Picioarele-i erau vânoase şi puternice. Ştia ce ascundea şi amintirea o făcu visătoare şi nostalgică.

Îi atinse pieptul cu muşchii răsuciţi şi pielea fină. O încânta chipul cu formele lui autoritare şi bărbia umbrită de o barbă nerasă. Degetele ei nu rezistară tentaţiei. Mângâie barba aspră, oasele proeminente ale obrajilor, alunecând cu degetele pe pleoape. Îi dădu bretonul scurt la o parte de pe frunte şi şopti:

— Noi ne folosim unul de celălalt, nu-i aşa? Nu ştiu

de unde le-a venit ideea băieţilor că tu eşti un bărbat pentru toată viaţa, dar i-ai păcălit într-adevăr! Ea chicoti şi îi puse cuvertura pe picioare. Nici tu n-ai nevoie de mine şi nici eu de tine, şi asta îmi place! îi trase pătura până la bărbie şi porni spre uşă.

Potrivi butonul termostatului încât ventilatorul din tavan abia se învârtea, şi îngână: n-ai să mă răneşti cum a făcut Luke!

Din întuneric, Reid vorbi.

— Vrei să spui, întrebă el, că dacă m-aş îmbolnăvi, m-ai abandona?

Margaret îngheţă, dar nu mai spuse nimic şi trase uşa după ea. Dar nu putea închide uşa întrebării. Şi nici durerii din inima ei la gândul că Reid Donovan, cel energic şi dinamic, ar putea să fie vreodată bolnav.

Oare atunci l-ar fi părăsit?

Of, Doamne, nu voia să ştie!

Capitolul 12

Margaret stătea pe scăunel, cu cotul sprijinit de barul din bucătărie, legănându-se înainte şi înapoi într-un arc de cerc, pe ritm care povestea despre tensiunea care o măcina după evenimentele de acum două săptămâni.

— Cum ar arăta lumea fără bărbaţi? o întrebă ea pe Abigail.

— A, nu ştiu! N-ar exista nicio crimă! Şi nici vreun politician corupt! Doar o mulţime de femei grase, fericite, spuse bucătăreasa, aruncând aluatul în tava de prăjituri.

— Ei na, nu-i adevărat, spuse Margaret, alunecând în jos, până ce bărbia ei se odihni pe faianţa rece. Tot ar mai putea exista pe ici pe colo câte o mică crimă.

— Ce te face să gândeşti aşa?

— Mă gândeam doar că bărbaţii sunt buni numai pentru un singur lucru!

— Vorbeşti ca un bărbat însurat, spuse râzând Abigail.

— Aşa cred, spuse ea visătoare. Ar fi incorect să-mi doresc un tip doar pentru trupul lui? Doar odată în viaţa mea?

— Cineva cunoscut de mine? spuse Abigail, oprindu-se din treabă. Nu mi-l imaginez pe acest domn Reid împotrivindu-se să fie devorat după aceea!

Margaret trase aer în piept cu putere, fără să continue. Se legăna cu scaunul din ce în ce mai tare şi buza de jos îi ieşea în afară, ca la un copil dezamăgit.

Abigail lăsă jos sucitorul de aluat şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Aşa-i?

— Reid Donovan este un ticălos!

— Asta ai spus şi prima dată când l-ai întâlnit. Vrei să spui că încă nu ţi-ai schimbat părerea, fetiţo?

— Acum este ticălos pentru alte motive.

— Cum poţi să spui asta? A dansat cu tine în fiecare seară.

Te-a dus la spectacole de balet, te duce la Toni să iei cina cu celebrităţi, te sărută când te întâlneşte pe la colţuri şi ori de câte ori mă întorc cu spatele. El şi fiica ta sunt absolut nebuni după drăcuşorii ăia de căţeluşi şi stau ore în şir împreună. Cei doi fraţi Guarneri se învârt tot timpul pe aici, punându-şi picioarele pe mobilă când mănânc. Haide, o întărâtă ea, povesteşte-i necazul tău mătuşii Abigail. Ca femeie îndrăgostită ar trebui să străluceşti şi, în schimb, tu doar te plimbi fără rost pe aici. Ce altceva îţi doreşti?

— El vrea să se însoare, spuse ea pe un ton sentenţios.

— Aşa, asta mi se pare o idee bună, ţinând cont că te

porţi ca o femeie măritată de mult timp care s-a certat cu soţul ei.

Dar ce ar putea să facă dacă tu nu vrei să te căsătoreşti? Să te tortureze?

Margaret îşi dădu ochii peste cap, iar balansul scaunului ei se accentuă.

— Are el metodele lui!

— Cum ar fi? Strivirea degetelor? Trasul pe roată? Cel mai rău din tot ce poate face este…

Umerii ei se prăbuşiră.

— Cel mai rău din tot ce poate face este… oh, draga mea!

Abigail îşi acoperi faţa cu mâinile prăfuite de făină şi începu să chicotească. Biata de tine! Of, biata de tine, biata de tine!

— Ce anume? o întrerupse brusc Margaret. Te crezi prea deşteaptă! Ce crezi că face?

— Eu nu cred, eu ştiu. Mă mir că nu m-am gândit la asta înainte. Crezi că nu recunosc semnele frustrării sexuale? Am trecut prin asta eu însămi în ultimii ani şi n-am avut un bărbat care să mă vâneze prin colţuri şi să mă facă să-mi crească tensiunea. Bărbatul acesta este foarte înzestrat, spuse Abigail scuturându-şi capul cu admiraţie. Este inteligent!

— E un ticălos!

— Ah, cu asta sunt şi eu de acord!

— Doar mă hotărâsem să-i ofer tot ceea ce-şi doreşte! Eram decisă să mă culc cu el, să iau primesc cu braţele deschise şi să mă bucur de tot ce-mi oferă, spuse ea, şi o mustră cu de un deget pe Abigail care râdea cu poftă. Acum însă, schimbă regulile jocului!

— Poate că nu schimbă regulile. Poate că tu ar fi trebuit să pui întrebări pentru toate regulile înainte să intri în joc.

— Vorbeşti la fel ca el! Toată lumea este împotriva mea, spuse ea cu un umor bolnăvicios. Toată lumea mi se plânge că ar trebui să cedez în faţa lui. Chiar şi propria mea fiică m-a trădat!

— Eşti doar geloasă pe Amy că are mai mulţi bani decât tine!

— Ei drăcie, zise ea, plesnind tejgheaua cu palma. Toată lumea ştie despre acel testament?

— Cu siguranţă, toţi cei care stăteau la o jumătate de milă ştiau când strigai la bietul bătrân, la domnul Jim, spuse Abigail, cu reproş.

— Ei bine, îi reproşam că şi-a plătit avocatul să-i spună asta lui Reid, explică Margaret, ocolindu-i privirea.

— De ce să fi făcut asta?

— Pentru că bătrânul este un om inteligent.

Abigail îşi drese glasul.

— Omul ştia că Reid va alerga să afle cine lua bani de la bătrân. Ştia că Reid o să-şi închipuie că eu eram A.M. Guarneri în testament. Ştia că eu voi fi ţinta principală a atenţiei lui Reid. Şi ştii tu ce mai cred?

— Ce?

— Cred că m-a angajat având planul deja conceput!

— Fetiţo, ai o imaginaţie bogată, o ocărî ea.

— Nu, ascultă aici. El a spus că vrea un strănepot. Cred că doar s-a uitat în jur, verificând toate posibilităţile, şi, iată-mă aici, complet nevinovată…

Abigail clătină din cap cu resemnare tristă.

— Ai întrecut măsura!

— Poate, spuse Margaret cu ranchiună. Tot ce ştiu este că avocatul care a întocmit testamentul lucrează din nou pentru domnul Jim. Am trecut pe lângă bibliotecă şi l-am auzit pe avocat, pe Jim şi pe Reid râzând, un râs plin de satisfacţie, iar avocatul spunea: „Am nevoie de o vacanţă…”

— Ai tras cu urechea la uşă? întrebă Abigail, odihnindu-şi pumnul pe şold.

— Nu, nici măcar n-au închis uşa, spuse ea cu voce ridicată.

Nici nu le păsa dacă i-am auzit. M-au văzut trecând şi au râs şi mai tare.

— Nu ţipa la mine! Nu sunt nici bătrână şi nici

bolnavă, ca domnul Jim, şi o să ţip şi eu, îi spuse Abigail cu ochi scânteietori.

Potolindu-se, posomorâtă, Margaret protestă.

— Ei bine, nu trebuia să-i fi lăsat lui Amy mai mulţi bani decât mi-a spus el mie.

Abigail dădu cu vioiciune din mână.

— Este floare la ureche pentru el. O iubeşte pe fetiţă şi testamentul este treaba lui. Nu văd de ce trebuie să-ţi vâri tu nasul…

— Ai dreptate. Atunci, n-are decât să mă dea în judecată.

Ştiu că n-ar fi trebuit să ţip la domnul Jim. Chiar şi cumnaţii mei îmi spun să-mi văd de treburile mele. Chiar şi ei cred că Amy e de ajuns de matură să se poată ocupa de o avere.

— Tu ce crezi? Cu degetul, Margaret urmărea şanţurile dintre plăcile de faianţă ale barului. Ei? insistă Abigail.

— Îmi închipui că bogăţia n-o va corupe pe Amy, murmură ea.

— Pentru că tu ai crescut-o bine! Fiecare a observat că, zilele acestea, ea a fost mult mai matură decât tine.

Capitulând în faţa unei irezistibile tentaţii, Margaret scoase limba la ea.

— Vezi? spuse Abigail. Un clopot bătu în depărtare şi

ea îşi şterse mâinile pe şorţ. Este Nagumbi care mă cheamă din nou.

— E abia ora cinci. Să dau ordin să vi se aducă cina sus sau vă permite stăpânul să părăsiţi camera lui ca să aveţi timp s-o pregătiţi? întrebă sarcastic Margaret.

— Omul a fost împuşcat! Ai puţină compasiune, vorbi aspru Abigail. Dar gropiţele din obraji apăreau, când zâmbea, şi apoi dispăreau, când încerca să-şi ascundă bucuria.

— Ah, corect. O biată rană de glonţ la umăr şi el îşi petrece tot timpul în cameră, împreună cu bucătăreasa!

— Îl hrănesc sănătos!

— Din cauza asta n-ai ieşit din cameră, timp de douăzeci şi patru de ore, săptămâna trecută? Aş fi putut să jur că-l înfometezi!

— Îmi arăta stamina lui, spuse Abigail pe un ton superior.

— Stamina lui? chicoti Margaret. E un cuvânt nou pentru asta!

— Eşti doar geloasă, spuse ea cu aroganţă şi ieşi pe uşă.

Băgă din nou capul pe umăr şi spuse:

— Şi obsedată!

„Şi obsedată”, o maimuţări Margaret, strâmbându-se spre uşă. S-o ia naiba cu toată agerimea ei! Să-l ia naiba pe

Reid c-o făcuse dependentă de senzualitatea lui, şi apoi o tortura, bătând în retragere.

Ce-a vrut să spună?

— Nu, Margaret!

Îi trase mâinile de sub tricoul lui şi i le ţinu strâns împreunate în faţa lui.

— Nu trebuie să anticipăm ziua nunţii!

— Ce naiba vrei să spui cu „nu trebuie să anticipăm ziua nunţii”? Ea îl prinse de curea când îl văzu retrăgându-se spre marginea canapelei. Până acum ce-am făcut?

— Ce am făcut înainte de răpire nu trebuia să se întâmple niciodată şi nu se va întâmpla din nou până când nu suntem căsătoriţi.

— Ai înnebunit?

Îşi roti privirea împrejurul sufrageriei ei, de parcă aştepta de la pereţi să primească un răspuns.

— De loc! Înainte, nu voiam să mă însor niciodată; nu ştiam să mă port aşa cum se cuvine. Dar asta a luat sfârşit. Acum ştiu ce să fac!

O privi adânc, pregătindu-se să facă marele anunţ.

— Am de gând să-ţi fac curte!

— Să-mi faci curte? întrebă confuză. Ce vrei să spui?

— Să te conving, cu mijloace agreate de amândoi, că vrei să te căsătoreşti cu mine şi atunci, prin căsătorie, o să împlinim relaţia noastră.

— Ce înseamnă toate astea? spuse ea, gesticulând ca să-i explice absurditatea situaţiei. Sigur, iar vrei să mă faci să cred că „vom împlini relaţia noastră”, spuse ea trântind cuvintele, chiar în seara asta!

— Ăsta este unul din mijloacele agreate de amândoi, despre care vorbeam, spuse el încheindu-şi tricoul. Recunosc, ne-am pierdut un pic minţile. Dar, presupun că emoţiile din ultimele zile au contribuit la asta. În definitiv, nu ne confruntăm cu o răpire, în fiecare săptămână.

Îl privea şi încă nu-i venea să creadă noua schimbare de situaţie.

Încercând să găsească o cale prin care să-i contracareze logica ridicolă, ea bâigui:

— Tu nu m-ai cerut în căsătorie!

— Eram pregătit s-o fac, o asigură el. Dar, de fiecare dată când începeam, nu era momentul potrivit. Plănuisem să te cer în căsătorie când am fost amândoi la casa din West University; plănuisem să-ţi arăt căţeluşii şi să te cer în căsătorie. Apoi m-am hotărât să te las pe tine să faci propunerea.

— Ce vrei să spui?

— Aş spune că totul era evident! Cumpăr o casă doar pentru noi, am luat un câine pentru noi, îl iubesc pe copilul tău.

Ţi-am prezentat totuşi oferta; acum e rândul tău să

faci o ofertă. Dacă mă vrei, va trebui să-mi faci tu propunerea, spuse el clătinând din cap.

— Asta n-o mai cred! spuse ea, prăbuşindu-se pe un braţ al canapelei. Tu vrei să te însori cu mine, însă trebuie să te cer eu în căsătorie?

— Chiar aşa, spuse el.

— Şi dacă nu te cer?

— Atunci, nu pot fi al tău!

Ea strânse cu putere una din pernuţele de pe sofa, considerând-o un substitut nefericit pentru gâtul lui.

— O să fii extrem de frustrat!

— Aşa eşti tu!

Când îl văzu cum clipeşte lasciv, ea strânse perna, răsucind-o de parcă ar fi stors o rufă.

— Odată ce zidurile de apărare au căzut, am descoperit în spatele lor o femeie foarte frivolă!

— Ce?! replică ea, înţepenind.

— Ah, hai, iubito! Ştiu că nu eşti pe cale să devii nimfomana oraşului, dar cu mine ţi-ai depăşit limitele.

— Ceea?!

Aplecându-se în faţă, o prinse de coapsă cu mâna în timp ce cu nasul o atinse uşor lângă ureche. Ştia ce voia să facă şi de ce, şi încerca să rămână indiferentă. Dar totul părea fără niciun rost. Se topi ca un bulgăre de zăpadă într-un val de foc.

Când o împinse înapoi, nu se clinti şi el spuse:

— Vezi!

Pleoapele ei clipiră şi privi spre bărbatul de deasupra.

— Încerci să mă domini prin sex, îl acuză.

— Şi asta, spuse el, cu zâmbetul lui de baracudă şi se trase înapoi înainte ca ea să-l poată lovi.

— Ticălosule! Asta le-ai spus fraţilor Guarneri?

— Da.

— Nu-i nimic, îl linişti ea. Poţi să-ţi retragi cuvintele. Le poţi spune că ai fost beat.

— Din două beri, îi aminti el.

— O să tot repeţi povestea şi la bune şi la rele, nu-i aşa?

— Şi tu ai crezut-o, nu?

— Da, spuse ea dezgustată. Am vorbit cu bunicul când s-a întors de la spital şi mi-a spus povestea petrolierului.

— Asta-i fata mea! spuse el ridicându-se şi îndepărtându-se alene către uşă. După ce mă ceri în căsătorie, vom încerca să facem dragoste altfel. Ea îşi ridică privirea curioasă. În pat!

— Nu mai spune, asta e o idee, spuse ea fără să-ncerce să-şi ascundă sarcasmul.

— Totuşi să nu-ţi ia prea mult timp să faci

propunerea, o avertiză el. Sau voi fi nevoit să înteţesc focul.

Margaret fu destul de rapidă ca să-l lovească în ceafă cu perna şi să-i strige:

— Îmi datorezi o sută cincizeci de dolari pentru două pariuri pierdute!

Dar era doar o satisfacţie trecătoare. Hotărârea lui era de neclintit. Nu s-ar fi răzgândit, nici pentru toate jartierele de dantelă neagră din lume.

Nu suferea numai ea, însă el se stăpânea mai bine. Avea un scop şi-l urmărea îndârjit.

În afară de gândul de a evada, ea nu avusese niciun scop, nici măcar nu era un scop, era doar o dezertare.

Senzaţia de frustrare apăru în timpul zilei, când Amy îi aduse prospecte şi mostre, întrebând-o care era potrivit pentru rochia unei domnişoare de onoare. Şi, din nou, când domnul Jim îi spuse lui Manuel, cu voce tare şi plină de dor, despre viitorul strănepot şi cât îşi dorea să-l vadă.

Apoi aceeaşi frustrare apăruse noaptea, când, întinsă în pat, îşi reamintea în imagini color doar calităţile de amant ale lui Reid. Dorinţă era un cuvânt palid pentru ceea ce simţea.

După fiecare întâlnire, sărutările lui, tandreţea lui o făceau să înnebunească.

Când adormea… visele ei l-ar fi făcut să roşească şi

pe un marinar.

Hoinărea, încercând să astâmpere o dorinţă pe care nu părea să o ajungă.

Ceilalţi servitori se fereau de ea când se stropşea la ei, neînţelegându-i duşmănia.

Dar acum au înţeles. Abigail avea grijă de asta.

Cu un oftat, Margaret părăsi taburetul. Se ducea iar să se antreneze.

Piscină sau sală? Margaret încercă să aleagă, tropăind pe scări spre sala de antrenament. Ridicând din umeri, optă pentru amândouă. Poate că, dacă ar fi fost destul de obosită, visele ei ar fi fost liniştite şi odihnitoare. Deşi înainte asta nu mergea, acum trebuia!

Aprinzând lumina, scotoci în dulap după costumul de înot şi şort. Era furioasă că trupul ei educat s-o asculte, i s-ar putea supune lui Reid. Dar cine se credea el?

Îşi scoase hainele afară şi închise uşa trântind-o.

Făcuse toate regulile, schimbase toate regulile, fiind pentru o clipă un ticălos perfect şi în următoarea, cel mai galant domn. Râdea de ea că-şi pierduse liniştea. Încerca s-o convingă că ar trebui să-l ceară în căsătorie, când nimeni nu pomenise un cuvânt despre dragoste. Se prefăcea că îi păsă.

Sugerase că şi ea putea să-şi încerce norocul cu el dacă el şi-l încercase cu ea. Doar că niciodată el n-o

convinsese.

Îşi azvârli pantofii.

O înfuriase atât de tare. Era atât de satisfăcut şi de sigur că o putea domina.

Îşi dădu jos jacheta.

Permanentele urcuşuri şi coborâşuri o ameţeau, tocmai pe ea care fusese atâta vreme cu capul pe umeri.

Începu să-şi descheie vesta, apoi se opri şi îşi privi mâinile.

Arătau aşa de… aşa de proaspete! Probabil stătuse prea mult la soare.

Îşi trase jos ciorapii de nailon.

Picioarele ei arătau atât de… strălucitoare. De obicei, în lumina albă a neonului, trupul ei avea o strălucire de un alb bolnăvicios. De obicei, gândi ea privind în jos, şi făcu o prindere dublă.

Ce? Când? De ce? bolborosi ea când făcu o pauză. Nu exista nimeni să-i răspundă la întrebări, şi nu ştia nici măcar ce să întrebe.

Deasupra ei, în şiruri lungi, fixate în tavan, erau lumini.

Becuri adevărate, în abajururi de sticlă glasată, de culoarea piersicii.

Tuburile fluorescente care o supărau atât dispăruseră, fără nici cea mai mică urmă.

Cu un efort, ea înconjură cu privirea locul. Nimic. Cel ce le schimbase făcuse o treabă minunată. Adulmecând, simţi în nas miros de vopsea şi de clei.

— Aşa!

Se aşeză pe saltea şi privi sus. Apoi se întinse pe spate şi privi sus.

— Incredibil, vorbi ea spre plafon. De ce crezi că face asta?

Ştia cine o făcuse. Ştia chiar şi de ce. El o făcuse, pentru că îşi amintise cât de mult detesta lumina fluorescentă. Înţelesese ce amintiri îi trezea. Ştia că, atunci când vede tuburile de neon, se gândeşte la spital, la moarte şi la durere. Ştia, deşi părea ilogic, că ea n-ar fi sabotat această asociere. Astfel, derbedeul arogant schimbase lămpile, fără să-i spună un cuvânt, fără să se gândească la preţ sau la dificultăţi.

Bărbatul voia ca ea să fie fericită.

Se punea într-o situaţie dificilă acceptând că deşi arogant, el poate fi şi sentimental.

Era situaţia în care trebuia să îl ceară în căsătorie.

De ce neapărat ea? Dacă propunerea ar fi venit din partea ei, însemna că se predase deja unui om mult prea răsfăţat. Era răsfăţat. Era obraznic. Radia un magnetism senzual şi femeile îi cădeau la picioare, în al nouălea cer. Şi ea căzuse, la fel ca celelalte. Realizase că voia să fie al

ei. Într-adevăr, era un bărbat seducător. Părul acela roşcat-închis, tuns scurt; ochi de culoarea vinului, cu o expresie senină. Ţinuta lui impunătoare capta atenţia oricărei femei, transformând-o în dorinţă şi pasiune când, cu privirea lui toridă şi entuziasmul nedisimulat, îşi concentra atenţia spre cea pe care o dorea.

Ce om îngrozitor fusese în ultimele săptămâni! Era agresiv şi aproape insuportabil în grija faţă de bunicul lui. Se purta suspicios cu ea, şi tot nu era sigură dacă-l iertase pentru asta!

O chestiona doar ca s-o tortureze şi reuşea, uneori mult prea bine.

„Dacă aş fi bolnav, m-ai părăsi?”

Câtă cruzime din partea lui, s-o facă să înfrunte angoasele care-i guvernaseră viaţa!

Doar cu o singură întrebare ridicase vălul care îi acoperea ochii, o obligase să înfrunte adevărul. Dacă Reid ar fi fost bolnav, Margaret nu s-ar fi putut elibera vreodată de durere, chiar dacă ar fi fugit la capătul pământului, pentru că îl iubea. Îl iubea cu o dorinţă fierbinte de adolescentă, cu siguranţă calmă de femeie. Îl iubea atât de mult, încât era convinsă că împlinirile din viaţa lor puteau învinge obstacolele.

El îi dăduse în schimb altceva: amintirea lui Luke, viu şi sănătos, fără cea mai mică umbră. Lângă el îşi

amintise de Luke cu tristeţe blândă, şi fără să simtă acea sfâşietoare durere.

El era cauza şi motivul la tot ce se întâmpla cu ea.

Omul ăsta, o baracudă lăudăroasă cu aspect de bărbat, era blând şi loial. Nu era genul conducătorului obtuz, gândind într-o singură direcţie. Era un geniu polivalent şi neobişnuit ce reprezenta cealaltă jumătate a ei.

Deci, aşa! El câştigase. Dar va câştiga şi ea, şi va avea mai mult decât o singură victorie. Va avea bărbatul ei, la care să ţină şi să-l preţuiască. Va avea un tată pentru Amy; unul care cultivase spiritul de familie şi nu se arătase vreodată gelos pe familia Guarneri.

Orice ar fi, şi el se înţelege cu ei toţi, foarte bine.

Strâmbându-se, culese jacheta şi o trase pe ea.

Aşa! Dacă urma ca propunerea să vină din partea ei, atunci va trebui s-o facă aşa cum trebuie. Mergând grăbită pe scări şi apoi în hol, se opri la primul buchet care-i plăcu. Era un amestec eclectic de crini şi ferigă care te saluta cu o frumuseţe distinsă. Luă florile din vază şi le scutură de apă, stropind peste tot podeaua de lemn, fără măcar să bage de seamă. Cu o mişcare elegantă, scoase un şiret de dantelă şi înfăşură tulpinile buchetului. Îşi drese nervoasă glasul, păşi spre bibliotecă şi ridică mâna să bată la uşă.

Înainte să apuce să ciocăne, o puternică bubuitură

zgudui uşile masive de la intrarea principală. Mirată, privi în jur.

Unde era Simon?

Nu se vedea nimeni.

Ca să ajungă la uşa principală, vizitatorul trebuia să aibă permisiunea cuiva din casă. Atunci, cum reuşise un străin să se strecoare pe alee, fără să fie observat de paznicul de la poartă?

Trebuie să existe cineva care să întâmpine… pe oricine.

Bubuitura se auzi din nou şi Margaret merse grăbită spre uşa principală. Cu două săptămâni în urmă, presa năvălise peste ei tropăind pe peluză, lovind ghivecele, cerând interviuri şi ocazii pentru fotografi. Pe agenda ştirilor, familia Donnovan devenise acum o poveste veche, însă, precaută.

Margaret cercetă vizorul uşii. Prin sticla convexă, văzu un chip distorsionat, iscodind.

Un zâmbet îi înflori pe chip şi deschise uşa.

— Pierre! Ce-i cu tine înapoi, în Houston? Chantal! Cum a fost călătoria în Franţa?

Desigur, Chantal arăta încântător. Pantalonii scurţi, reiaţi, atât de potriviţi pentru toamna din Houston, îi alintau figura şi o făceau să pară mai înaltă. Valiza îndesată se odihnea la picioarele ei, alături de geanta ei

luxoasă.

— Franţa a fost minunată, dar prea scurtă. Ea îi întoarse lui Pierre o privire de bucurie păcătoasă. Dacă n-am fi fost chemaţi înapoi mai devreme!

Balansându-se între geamantanul şi servieta lui, Pierre o privi, dar îi răspunse lui Margaret.

— M-am întors să-i fac o favoare unui prieten şi să particip la o nuntă.

Arăta atât de stingherit, încât Margaret zâmbi.

— A voastră?

— Cum? întrebă el.

— Nunta voastră? spuse Margaret, arătând spre ei doi. V-aţi purtat atât de ciudat, încât am crezut că tu şi Chantal…

Pierre se relaxă şi schimbă o privire înţelegătoare cu Chantal.

— Noi suntem doar, cum se spune, buni prieteni, interveni el cu un rânjet. Apoi rânjetul păli, şi el îşi şterse mâna pe pantaloni, de parcă ar fi avut mâinile transpirate.

Margaret ţinea uşa larg deschisă.

— Sunteţi transpiraţi şi eu sunt o gazdă îngrozitoare…

Vreau să spun… un valet. Intraţi!

Legănându-se de pe un picior pe altul, nu schiţară nicio mişcare. Se tot înghionteau unul pe celălalt, până

când Chantal spuse:

— Ai spus că o s-o întrebi!

— Să mă întrebe ce? zise Margaret.

Pierre îşi dădu ochii peste cap cu pioşenie şi murmură câteva cuvinte în franceză, apoi spuse cu voce tare:

— Eşti Amelia Margaret Guarneri?

Uimită şi tulburată, ea confirmă.

— Ştii că eu sunt!

Aplecându-se, scoase un plic din servietă. Margaret îl luă, privindu-l curioasă.

— Am fost rugat, în calitatea mea de mandatar legal, spuse el trăgând cu putere aer în piept, de parcă ar fi fost constrâns de o obligaţie nedorită, să-ţi înmânez această înştiinţare.

Ea rămase cu gura căscată, privind la plicul suspendat într-o mână şi la florile care atârnau în cealaltă.

— Pentru ce?

Retrăgându-se câţiva paşi, Pierre îi spuse:

— Reid Donovan te dă în judecată pentru concubinaj.

Margaret îşi pierdu controlul.

— Ce? ţipă ea, înaintând către el. Ce face?

— Reid Donovan te dă în judecată pentru concubinaj, repetă Chantal cu blândeţe. Va depune curând şi o plângere patrimonială împotriva ta!

Ca o zeiţă a răzbunării, Margaret se învârti în jurul lui Chantal.

— Ce fel de comentariu inteligent este ăsta? Văzuse camera pe care o ţinea în mână Chantal. Ce faci cu ea?

— Înregistrez faptul că documentul ţi-a fost înmânat! zâmbi ea superior. Poate voi vinde poza vreuneia din revistele alea ieftine. Aş putea obţine o sumă bunicică pentru ea.

— Poate moştenitorii tăi, mârâi Margaret, îndreptându-şi mâna cu palma desfăcută către Chantal. Acum, dă-mi camera aia, înainte s-o sparg.

— Ce ai să faci, dacă ţi-o dau? glumi Chantal.

— O sparg!

Chantal o feri, ascunzând-o la spate.

— Nicio şansă! Reid, sunt bucuroasă că ai depus plângere împotriva acestei femei. Este evident că are înclinaţii spre violenţă.

Răsucindu-se, Margaret dădu nas în nas cu Reid. Stătea în cadrul uşii deschise, îmbrăcat în costum negru cu cămaşă albă, şi purtând cea mai roşie cravată pe care o văzuse vreodată.

— Ceva îmi spune, începu ea, strângând, cu o mână albită de efort, coada buchetului de crini, că aşteptai asta.

El o ignoră, zâmbindu-i lui Chantal cu cea mai mare inocenţă.

— Văd că Pierre ţi-a spus despre plângerea împotriva doamnei Guarneri.

— Da, răspunse Chantal, şi consider că este ruşinos modul în care te-a tratat. Cu adevărat ruşinos! adăugă ea cu un plescăit.

Brusc Margaret realiză că era o glumă. Trebuia să fie o glumă şi chicoti vag.

— Încetaţi imediat aberaţia asta! V-aţi luat porţia de râs!

Acum să mergem înăuntru şi să stăm jos…

Vocea ei se târa, în timp ce trei perechi de ochi o priveau cu reproş.

Pierre îşi scutură capul.

— Plângerea este autentică!

Ea privi plicul cu neîncredere.

— Citeşte-l, o sfătui Reid.

Rupând sigiliul, Margaret trecu rapid cu privirea peste documentul împăturit ca la carte. Nu văzuse niciodată cum arată o plângere, dar, cu siguranţă, acesta părea autentică. Confuză, ea întrebă:

— De ce faci plângere pentru concubinaj împotriva mea?

— Da, Reid. Chantal scoase un pix şi un carneţel din servieta ei. Spune-mi, de ce o acuzi pe Margaret de concubinaj?

— Ai de gând să vinzi povestea? spuse el, observând agerimea lui Chantal şi eficienţa metodei.

— Cuiva, răspunse ea ambiguu.

Se aplecă spre ea şi se confesă:

— În cazul acesta, voi fi încântat să vă spun de ce am făcut această plângere. Motivele sunt de necontestat. La începutul relaţiei noastre, doamna Guarneri a oferit indicii că nu era interesată de căsătorie, şi am fost de acord pentru motive evidente.

Îşi schimbă atitudinea dintr-una tristă într-una competentă.

— Merg prea repede pentru tine?

— Nicidecum, îl asigură Chantal.

— În timp ce relaţia evolua, mi-am dorit mai mult, cu toate că doamna Guarneri continua să insiste pe o convieţuire neinstituţionalizată.

— Neinstituţionalizată? explodă Margaret.

— Am insistat ca, până când ne vom căsători, să păstrăm relaţia pură.

— Dumnezeule mare, exclamă ea, scuturându-şi capul şi afundându-şi faţa în palme.

— Dar m-a supus unui stres permanent şi nu ştiu cât mai pot rezista aşa. Vedeţi, o iubesc şi vreau să fie fericită. În final, am realizat că nu era interesată să facă din mine un om cinstit buza de jos îi coborî în semn de nemulţumire

– şi de aceea am depus această plângere. Doamna Guarneri trăieşte cu mine fără să fim căsătoriţi, bucurându-se de trupul meu. Aş spune că are obligaţia de întreţinere.

— Obligaţie de întreţinere? Obligaţie de întreţinere?

Abia putând respira de furie, Margaret o privi pe Chantal, cerându-i ajutorul. Pierre stătea cu braţele încrucişate pe piept, rânjind ca o hienă. Chantal avea o expresie de indulgenţă amuzată. Margaret privi pe deasupra ei. În hol, stătea, în scaunul lui, domnul Jim, şi Amy se sprijinea de braţul lui.

Abigail stătea în picioare, înconjurându-l cu braţul pe Nagumbi. Simon, camerista de la etaj, grădinarul, şoferul şi echipa de curăţenie erau înşiruiţi toţi în spate.

— Îţi vine să crezi… spuse ea cu o voce care muri într-o şoaptă.

Toată lumea zâmbea.

Văzu expresia rănită de pe chipul lui Reid. Când ochii li se întâlniră, chipul lui se schimonosi luptându-se cu un spasm de râs viclean, dar până la urmă reuşi să se stăpânească. Îşi luă din nou chipul trist şi dezamăgit al unui câine de vânătoare.

Era furioasă, deşi înăuntrul fiinţei ei mocnea o bucurie tainică, fără margini. Îi spusese lui Abigail că este un derbedeu; dar oricum, ea înţelesese ce voia să spună.

Ce fel de bărbat era Reid? Se folosise de umorul ei personal şi regisase genul de situaţie în care ea nu putea da înapoi.

Aducând-o în faţa familiei şi a prietenilor, îi făcuse, practic, o farsă – o glumă serioasă, cu mesaj subînţeles. Făcuse asta ca să-i atragă atenţia?

Reuşise.

— Cum aş putea să întreţin un bărbat care obţine într-o lună mai mult decât pot face eu în cinci ani?

Întrebă ea, cântărindu-şi vocea.

El oftă şi mărturisi:

— Îmi doresc să trăiesc din venitul tău doar ca să fiu aproape de tine.

Cu mişcări precise, ea puse florile jos, şi renunţând la ţinuta formală, se apără.

— Nu am un venit.

— Ce spui, iubito? îşi puse o mână pe piept şi vorbi grăbit, cu mirare ostentativă. Vrei să spui că demisionezi doar ca să eviţi să-mi plăteşti pensia de întreţinere?

— Nu. Îşi descheie vesta şi cravata şi-şi aruncă pantofii din picioare. Îmi voi părăsi postul doar ca să-ţi pot da ceea ce meriţi pe drept.

Văzându-i picioarele goale în poziţie de atac, Reid se dădu câţiva paşi înapoi.

— Ce merit de drept?

Ea ridică florile.

— Am venit să fac o propunere.

— Ah! Chipul lui oglindea un amestec de oroare şi remuşcare.

— Mă voi aşeza în genunchi. Am să folosesc florile ca să te conving să fii de acord.

Ghicind, el spuse:

— Ţi-ai schimbat părerea.

— Ah, sigur, voi folosi florile.

Luă buchetul şi-l pocni cu el peste piept. Îl urmări, în timp ce el se eschiva şi para, ridicând mâinile să se ferească.

— Eşti imoral – jaap! – necioplit – jaap! – instigator – jaap!

Ea se opri, blocată de lipsa de adjective.

— Lipsit de scrupule? sugeră el.

— O haimana lipsită de scrupule – jaap! jaap!

— Încercam doar să obţin…

— Crimă cu premeditare?

— Un tratament corect, protestă el.

La ultima lovitură petale de flori zburau prin aer şi ea izbucni în râs.

— Ai fi în stare de orice ca să-ţi atingi scopul.

Cu chipul luminat de zâmbetul de baracudă, o prinse strâns de mâna cu care ţinea buchetul zdrenţuit şi, când

trase brusc, ea se împiedică şi ateriză în braţele lui.

— De aceea mă adori!

— Te ador, îl ironiză ea, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtul lui şi trăgându-l spre buzele ei. Cauţi să mă pui într-o situaţie dificilă.

— Da! Ce părere ai? spuse el calm şi râse când văzu că rămâne cu gura căscată de uimire în faţa sincerităţii lui.

— Ei bine, o să te pun şi eu pe tine, replică ea hotărâtă. Ai să fii legat de o lesă foarte scurtă…

— Doar atâta vreme cât tu ai să te afli la celălalt capăt al ei.

Acum pune-mi întrebarea, ordonă el. Întreabă-mă, dar suficient de tare ca să audă toată lumea, şi s-ar putea atunci să-ţi dau ceea ce doreşti.

— Ştii că voi ceda fără să am motiv mai bun decât acela că eşti bărbatul viselor mele!

— Ce fel de vise?

Ştia deja răspunsul.

— Viselor mele erotice. Eşti un derbedeu!

— Ştiu, spuse el. Acum, întreabă-mă!

— Cine ar putea dori oare să se căsătorească cu tine?

— Tu! Acum, cere-mă în căsătorie!

Margaret îi mângâie părul la ceafă şi descoperi o neaşteptată timiditate. Îşi lăsă privirea în jos, dar el

îngenunche şi-i urmări ochii, zâmbind tandru, cu înţelegere, încât cuvintele ieşiră nedesluşit din adâncul sufletului.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Cu prima ocazie!

O lăsă să-l sărute, în timp ce camera lui Chantal lua instantanee, conservând pentru eternitate dovada că Reid Donovan o iubea pe doamna în negru.

Sfârşit